

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/22 (62) ● 8 Haziran 2002 ● 3 Euro

**Emperyalizm gericiiliğın,
sömürünün, sosyal yıkımın ve
savaşın kaynağıdır!**

**Demokrasi, refah ve barış
emekçilerin kendi gücüyle,
devrimci sınıf mücadelesiyle,
sosyalizmle kazanılacaktır!**

İÇİNDEKİLER

Avrupalı emperyalistlerin sözde demokrasisi	3
Düzen politikalarına meşruluk arayışı ...	4
Bahçeli'nin manevraları ve faşist MHP gerçekliği	5
AB'ye bağlanan umutlar batağa sürüklüyor	6
Faşist çete mensupları serbest bırakıldı, devrimci tutsaklar hücrelerde!	7
Belediye işçisi işvereni ve hükümeti uyardı	8
Direnış bayrağı TEKEL işçisinin elinde! ..	9
SASA işçisinin denetiminden uzak grev satışla sonuçlandı!	10
Philips işçisi direniyor!	11
Grev hakkı ancak grev silahı kullanılarak savunulabilir... ..	12
ODTÜ'lüler geleneklerine sahip çıkıyor	13
15-16 Haziran Direnişı ve sınıf hareketinin güncel sorunları (Orta sayfa)	14-16
Çukurova'da öncü-devrimci kamu emekçileri ortak platform kurdu	17
Kürdistan devrimi ile Türkiye devrimi arasındaki ilişkiler üzerine düşünceler-VI.	18
Filistin halkı kısıpaca alınmaya çalışılıyor!	19
Keşmir sorunu ve emperyalist ikiyüzlülük	20
İspanya'da genel grev havası	21
Kampanya çalışmamızda geçmiş bir yıl....	22
'96'nın deneyimleri ışığında platform çalışmasının güncel sorunları	23
Aşık Mahzuni Şerif	24
Sefaköy İşçi Kültür Evi yüreklerimizdeki isyanın bir mevzisi olarak açılıyor!	25
Ölüm cezası koşulsuz olarak hemen kaldırılmalı!	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/22 (62) ● 8 Haziran 2002

Fiyatı: 3 Euro

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.netWeb: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Gerek içerde gerekse uluslararası arenada yaşananlar devrimci faaliyetin önemini kat kat artırıcı gelişmeleri barındırmakta. Bunu iki yönlü algılamak gerekiyor: Birincisi, devrimci faaliyete karşı dünya çapında bir uzlaşma sağlayan emperyalist kapitalizm, paydası altında topladığı her türden devrimci faaliyeti bastırmak için güçlerini birleştirmiş durumdadır. Bu devrimcilerin işini düne göre daha zorlaştıran yönüdür. İkincisi ve ilkiyle zıt gibi görüneni, çeşitli adlar altında örgütlenen emperyalizmin bu global saldırganlık uzlaşmasının, halklar nezdinde emperyalist barbarlığı teşhir etmesidir, ki, bu yönüyle de devrimci örgütlenme ve faaliyeti kolaylaştırıcı bir etkiye sahiptir. Sorun, bu gelişmelerin devrimci örgütlerce gereğince değerlendirilip değerlendirilemeyeceğinde yatıyor.

Türkiye üzerinden ve kendi faaliyetimiz penceresinden baktığımızda, iç ve dış gelişmelerin bu iki yönlü etkilerini ve bunları değerlendirebilme kapasitemizi rahatlıkla görebiliriz. Türkiye'deki siyasi iktidarın hemen tüm karar ve uygulamaları, sistemi, işçi ve emekçi kitleler nezdinde olabildiğince teşhir etmektedir. Amerika'nın ve IMF, Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşların, işçi ve emekçi kitlelerin yıkımını koşullayan tüm direktiflerinin harfiyen ve alenen uygulanması olarak özetlenebilecek bu karar ve uygulamalar, tamamen anlaşılır nedenler yüzünden ve haklı olarak bu kitlelerin tepkisini çekmektedir. Ne var ki, bugünkü hızlı yıkım kararlarını çok önceleyen bir süreçten beri sistemin önemle üzerinde durduğu örgütsüzleştirme saldırısında elde ettiği başarılar nedeniyle, kitleler, tepkilerini ortaya dökmekte zorlanmaktadır. Yani sonuçta iş, dönüp dolaşıp örgütlenme alanında düğümleniyor ve bu alanın tek ve asıl muhatabı ise devrimci önderlik.

Sistem tam da bu yüzden, ezilen sınıfların ve ulusların örgütsüzleştirilmesini temel bir sorun ve bir iş haline getirmiştir. İşçi ve emekçi sendikaları gibi demokratik kitle örgütleriyle olan sorununu, uzun yılları alan bir "böl, parçala, teslim al" taktiğiyle,

genelde ve esastan çözmüş olduğunu gördüğü için, şimdi, devrimci örgütlerin tasfiyesini ana hedef olarak önüne koymuş bulunuyor. Türkiye'de düzen sahipleri bunu yıllardır açıktan telaffuz etmekten çekinmiyor ve her türlü hakkı-hukuku bir yana bırakarak, aşağılık bir imha saldırısını sürdürüyor. Son yılların cezaevi katliamları ve F tipi saldırısı bu imha savaşının temel aracı yapılmış durumda.

Uluslararası arenaya gelince, emperyalist haydutların şefi ABD'nin 11 Eylül ertesinde ilan ettiği gibi, emperyalist dünya barbarlığı, terörizme (siz devrimci mücadeleye okuyun) karşı birleşmiş bulunuyor. Ortadoğu'da İsrail'in Filistin devrimine karşı yürüttüğü işgal ve imha saldırılarına karşı emperyalist dünyanın tutumu bunun bir göstergesidir. Aynı şekilde, Türkiye'nin zindanlarında devrimci kıyımına karşı tutum da bir göstergedir. Ve bundan böyle, her ülkenin kendi devrimci dinamiklerine karşı benzer tutumlar göstereceği, İspanya'nın ETA'nın siyasal kanadına karşı aldığı yasak kararıyla da teyit edilmiş durumdadır.

Bu, kapitalist-emperyalist devletler arasında bir konsensüs, bir suç ve eylem birliği anlamına geliyor.

Karşı tarafın, yani işçi sınıfları ve emekçi halkların da, bu "şer ittifakı" karşısında kendi güç ve eylem birliklerini bir an önce oluşturma zorunluluğu ortadadır. Bu birliklerin yolunu açacak olansa siyasal önderliklerdir. Yerelde ve somutta, bu, Türkiye işçi sınıfının devrimci partisidir anlamına geliyor.

Sınıf devrimcileri, görev ve sorumluluklarına bu tarihsel bilinç, cesaret ve güvenle yaklaşmalıdır.

Gazetemizin Merkez Bürosu taşındı. Yeni adres ve telefon numarası aşağıdadır:
Mollaşeref Mah. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) 50/10 Fatih/İSTANBUL
Tel: 0 (212) 534 32 39

Baskıya hazırlanıyor...

Aymasan'da kazandık...
Aymasanlar'da kazanacağız!

Bir direngen soluk

Ellinizdeki kitap, haksız yere işten atılan ve direnişe geçerek buna karşı koyan Aymasan işçilerini ve yaklaşık altı ay süren Aymasan direnişini anlatmaktadır. Bir işçi direnişini ya da grevini anlatan romanlar ya da değerlendirme içerikli kitaplar çok fazla olmasa da mevcuttur. Ancak ellinizdeki kitabın, bunlardan oldukça farklı bir özelliğe sahip olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Bu kitabın tümün çalışması ve yazıya dökülmesi direnişi yaşayan bir Aymasan işçileri tarafından yapılmıştır.

Yazdığımız direniş bizim üzerimizde çok yönlü eğitici ve öğretici bir sonuç yarattı. Direnişin bize öğrettiği en temel gerçek sorunları ve çıkarları aynı olan çok büyük bir ailenin, işçi sınıfının bir parçası olduğumuzdu. Bu deneyim ve öğrenme sürecimizi bütün varlarıyla aynı sorunları yaşayan ya da «varlarını kayırmada» olan ailemizin diğer bölümlerine aktarmayı kendimize bir görev bildik. Ayları bulan bir çalışmanın ardından ellinizdeki kitap ortaya çıktı.

Formas: 3. 000.000 TL (KDV hariç)

EKSEN YAYINCILIK

Avrupalı emperyalistlerin sözde demokrasisi...

İşbirlikçi uşak takımının emekçileri aldatmak için kullandığı boş bir argüman

MGK'nin Mayıs ayı olağan toplantısının gündemini, önceden de açıklandığı gibi, AB ve bağlantılı konular oluşturmuştu. Toplantı bildirisi ile açıklanan sonuçlar içinde somut olan sadece iki ilde olağanüstü halin kaldırılması kararıdır. Anadilde eğitim ve yayın dahil olmak üzere diğer tüm maddelere ilişkin açıklama "AB'ye uyum yasalarının bir an önce çıkarılması" temennisinden ibarettir. Nitekim, ordunun yaptığı son açıklamayla, toplantıda askerin bu konulara ilişkin görüş belirtmediği, ayrıca, bildiride de belirtildiği gibi sonuçların bir karar niteliğinde olmayıp, "hükümete tavsiye" niteliği taşıdığı vurgusuna ihtiyaç duyuldu.

Bu açıklamanın, TUSİAD'ın Genelkurmay'ı ziyareti ve bu ziyarete ilişkin basında yer alan açıklamalarına bir yanıt olduğu söylenmekle birlikte, MGK'nın varlığını ve ordunun resmi siyaset üzerindeki vesayetini gizleme çabasının bir ürünü olduğu gözardı edilmemelidir. Öyle ya, "Kopenhag Kriterleri" olarak da bilinen AB demokrasisi ölçütlerine göre MGK Türkiye'nin göze batan pürüzlerinden biri durumunda ve biçimsel planda olsun bu pürüzleri gözlerden gizlemek bugünün gündemdeki ihtiyacı.

AB ve onun demokrasi kıstaslarına ilişkin tartışmalarda güdülen iki ana hedeften biri, MGK'nin (esasta ordunun) demokrasinin önünde hiç de engel oluşturmadığı, dahası, son MGK toplantısı üzerinden daha rahat ifade edilmeye başlandığı gibi, tersine demokratik dönüşümlerin yolunu açtığı yanılsaması yaratmak ve yerleştirmektir. En az bunun kadar önemli olan bir diğer hedef ise, AB'nin (aynı anlama gelmek üzere emperyalistlerin) demokrasi yanlısı olduğu yanılsamasını emekçilerin bilincine kazıdır. Bu ikinci konu, hem AB yanlısı hem karşıtı görünen yayınlarca elbirliğiyle pekiştirilmeye çalışılıyor. Özellikle de idam, anadilde eğitim ve yayın konularında, AB karşıtlarının argümanları tam olarak buna hizmet ediyor.

Son gelişmeler üzerinden örnekleyelim...

Olağanüstü hali kaldırdığı için ordu bir anda "demokrat" oluyorsa; olağanüstü hali ilan eden ve 20 küsur yıl boyunca ısrarla ve inatla uygulayan bu aynı ordunun bugüne kadar ne olduğu sorusu kocaman çengeliyle ortada asılı duruyor.

İdamın kalkmasına yeşil ışık yaktığı sanısıyla demokrasinin yolunu açtığı düşünülüyorsa; Türkiye'de idamların ağırlıklı olarak ordunun iktidarda olduğu darbe dönemlerinde uygulandığı, daha önemlisi, Türkiye'de devletin adam öldürmesinin idamdan daha fazla yargısız infazla gerçekleştirildiği, bunun da esasta ordu merkezli kontr-gerillanın kotardığı bir uygulama olduğu bu ülkede yaşayan herkesçe bilinmektedir.

Bu gerçekler hafızalarda korunduğu sürece, ordu konusundaki hiçbir gerici spekülasyon onu temize çıkaramayacağı gibi kitleleri yanıltmayı da başaramayacaktır. Kaldı ki AB'ye uyum ve bunun gerekleri konusunda işçi ve emekçi kitlelerin fikrini soran da yoktur. Bu durumda, ordunun demokrasi yanlısı olduğu, en azından demokratik açılımların önünde bir engel oluşturmadığı izlenimi, asıl olarak AB'ye gönderilen bir mesaj olarak algılanabilir.

Fakat mesaj nereye gönderilirse gönderilsin, kitlelerin payına düşen yanı elbette vardır. Gerçi, askeri faşist darbelerin ve emekçi kitlelerin çektiği büyük acıların gerçek müsebbibi ordunun emekçi kitlelerin gözünde aklanması pek kolay olmayacaktır. Ancak AB için aynı şeyi söylemek pek mümkün değildir.

Türkiye'de emperyalist sömürü ve zor, ağırlıklı olarak ABD üzerinden gerçekleşmiş, askeri darbeler CIA destekli gerçekleştirilmiş, IMF programları -ki son yılların en ağır sosyal yıkım kararlarıdır- esas olarak ABD denetimi ve güdümünde uygulanmıştır. Dolayısıyla, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri,

emperyalizmin çirkin yüzü ve kanlı eliyle genelde ABD emperyalizmi şahsında karşılaşmış, bu nedenle de emperyalizm karşıtlığı somutta ve daha ziyade Amerikan karşıtlığı tarzında gelişmiştir. ABD'nin emperyalist dünyanın jandarmalığını sürdürdüğü gözönüne alınırsa, bunda fazla bir mahzur görülmeyebilir. Ne var ki, AB üyeliği üzerinden, özellikle de AB'nin bir takım demokratik açılımlar dayattığı manipülasyonu üzerinden geliştirilen yanılsamalar gözönüne alındığında, konu sanıldığından da önemlidir.

Son "genişletilmiş sivil inisiyatif" in de ortaya koyduğu gibi, kimi çevreler AB'nin demokrasi dayattığı yalanına kolayca kapılabilmektedirler. AB konulu toplantıya katılanlar içinde, sınıfa ihaneti tescilli Türk-İş Başkanı Bayram Meral türünden hainlerin yanı sıra, Barolar ve Mühendisler ve Mimarlar Odası gibi kimi ilerici kitle örgütleri de bulunmaktadır.

Kaldı ki, demokrasiyi kitlelerin mücadelesinin kazanımı olarak değil de gerçekte her türlü gericiliğin kaynağı olan egemenlerin bir bahşi olarak kavrayan kimi "sol" parti ve çevrelerin AB sürecinden beklentisi de biliniyor. Yani, sadece düzen cephesinin çabalarıyla değil, fakat bizzat sınıf ve emekçi kitleler cephesinden düşülen hatalar ve yaşanan ihanetlerin de kitlelerde AB ile gelecek demokrasi konusunda yanılsama yaratmada önemli payı vardır. Düzenin siyasal yelpazesinin en sağından en soluna kadar tüm partileri, tüm askeri ve sivil kurumları, hatta kendini düzene satmış işçi ve emekçi örgütleri, elbirliği halinde kitleleri yanıltmaya soyunmuş bulunuyor. Bu durumda devrim güçleri de bu gerici "ulusal mutabakat"ı bozmak, kitleleri söz konusu yanılsamadan kurtarmakla yükümlüdür. Bu, bugünün en acil devrimci görevlerinden biri durumundadır.

Bunun için düzen cephesinde kullanılan argümanların belli başlılarını ele almak gerekiyor.

İdam cezasıyla başlayalım. AB'nin, Türkiye'de 15 yılı aşan bir süredir uygulanmayan idam cezasının kaldırılmasını isteyerek demokrasi dayattığı, yani en temel insan hakkı olan yaşama hakkını savunduğu söyleniyor. Gerçekten böyle mi? Eğer böyle ise, niçin 15 yılı aşan bir süreden beri uygulanmayan bir ceza türünün yasalardan çıkarılmasını istiyor da, daha yakın bir dönemin resmi öldürme biçimi olan yargısız infazlara neden karşı çıkmıyor? Çok yakın bir dönemin kanlı icraatları arasında yer alan cezaevlerindeki katliamlardan neden söz etmiyor?

Öyle ya, Türkiye'de son 5 yılda gerçekleştirilen cezaevi katliamları, askeri darbe dönemlerinin resmi idam uygulamalarını kat kat aşmış durumdadır. Yargısız infazlara ses çıkarmıyorlar, çünkü bunlar kendilerinde de varolan kontr-gerilla örgütlenmesinin bir marifetidir ve salt siyasal cinayetleri kapsamaktadır. Kontr-gerilla faaliyeti, ihtiyaç duyulan her dönem ve her coğrafyada sürdürülecektir, emperyalistler bu konuda farklı düşünmüyorlar. Eğer düzen muhalifleri bu yöntemle ortadan kaldırılabilirse, idam cezasının yasalarda tutulmasının bir gereği yoktur. Avrupalı emperyalistlerin sorunu temel insan haklarının değil, fakat sömürü düzeninin temellerinin ne pahasına olursa olsun korunmasıdır. 12 Eylül faşist darbesinin zamanında Avrupa başkentlerinde ve tümünün ortak başkenti olan Brüksel'de büyük bir sevinçle karşılanması elbette bir rastlantı değildi.

Aslında emperyalistlerin gerçek kaygıları, '99 sonlarında İstanbul'da toplanan AGİT zirvesinde son derece açık biçimde ortaya konulmuştu. Bugün, Türkiye'nin AB üyeliği bağlamında tartışılan temel konulardan biri olan Kürt halkının meşru ulusal hakları sorununa AGİT'in bu zirvede aldığı kararlar penceresinden baktığımızda, Avrupalı emperyalistlerin demokrasinin neyi içerip neyi içermediğini daha rahat görebiliriz.

Hatırlanacağı gibi AGİT zirvesi, BM İnsan Hakları Bildirgesi'ni çöpe atan kararlara sahne olmuştu. Bunların başında da, Bildirge'nin temelini oluşturan ulusların kendi kaderini tayin hakkının kaba biçimde reddi geliyordu. AGİT özetle, azınlıklara ait bireylerin (bireysel olarak kullanılması asla mümkün olmayacak) haklarını tanıyor, ancak bu aynı bireylerin ulusal örgütlenme ve mücadele ile haklarını almasını kesinlikle kabul etmiyor, terör hareketi kapsamında değerlendirerek ortak polis gücüyle engellemeyi karara bağlıyordu.

İşte bugün Türkiye'ye, sözde Kürtler'in anadilde eğitim ve yayın hakkının tanınması "demokratik" dayatmasını getiren Avrupalı emperyalistler, AGİT zirvesinde ulusal mücadeleyi "terörizm" olarak değerlendiren aynı emperyalistlerdir. Anadil, bireylerin değil ulusların tanımında yer alan temel bir özelliktir. Dolayısıyla anadilin kullanımı ve geliştirilmesi bireysel değil ulusal bir haktır, bireysel olarak değil ulusal olarak kullanılabilir. AB dayatmasıyla veya değil, bugünkü tanımlanan biçimiyle Kürtçe'nin kullanımının serbest bırakılmasının Kürt ulusuna getireceği bir yarar yoktur. Özel ders imkanı, sadece parası ve olanağı olan Kürtler arasında milliyetçiliği teşvik edebilir. Devlet radyo ve televizyonlarında Kürtçe yayın saatleri ise, büyük oranda Kürt halkına ve tarihine küfür ve hakaretlerden ibaret olacak, olsa olsa iki halk arasında düşmanlığı körükleme amacına hizmet edecektir.

İster emperyalist olsun isterse uşak ve işbirlikçisi, egemenlerin demokrasisi işçi ve emekçi halkların demokratik hak ve istemleriyle uzaktan yakından ilgisi olmayan, sadece onları aldatmaya ve oyalamaya hizmet eden boş argümanlardan ibarettir. İşçi ve emekçi halklar, gerçek demokrasiye ancak kendi mücadeleleriyle kavuşabileceklerdir. Bu mücadele ise ülkedeki egemen sınıfı ve devletini olduğu kadar, emperyalist efendilerini de hedeflemek zorundadır.

Sözlerimizi, geçen yaz sonunda "ulusal güvenlik siyaseti" üzerinden alevlendirilen ve emperyalizmin ve işbirlikçi sermayenin demokrasi getirebileceği hayallerini yaygınlaştırmayı hedefleyen tartışmalar esnasında söylediklerimizle bitirelim:

"Bilimsel sosyalizm, çağdaş emperyalizmi ve bağımlı ülkelerde onun işbirlikçisi konumundaki tekeli sermayeyi çağdaş gericiliğin kaynağı ve dolayısıyla gerçek demokrasinin ve demokrasi mücadelesinin en büyük düşmanı, en temel engeli sayar. Bu teorik bakış 20. yüzyılın tüm tarihi deneyimi tarafından olduğu gibi doğrulanmıştır. Türkiye'nin yakın dönem tarihi de bu doğrulanmanın bir alanıdır. 12 Martlar ve 12 Eylüller bunun bir kanıtıdır; her ikisinin de gerisinde emperyalizm ve başını TUSİAD'ın çektiği tekeli burjuvazi vardır. Türkiye'nin yakın tarihindeki bu iki faşist karşı-devrim hareketi, aynı zamanda düzenin egemen sınıfı olarak tekeli burjuvazi ile düzenin egemen siyasal kuvveti olarak ordunun birbirleri ile etle turnak gibi olan ilişkilerini de vermektedir. Her ikisinin de emperyalizmin tam denetiminde bulunması, faşist karşı-devrim hareketlerini de onun destek ve yönlendirmeleriyle gündeme getirmesi olgusu, tabloyu tamamlamaktadır. Türk burjuva milliyetçileri ile Kürt burjuva milliyetçilerinin karşıt gibi görünen konumlardan demokrasi ya da bağımsızlık misyonu yükledikleri bu toplumsal ve siyasal güçlerin toplumsal mücadele içinde ve karşılarındaki gerçek konumu işte budur...."

"Günümüz Türkiye'sinde demokrasinin baş engeli emperyalizm ve tekeli sermayedir. Siyasal gericiliğin toplumsal kaynağı ve dayanağı bu güçlerdir." (SY Kızıl Bayrak, Sayı: 24, 1 Eylül 2001, Bazyazı)

175 “sivil toplum” kuruluşunun AB toplantısı...

Düzen politikalarına meşruluk arayışı

Düzen cephesinde AB ile ilgili tartışmalar giderek daha karmaşık bir hal alarak sürüyor. Sermaye düzeni emperyalist sistemle daha ilerden bütünleşmede kendisi için en uygun biçimi oluşturmaya çalışıyor.

Son dönemde AB tartışmalarının, düzenin birbiriyle bağlantılı farklı ihtiyaçlarını karşılamaya hizmet edecek şekilde genişlediği görülüyor. Son günlerde burjuva basında “Sivil toplum Avrupa dedi” ya da “Sivil toplum kuruluşlarından tarihi bildiri” gibi manşetlerle duyurulan toplantıyı da bu çerçevede değerlendirmek gerekiyor.

İktisadi Kalkınma Vakfı’nın öncülüğünde biraraya gelen tam 175 kuruluş bir toplantı düzenleyerek “Türkiye’nin yeri Avrupa Birliği’dir. Kaybedecek zamanımız yok” fikirleri ekseninde bir açıklama yaptılar. Düzen medyası günler öncesinden itibaren bu toplantıyı ve toplantıda yapılan açıklamayı en abartılı şekilde kamuoyuna aktardı.

İşin içinde sadece sermaye çevrelerinin kurum, dernek ve vakıfları olsa, buna da, “sermayenin bir kesiminin AB süreci ile ilgili fikirleridir denilip geçilebilirdi”. Fakat gazete ve televizyonların, ticaret ve sanayi odalarının, üniversitelerin, işadamlarının kurduğu dernek ve vakıfların yanı sıra, Türk-İş, Hak-İş, DİSK, TMMOB, Barolar Birliği, TZOB, TESK gibi kuruluşların da bu koroya katılması, konuya bambaşka bir içerik kazandırmaktadır. Amacı 7 Haziran’da Cumhurbaşkanı tarafından toplanacak partiler arası AB Zirvesi üzerinde basınç oluşturmak gibi görünse de, bu tür toplantıların sermayeye çok daha önemli başka faydaları bulunmaktadır. Bu, işçi ve emekçiler başta olmak üzere bütün bir toplumun sermaye politikalarına, onun ürettiği gündemlere yedeklenmesidir.

Düzenin öne çıkan ihtiyaçları ve meşruluk arayışı

“Sürdürülen tartışmalar ve sonuçta alınmış olan kararlar, bu soygun düzeni açısından ağır basan emperyalist dünya düzeniyle tam ve sınırsız entegrasyon olduğunu bir kez daha ortaya koyuyor. Bu o derece önemlidir ki, düzenin siyasal egemenlerine, kendi konumlarının meşruluğu ve sürekliliği bakımından vazgeçilmez olan kimi hassas konulardan bile taviz vermeyi göze aldrabilmektedir.” (SY Kızıl Bayrak, sayı: 61, kapak yazısı)

Sömürü ve yağma düzeninin ayakta tutulabilmesi için emperyalist dünya sistemiyle daha ileri düzeyde bütünleşmekten başka bir çözüm bulamıyor sermaye. Dolayısıyla da çareyi emperyalist güçlere daha sınırsızca uşaklık etmekte buluyor, politikalarının temel belirleyicisi bu uşaklık çizgisi oluyor.

Fakat bu politikaların uygulamaya geçirilmesinin önünde “küçük” bir pürüz var. Toplumun geniş bir

Ülkedeki her türlü sorunun ve bu arada AB’ye girilememesinin faturasını “beceriksiz siyasetçilere” kestiler ve bütün toplum adına onları uyararak “kaybedecek zamanımız yok” dediler. AB’ye mutlaka girilmeliydi. AB üyesi bir ülke demek “daha iyi yaşam kalitesi, eğitim, istihdam, sağlık, güvenlik, istikrar” demektir. “Tam üyelik hedefi yönündeki en ufak bir gecikme çağdaşlaşma yolunda geri gitmek” demektir.

Bu toplantı ve yayınladıkları bildiri sayesinde, bütün toplumun birlik beraberlik içinde olduğu, AB’ye girmek için “siyasetçilerden” gerekenlerin hızla yapılmasını istediği bir kez daha gösterilmiş oldu.

kesimi, özellikle de işçi ve emekçi yığınlar düzen sahiplerinin kaygılarını paylaşmıyorlar. Daha doğrusu onlarla aynı gündeme sahip değiller. İşçi ve emekçilerin gündeminde açlık ve yoksulluk var. İşsizlik ve geçim sıkıntısı var. Bu nedenle, bugünkü sömürü politikalarının uygulayıcısı hükümete, onun gerisindeki emperyalist kuruluşlara büyük bir tepki duyuyorlar. Ne hükümete, ne de sürekli sınıf işbirlikçisi bir çizgi izleyerek emekçilerin mücadelesine köstek olan sendika bürokratlarına sözü edilebilir bir güvenleri kalmamış durumda. İşçi ve emekçiler AB konusunda yürütülen tartışmaları da ancak göz ucuyla izliyorlar.

Sermayenin “sivil” kuvvetleri işbaşında!

Oysa AB’ye dönük politikaların başarıyla hayata geçirilebilmesi bir biçimde toplumun bu doğrultuda yönlendirilmesine bağlı. Kaldı ki, AB söz konusu olmasa bile, düzen işçi ve emekçileri gerçek gündemlerinden koparmaya, kendi peşine takmaya ihtiyaç duyuyor.

Bunun için ise, sermaye sınıfı ile toplumun değişik kesimlerinin, işçi ve emekçi yığınlarının aynı kaderi paylaştığını, moda deyimle aynı geminin yolcusu olduğunu göstermeye yarayacak manevralara ihtiyaç var. Bu konuda düzen partilerinden fazla bir şey beklemek gerçekçi değil. Zira son zamanlarda ortaya sürülen yeni figüranlar bile işçi ve emekçilerden beklediği ilgiyi görebilmiş, onlar gözünde umut olmayı başarabilmiş değil. Orduyu da saymazsak, geriye kala düzenin siyaset dışı güçleri, yani “sivil toplum kuruluşları” kalıyor.

“Sivil toplum kuruluşları” işte bu

“düzeni aklama” kutsal görevine dört elle sarıldılar. Ülkedeki her türlü sorunun ve bu arada AB’ye girilememesinin faturasını “beceriksiz siyasetçilere” kestiler ve bütün toplum adına onları uyararak “kaybedecek zamanımız yok” dediler. AB’ye mutlaka girilmeliydi. AB üyesi bir ülke demek “daha iyi yaşam kalitesi, eğitim, istihdam, sağlık, güvenlik, istikrar” demektir. “Tam üyelik hedefi yönündeki en ufak bir gecikme çağdaşlaşma yolunda geri gitmek” demektir. Bu toplantı ve yayınladıkları bildiri sayesinde, bütün toplumun birlik beraberlik içinde olduğu, AB’ye girmek için “siyasetçilerden” gerekenlerin hızla yapılmasını istediği bir kez daha gösterilmiş oldu.

Sendika ağalarından sermayeye hizmette sınır yok

Yukarda isimlerini saydığımız sendika konfederasyonlarının ve ilerici iddiası taşıyan, yeri geldiğinde emperyalizme atıp tutan (TMMOB gibi) bir takım kuruluşların bu işin içinde bulunmasının sermayeye çok önemli bir hizmet anlamına geldiğini ayrıca vurgulamak gerekiyor.

Türk-İş, Hak-İş ve DİSK “çalışma barışını korumak” adına ya da başka bir takım gerekçelerle bundan önce de sermaye kuruluşlarıyla biraraya gelmişler, düzenin dertlerine birlikte çözümler aramışlardı. Şimdi yaptıkları da özünde çok farklı değildir. Sadece sınıfa ihanet zincirlerine yeni bir halka eklemiş bulunuyorlar. Ve bir kez daha emperyalizme karşı mücadelenin ne kadar dışında olduklarını ortaya koyuyorlar. Yazdıktan sonra EMEP’e hediye ettikleri “Emek Programı” denilen belgede emperyalizmin adını neden bir türlü ağızlarına alamadıklarını da aynı şekilde göstermiş oluyorlar.

Bir ibret vesikası

175 kuruluşun ortak bildirisinden:

“Bu hedefi, ülkemizin demokratik, çağdaş, modern ve şeffaf bir hukuk devleti, güçlü ve istikrarlı bir ekonomi, bir refah toplumu olma arzusu ile örtüştüğü için destekliyoruz.”

“Birey ve toplum olarak geleceğimizi AB’de görüyoruz. AB üyesi bir Türkiye’nin daha iyi yaşam kalitesi, eğitim, istihdam, sağlık, güvenlik, istikrar demek olduğunu biliyoruz.”

“Bizi temsil için görevlendirdiğimiz siyasetçileri, toplumun sesine kulak vermeye ve projeyi gerçekleştirme taahhüdünü şimdi bugün yerine getirmeye çağırıyoruz. Türk toplumu olarak kesin kararlıyız. Türkiye’nin yeri AB’dir. Kaybedecek zamanımız yoktur.”

Bazı imzacılar

Türk-İş, Hak-İş, DİSK, TMMOB, Türkiye Barolar Birliği

Bahçeli'nin manevraları ve faşist MHP gerçekliği

Devlet Bahçeli'nin açıklamasına göre, MHP ile ilgili olarak 23 Mayıs ile 1 Haziran tarihleri arasında 55 köşe yazarının 107 yazısı yayınlanmış. Bunlardan dördü MHP'yi haklı bulurken, diğerleri doğrudan ya da dolaylı olarak MHP'yi hedef almış.

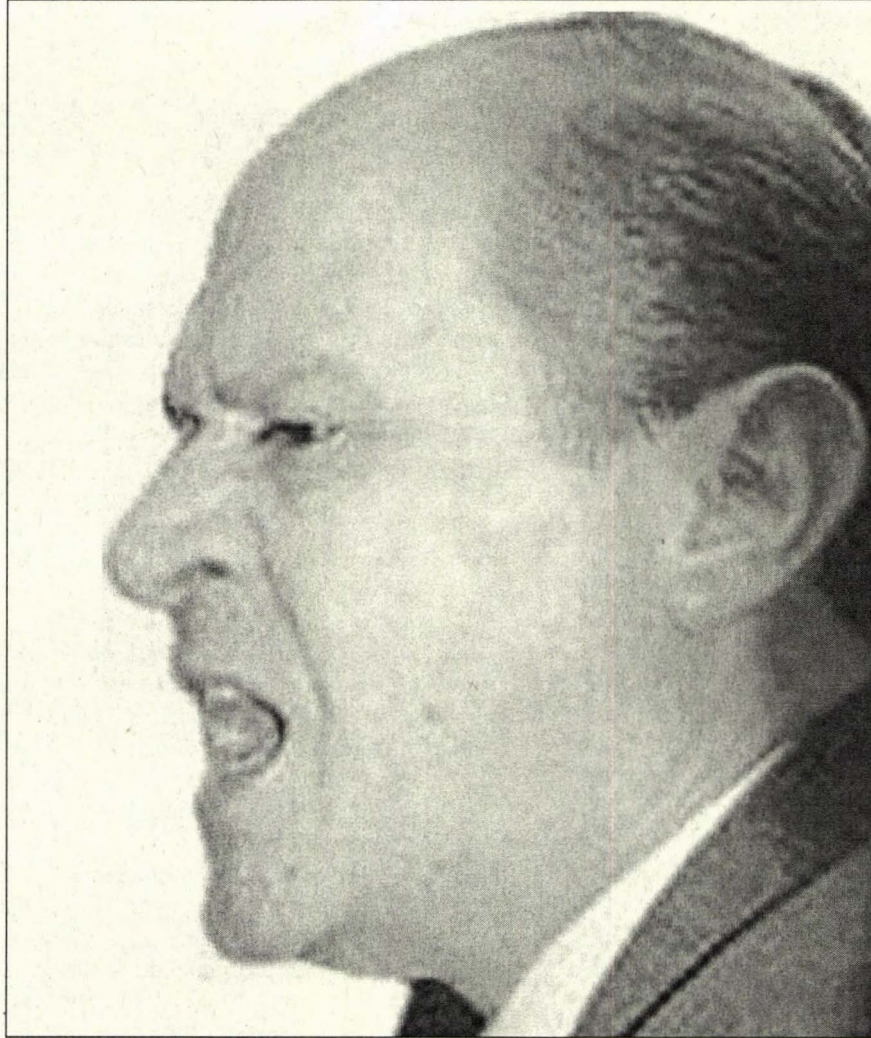
Öyle bir hava yaratılıyor ki, AB'ye üyelik konusunda sanki tek aykırı ses MHP'den çıkıyor. Bahçeli, önce Çin gezisinde, ardından ayağının tozuyla Türkiye'de Kürt sorununa dair şartlar ileri sürünce, AB engeli olarak öne çıkarıldı. Halbuki açıklamalarının "uyum yasalarıyla" doğru dürüst bir alakası yok. Bir süre önce Genelkurmay da benzer açıklamalar yapmıştı. Bahçeli'nin şartları, 12 maddelik Genelkurmay bildirisinin değişik bir üslupla güncelleştirilmiş ifadesidir. Kürt hareketinden tam teslimiyet, ihanet ve bağlılık istiyor MHP. Ordu da aynı şeyleri istemişti. "Şartlar" içindeki diğer ayrıntılar ise, MHP'nin faşist, şoven, kinci karakterini yansıtmaktan başka bir işleve sahip değil.

Ama hem Bahçeli'nin tonlamasından, hem de medyanın olayı veriş tarzından, diğer düzen çevrelerinin yüklenmesinden kaynaklı olarak, "MHP, uyum yasalarının çıkarılmasının başlıca engelidir" gibi bir sonuç çıkıyor ortaya. Bu yanılşamayı yaratmak her iki tarafın da arzusudur. Zira böylesi bir hava herkesin işine geliyor.

Bütün tartışmalar, koparılan yaygaralar son haftaların öne çıkan iki gündemi üzerinden sürmektedir.

AB gündemi, diplomatların Türkiye'ye gelerek yılın son aylarında üyelik müzakerelerinin başlatılması koşullarını hükümete hatırlatmasıyla kızıştı. İdam, anadilde yayın ve eğitim, Kıbrıs gibi temel sorunların çözülmesini istiyor AB. TÜSİAD uyum yasalarının çıkarılması için tam sayfalık ilanlar yayınlıyarak AB gündemli yapılacak liderler zirvesine mesajını vermiş oldu. Rejimin temel kuvvetlerinden medya ve sendika bürokrasisi, zaten öteden beri AB'cilik yapıyorlar. Neredeyse tüm düzen partileri, yaslandıkları seçmen kitlelerin hassasiyetlerini gözetmek çerçevesinde demagoji yapmayı da ihmal etmeden, AB'ye girişten yana tavır takınıyorlar. Ordu ise geleneksel resmi politikalardan fazla taviz vermeden işi kotarmaya çalışıyor, ama tavrı AB'ye girişten yanadır. Neticede ABD'li yetkililer, Türkiye'den AB'ye girmesi için gerekli koşulların yerine getirilmesini istediler. Ordu, bir yere kadar bağımsız davranabildiği Kıbrıs ve Kürt meselelerinde biraz direktse de, sonunda hamisi ABD'nin isteklerine uyacak denli AB'ye giriş yanlısıdır. İdam ve anadilde yayın-eğitim konusundaki formülasyonları (her ne kadar 5 Haziran tarihli açıklamasıyla bunların kendisine ait olmadığını belirtse de, başkalarının, örneğin sayılı kalemlerinin ağzından yayan bizzat Genelkurmay'dır) da bir kez daha intikamcı, şoven kimliğini ortaya sermiştir.

Erken seçim ise, Ecevit'in iş yapamaz duruma gelmesiyle gündeme oturdu. DSP dışındaki tüm çevreler, ki bunlara ABD, IMF, AB gibi güçler, Derviş gibi bakanlar da dahil, erken seçimin gerekli olduğunu belirtiyorlar. Burjuva medya çekilmesi için Ecevit'e muhtıralar yazıp duruyor. Bir ayağı çukurda birinin başbakan olması Türkiye'nin imajını zedeliyor olmalı! Ne de olsa işler fiilen hükümete de yürütülebilir. Derin devlet (bir ABD yetkilisinin deyimiyle parlamento üstü sağlam devlet geleneği) IMF-

TÜSİAD programının aksamasına izin vermez, Türkiye seçim sürecine girse bile işler yürür demeleri bundandır.

Bunlardan da anlaşılacağı gibi, MHP'nin tüm hesapları, ortadaki dalaşma, aslında tümüyle seçim üzerinedir. Düzen partilerinin rejimin geleceğini ilgilendiren yaşamsal konularda karar verme hakları yoktur. Ordu ve TÜSİAD'ın açıktan tavır koyduğu yerde AB üyeliğine karşı çıkmak diğerlerinin, hele hele MHP'nin ne haddine! Ama parlamenter demokrasi-hukuk devleti maskesinin faşist rejimin yüzünden düşmemesi de gerekiyor tabii ki. Sermaye iktidarının gerçek sahipleri de bunu bir ihtiyaç olarak görüyorlar. Bu noktada A partisinin, B partisinin, diyelim ki MHP'nin, geleneksel tabanlarının hassasiyetlerini dikkate aldıklarını göstermeleri gayet doğaldır. Düzen partilerinin kıvrınma manevraları yapması rejimin ihtiyaçları için gereklidir. Generaller ve tekeli sermaye, partilere bıraktıkları başlıca iş olan kıvrınma manevralarını elbette ki doğal karşılayacaklardır. Neticede hepsinin ortak kaygısı, tüm çabaları rejimi ayakta tutmaya yöneliktir.

Bu açıdan MHP kraldan da kralcıdır. İpleri tümüyle Genelkurmay'ın elindedir. 3 yıllık hükümet ortaklığı boyunca rejimin çıkarları neyi gerektirmişse hevesle yerine getirmiştir.

Türkes 12 Eylül'de, "Fikirlerim iktidarda ama ben içerdeyim" demişti. Bu sitemin haksız ve yersiz olduğunu kim söyleyebilirdi? '70'li yıllarda yükselen devrimci muhalefete saldırı odağı olarak yapılandırıldı MHP. Lideri de, kendisi de tamamen CIA beslemesiydi. Amerikanın çocuğudur MHP. Yurtseverleri, demokratları, devrimcileri katletmekte, terörize etmekte etkin olarak kullanıldı. Faşist grup, bizzat CIA planlaması ve yönlendirmesi ile Maraş'ta,

Çorum'da kitlesel vahşet katliamlarına imza attı. Kaderin cilvesi olsa gerek, MHP 12 Eylül darbesiyle birlikte işsiz kaldı. Fikirdaşı ve işvereni ordu, katliam ve terör işini doğrudan üstlenmişti. Gene de yığınla kirli iş yaptırılan MHP'li beslemeler vefakar davrandılar. Bu kez faşist tetikçiler için uyuşturucu ticareti, çek-senet tahsilatı, mafyacılık, çetecilik gibi kirli sektörlerin kapıları ardına kadar açıldı.

Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin yükselişle beraber MHP'ye de yeni bir alan açıldı. MHP'li beslemeler tekrar aktif göreve alındı. Faşist çeteler kontr-gerillanın aktif gücü olarak örgütlendirildi. Özel tim adı MHP ile özdeşleşti. MHP alışlageldiği diğer kirli işlerini daha geniş kapsamda sürdürme imkanı buldu. Mali açıdan palazlandı. Faşist parti, bizzat düzenin sahipleri tarafından yaratılan ırkçı, şovenist atmosferde olabildiğince güç topladı. Asker uğurlamaları, mehemçik cenazeleri MHP için birer şov imkanına dönüştürüldü. 18 Nisan '99 seçimlerindeki "muhteşem başarısı"ni çözümleyen köşe yazarlarının genç kuşakların askerden

MHP'li olarak döndüğünü yazması, aynı zamanda bir gerçeğin itirafıydı: MHP'yi güçlendiren bizzat Genelkurmay'dı!

18 Nisan seçimlerinden çok önce, "denenmemiş" tek parti olan MHP'nin güçlendiği rejim tarafından biliniyordu. Zira yapısal kriz olgusu hükümet eden bütün partileri kısa zamanda paçavraya dönüştürüyordu. Gerici ideolojinin etkisinde olan, kirli savaş sürecinde de terör demagojisi ve şovenizm zehiriyle iyice sersemletilen emekçi sağ seçmen kitleleri, ANAP, DYP gibi partilerden umudunu kesince MHP'ye yönelmişti. Zaten resmi şoven kampanyalarla MHP'nin öne de açılmıştı. Güçlenen MHP'ye Türkes'in son zamanlarında cila çekilmeye çalışılıyordu. İç kapışmalar neticesinde Devlet Bahçeli'nin liderlik koltuğuna oturmasıyla birlikte bu bir kampanyaya dönüştürüldü. Rejim sahipleri, hükümette yer alacak denli oy toplayan MHP'nin imaj değişikliğine gittiği propagandasına ciddi ciddi yoğunlaştırdılar.

İşte bugün 9-10 gün içinde MHP aleyhine 100'den fazla yazı yazan kalemler, o günlerde MHP'yi pohpohlayan yüzlerce yazı yazmışlardı. Artık MHP hükümet ettiğine, kendisine "bir de bunu deneyelim" diye oy verenlerin desteğini yitirdiğine göre, şimdiki eleştirel yaklaşımın bir mahsuru yoktu. Kaldı ki bu yaklaşım her iki tarafın da işine yarıyordu.

Genelkurmay politikalarını aşan hiçbir şey söylemediği halde, MHP AB'ye girişin engeli olarak gösterilmeye çalışılıyor. Geleneksel faşist tabana ise katı faşist çizgisinden bir milim geri atmamış olduğunun mesajı veriliyor. Böylelikle hem orduya manevra için zaman kazandırılıyor, hem de çok çok %6-7'lik kitle tabanı rızasında MHP'nin yıpranan itibarı onarılıyor.

AB'ye bağlanan umutlar batağa sürüklüyor

Son MGK toplantısı ile ortalığa yayılan demokratikleşme hayalleri sistemli biçimde körüklenmeye devam ediliyor. AB'ye uyum çerçevesinde OHAL'in iki ilde kaldırılması, iki ilde ise son kez olmak üzere dört ay uzatılması, idam, "Kürtçe eğitim ve yayın" sorunlarının bir generale atfen bazı kirli formülasyonlara bağlanması; hem düzen cephesi hem de Kürt halkının gözlerini bağlamaya çabalayanlar tarafından, demokratikleşme sahtekarlığına malzeme yapılıyor. MGK toplantısından tek elle tutulur karar olarak çıkan OHAL'in kaldırılması gibi biçimsel bir adım ile sonrasında ordu tarafından yalanlanan idam, "Kürtçe eğitim ve yayın" planındaki iğreti formülasyonlar, teslimiyetçi Kürt liberalleri tarafından "yeni bir süreç" in başlangıcı sayılıyor. Dayanaksız beklentiler yaratmanın aracı olarak kullanılıyor.

Teslimiyetçi platform "demokratikleşme" oyununun bir parçası

Bu, teslimiyetçi Kürt cephesinin artık karakteristik bir davranış biçimidir. Kürt halkının özgürlük istemlerine ve devrimci enerjisine yabancılaşmış, tüm umudunu emperyalistlere bağlamış bir siyasal platform olarak, düzene dönük boş beklentiler yaratmak, bu yolla Kürt halkının temiz duygularını küçük hesaplarına dayanak yapmak, onun artık siyasal varoluş tarzıdır. Bundan dolayıdır ki, düzenin iğrenç şoven saldırılar eşliğinde sürdürdüğü demokratikleşme oyununa tüm çabasıyla katılmaktadır. Son

gelişmeler AB emperyalistlerine ve düzenin temel yönetici gücü orduya bağlanan sonsuz hayalleri bir kez daha parlatma olanağı olarak değerlendirilmektedir.

Yıllardır OHAL uygulamasıyla kıyımdan geçirilen Kürt halkının OHAL'in kaldırılması üzerinden boş beklentilere kapılması, teslimiyetçiler için belli bir kolaylık sağlamaktadır. Ancak Kürt halkı geçmiş deneyimlerinden de biliyor ki, bu göstermelik bir adımdır. Nitekim daha önce OHAL'in kaldırıldığı illerde OHAL uygulamaları fiilen devam etmiş, OHAL büroları çalışmış, koruculuk sistemi, işkenceler, gözaltında kayıplar, köy boşaltmalar sürmüştür. Devrimci Kürt dinamiklerinin kanla bastırılması sonrasında göstermelik olarak kaldırılan OHAL kurumları, en küçük bir mücadele dinamiği karşısında bir terör mekanizması olarak dizginlerinden boşalmaktadır. İşte Öcalan demokrasisi ya da "demokratik cumhuriyet" de tastamam budur. Tüm değer ve özlemlerinden vazgeçerek katilinin önüne boynunu uzatmaktadır.

Öyle ki, düzen cephesinde idam konusunda yapılan sözde tartışmalarda en "uzlaşmaz" taraf olarak görünen MHP dahi tutumunu, "terör tehdidine karşı toplumun da kabul edebileceği yetenek ve yeterlilikte tedbirleri geliştirelim, ondan sonra idamı yeniden tanzim edelim" biçiminde ortaya koymaktadır. Yani, idamın kaldırılması ya da iğreti bazı kırıntılara evet, ama öncelikle Kürt halkının özgürlükleri uğruna girişebileceği her türlü mücadeleyi ezecek tedbirleri alarak bunu yapalım, deniliyor. AB tartışmaları boyunca ilkel bir şovenizmle keskin tavır alan MHP, MGK'dan çıkan sonuçların ardından bunları söylüyor. MHP'li şeflerin ağzından dile getirilen bu görüşler

MGK çizgisidir. Aynı anlama gelmek üzere tekelci burjuvazinin ve AB emperyalizminin çizgisidir.

Teslim alınmış, tüm mücadeleciler değer ve özlemlerinden arındırılmış bir Kürt hareketine karşı ancak bir takım kırıntılar "bahşedilebilir", ama bu sürekli ve sistemli imhacı bir kurumlaşmanın varlığıyla bir arada yapılabilir.

Teslimiyete karşı çıkanlar hedef haline getiriliyor

Teslimiyetçi Kürt liberalleri bunun bilincinde olarak, "demokratik çözüm" adına sürdürülen tüm bu sahtekarlıklara ve teslimiyete karşı çıkan öteki Kürt çevrelerini ve bu arada Kürt devrimcilerine karşı yeni bir seferberlik başlatmıştır. *Özgür Politika* gazetesinin "Ufuktan" köşesinde yayınlanan "Yeni bir süreç girilirken" başlıklı başyazıda bu güçler hedef gösterilmekte, "demokratik çözüm"ün önündeki belli başlı engellerden biri olarak ilan edilmektedirler:

"Türkiye'deki bu çelişki ortamında, demokratik bir çözümün çıkmamasını, Kürt sorununun bu temelde çözümünü istemeyen ve Avrupa'da oturan bir Kürt eğilimi de var. Bunların çeşitli Avrupalı çevrelerle ve devletlerle de ilişkileri var. Son olarak, PKK'nin terör listesine alınmasında çözüm istemeyen bu eğilimlerin ortak çabası belirleyicidir. Duygularını seri seri yazdıkları yazılara yansıtmaktadırlar. Bu yazılarda 'zafer çılgınlıkları' duyulmaktadır." (*Özgür Politika*, 3 Haziran '02)

Yine aynı günlerde ve aynı köşeden yayınlanan başka bazı yazılarda da aynı güçler hedef gösterilmektedir. Buna PKK 7. Kongresi'nin teslimiyetçiliğe karşı duruşu terör olarak kodlayan kararlarını da ekleyebiliriz. (Şimdilerde teslimiyetçi Kürt şefleri bunu sermaye devletine yaranmak için sık sık tekrarlıyorlar.) OHAL'in kaldırılacağı üzerinden sahte beklentiler yayanlar, MGK kararlarının neyi değiştirip değiştirmeyeceği

Tüm milliyetlerden işçilerin ücretli kölelik zincirlerini parçalama mücadelesini, ezilen ulusların kurtuluşu için "eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik" temel ilkesi ile birleştiren işçi sınıfının devrimci programı altında, emperyalizme, sermayeye, sömürgeciliğe ve yerli işbirlikçilerine karşı savaştan başka yol yoktur. Kürt emekçilerinin bağımsız ulusal-sınıfsal çıkarları bu hedefe uygun davranmayı gerektiriyor.

bir yana, OHAL uygulamalarının geçmiş sonuçlarını ağızlarına alamayacak kadar ruhsuzlaşmışlardır. Kürt halkının özgürlüğü için savaşırken kirli savaş taktikleriyle vahşice katledilenler, sokak ortasında katledilenler, kaçırılıp kaybedilenler, yerinden yurdundan türlü işkencelerle göç ettirilenler üzerine kalın bir çizgi çekilmiştir. Sermaye devletinin kanlı elleriyle yaptığı düzenbazlıklara bel bağlanmakta, yaşanan tüm acıların ve kırımın üzerinden katliamcılarla "demokratik çözüm" oyunu oynanmaktadır.

Kürt halkı içerisine çekildiği bu bataklığın ağırlığını ve ödediği bedellerin acısını duymaktadır. "Demokratik cumhuriyet", "demokratik çözüm" ve "demokrasinin zaferi"nin yaşamlarında zerrece bir karşılığı olmadığı her gün daha açık görülmektedir. Kölelik zincirleri kalınlaşmakta, onuru ezilmekte, zulüm altında inletilmekte ve açlık içerisinde kıvrılmaktadır. Kısacası emekçi Kürt halkının

istemleri ve umutları ile teslimiyetçi Kürt liberallerinin ona sunduğu dünya birbirine tezattır. Her yeni siyasal gelişme bunu yeniden yeniden doğrulamaktadır.

Kürt burjuvazisi gelişmeler karşısında çıkarlarına uygun davranan biricik güçtür

Sermaye düzenine itaatin, AB-ABD emperyalizmine bağlanan umutların sonu, Kürt emekçi halkına özgürlük değil kölelik, onur değil leke, emekçi halklarla kardeşlik değil halklara karşı emperyalist kapitalizmin koltuk değneği olarak cepheye sürülmektir. Çünkü bu teslimiyetçi liberal çizgi, çıkarları emekçi Kürt halkına temelden karşıt Kürt burjuvazisinin siyasal çizgisidir. Bu çizginin özlediği ve dilinden düşürmediği demokrasi, işçi ve emekçilerin köleleştirilmesine dayanmaktadır. Teslimiyetçi platforma ruhunu veren de onlardır.

Son gelişmeleri büyük bir keyifle karşılayan Kürt burjuvazisinin temsilcileri artık tüm ipleri ellerine almanın verdiği rahatlıkla davranıyorlar. Denilebilir ki, uzlaşmaz sınıflardan oluşan Kürt ulusu içerisinde halihazırda sınıf çıkarılarının gerekleri konusunda açık bir bilinç ve tutarlılıkla davrananlar da onlardır.

Kürt burjuvazisinin tipik temsilcilerinden bir olan Yaşar Kaya'nın *Özgür Politika*'da yayınlanan son yazılarından biri bu açıdan çarpıcı bir örnektir. Bu örnek Kürt burjuvazisinin teslimiyet sürecindeki yerini ve rolünü, aynı şekilde teslimiyetçi politikaların özünü ve hedeflerini göstermesi açısından ek bir söze gerek bırakmamaktadır:

"Kürtler bir yandan Avrupa Birliği isterken, bir yandan da biz NATO'ya karşıyız diyemezler. Bu bir paradokstur. NATO Avrupa Birliği'ne dahil devletlerce kurulmuş bir askeri ittifaktır. Bu NATO'ya, Varşova Paketi dayanmamıştır. Neticede Rusya NATO'ya girmişti. Fukara Kürt NATO'ya karşı olsa ne olacak. Unutulmasın ki biz Kürtler en azından on NATO ülkesinde, mülteci veya işçi olarak yaşıyoruz. Üstelik de NATO merkezi Kürtlerin ulusal kongrelerinin bulunduğu Brüksel'de bize 4-5 km uzaklıkta bile değildir. Bugün artık global batı sistemi bir bütündür. Kim NATO ile çarpışacaksa o karşı çıksın. Üstelik benim NATO asamblesinde biri Finlandiyalı, biri İngiliz, birkaç tanesi de başka ülke milletvekili dostum var. Bir zamanlar kendisini solcu sanan herkes 'ben NATO'ya da Cento'ya da karşıyım' diyordu. Türk ordusu da ülke radyolarının mikrofonunu her ele geçiririnde 'biz NATO'ya, Cento'ya bağlıyız' diyordu. Cento bitti, Avrupa Birliği müşterek ordusu kurulusa NATO da tarih olacak. Biz dünyanın nereye gittiğine bakalım." (*Özgür Politika*, 3 Haziran '02)

Yaşar Kaya'nın bu sözleri, AB'ye umut bağlayanların nasıl dipsiz bir bataklığa yuvarlanacağını yalın biçimde gösteriyor. AB'ye körü körüne secde ederek bağlanmanın sonucu, emperyalizmin vurucu savaş örgütüne kurşun asker olmaktır. İşte Kürt burjuvazisinin Kürt emekçilerine biçtiği rol ve gelecek bu kadardır. "Demokratik çözüm", "demokratik düzen" yaftasının altında savaşlar, yıkımlar, acı ve gözyaşı var. Barış havarisi olarak ortalıkta dolaşanlar Kürt halkına işte böyle bir dünya sunuyorlar.

Kürt emekçi halkı ulusal özgürlük ve sosyal kurtuluşa ancak, geleceğini emperyalizme bağlayan Kürt burjuvazisinin bu siyasal çizgisinden koparak ulaşabilir.

Tüm milliyetlerden işçilerin ücretli kölelik zincirlerini parçalama mücadelesini, ezilen ulusların kurtuluşu için "eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik" temel ilkesi ile birleştiren işçi sınıfının devrimci programı altında, emperyalizme, sermayeye, sömürgeciliğe ve yerli işbirlikçilerine karşı savaştan başka yol yoktur. Kürt emekçilerinin bağımsız ulusal-sınıfsal çıkarları bu hedefe uygun davranmayı gerektiriyor.

Sermaye devletin gerçek-kirli yüzü...

Faşist çete mensupları serbest bırakıldı, devrimci tutsaklar hücrelerde!..

Geçtiğimiz hafta gazetelerde iri puntolarla, “11 bin katil serbest” yazıyordu. Haber yeni çıkarılan şartla salıverme yasasına ilişkili ve serbest bırakılanların bilançosu şu şekilde veriliyordu: 11 bin 571 katil, 11 bin 321 gaspçı ve hırsız, 1122 tecavüzden hükümlü çıktı. Aynı yasayla, 1978’de kahvehane tarayarak 5 kişiyi katleden İsa Armağan’da dahil olmak üzere toplam 40 bin 518 kişi serbest bırakıldı. Serbest bırakılan sadece İsa Armağan değil elbette. 40 bin 518 kişi içinde nice adı duyulmamış katil ve çete üyesi var.

Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk yasayı çıkarabilmek için çeteler tarafından takdirle karşılanan bir çaba harcadı. Önceki yasanın Anayasa Mahkemesi tarafından geri gönderilmesi üzerine, kalan çetecileri çıkaracak ya da cezasını epey bir azaltacak bir yasa hazırladı ve hükümet ortaklarının onayıyla meclisten geçirdi.

Cumhurbaşkanı yasayı veto etti. Bakan Türk aynı yasayı yeniden hükümet ortaklarının onayıyla meclisten geçirdi. Yasal prosedür gereği Cumhurbaşkanı bu kez yasayı onayladı ve Anayasa Mahkemesi’ne verdi. Anayasa Mahkemesi’nin kararı ne olursa olsun, mevcut yasayla çıkması gerekenler, serbest bırakıldılar. Kısacası kötü bir komedi oyunuyla adi katillerin ve tecavüzcülerin yanısıra devletle içiçe mafyacılar ve faşist çete mensupları da serbest bırakıldılar.

Sermaye medyası “durumdan vazife” çıkarıyor

Yasanın kamuoyu desteğini almayacağı başından beri belliydi. Bu yüzden muhalefet partileri sözümona yasaya karşı durdular. Bu, her zaman oynanan oyunun bir benzeriydi. Eğer hükümet bir yasayı çıkarmak için yeterli çoğunluğa sahipse, muhalefet partileri muhalefet eder. Yok eğer muhalefet partilerinin desteği gerekiyorsa, gereken destek mutlaka verilir. Bu sermayenin ve onun hizmetindeki partilerin bildik ikiyüzlü politika oyunudur.

Bu oyunun bir cephesini düzen partileri oynarken, diğer cephesini de medya oynamaktadır. Medyanın yasayı eleştirmesiyle, muhalefet partilerinin tutumundaki paralellik, iktidar oyununda aynı rolü oynamalarından kaynaklıdır. “Durumdan

vazife” çıkaran medya bir yandan sözümona af yasasını eleştirirken, öte yandan ölüm orucu tahliyecilerine, yani devrimcilere saldırmaktadır.

Ölüm orucu direnişçilerinin tahliye edilmeleri, direnişi zayıflatmak için kullanılan bir yöntemdi. Bu yüzden medyadan buna karşı şimdiye dek tek bir söz dahi çıkmadı. Ama ne zaman ki ölüm orucu direnişi katılan grupların çoğunluğu tarafından bitirildi, medya ivedilikle karşı yayına geçti. Tahliye edilenlerin zindanlara geri dönmediği feryad-ı figan bir tarzda işlenmeye başlandı. Şimdilik bu tür haberler sayılı gazetede çıksa da, yakında yaygın olarak işleneceğini söylemek için kahin olmak gerekmiyor.

Tahliye edilenlerin tümünün ölüm orucunu sürdürenler olmadığını ve azımsanmayacak sayıda ölüm orucunu bırakmış durumdaki kişilerin de tahliye edildiğini, öncelikli olarak söylemek gerekiyor. Ölüm orucunu sürdürenlerin tahliye edilmesi, direnişi zayıflatmak amacını taşıırken, bırakanların tahliye edilmeleri de tersinden aynı amacı taşıyordu. Ölüm orucunu bırakarak devrime zarar verenler tahliye edilerek hem böylece devlet tarafından ödüllendiriliyor, hem de böylelerinin dışındaki varlıklarıyla devrime zarar vermeye devam etmeleri hedefleniyordu.

Bugün yurtdışına kaçanların pek çoğunun böyle unsurlar olduğu bir gerçeklik. Bu gerçekliği devlet de biliyor. Dahası bu durum devlet için hiç de bir sürpriz değildir, tersine devletin bunu arzuladığı bile kolaylıkla söylenebilir. Devlet için önemli olan insanların mücadeleden kopartılması, bu çerçevede düzene ya da yurtdışına kaçışlarının kolaylaştırılmasıdır.

O halde şimdi bu konu medya tarafından neden işleniyor? Çünkü çeteler serbest bırakılırken, pek çoğunda kalıcı sakatlıklar olan, tahliye edilen ölüm orucu direnişçilerinin hemen içeriye alınması tepkiye, daha doğrusu gözlerin yeniden F tipi zindanlara çevrilmesine neden olacaktır. Ama medyanın sistemli propagandası sonrasında, devlet açısından bu tehlike asgariye inecektir. Hiç değilse hedeflenen bu.

Bugün çeteler serbest bırakılırken, devrimci tutsaklar hücrelerde yok edilmeye çalışılıyor. Bu durum devletin gerçek-kirli yüzünü bir kez daha açığa çıkarıyor.

19 Aralık katliamı davası sürüyor!..

Faşist katliamın gerçek sorumluları yargılansın!

19 Aralık 2000 tarihinde gerçekleştirilen katliam sonrası cezaevlerindeki devrimciler hakkında çeşitli davalar açıldı. Bunlardan biri de Bayrampaşa Cezaevi’ndeki devrimciler hakkında açılan davaydı. Söz konusu davada devrimciler toplu ayaklanma ile suçlanıyordu. Davanın son duruşması 5 Haziran günü Eyüp 3. Asliye Ceza Mahkemesi’nde gerçekleşti.

Duruşmaya Ercan Kartal ve Kenan Güngör’ün de aralarında bulunduğu 10 tutuklu gelebilmişti. Gelebilmisti diyoruz, çünkü dava açılalı beri ilk defa duruşmaya gelebildiklerini söyledi tutuklular. Duruşmada söz alan Ercan Kartal ring araçlarının cezaevi koşullarını bir devamı haline getirildiğini, havasız tek kişilik bölmelerde getirilip götürüldüklerini belirtti. Ayrıca avukatı ile belge alışverişinde bulunamadıklarını, bunun müvekkil avukat ilişkisinde en temel sorun olduğunu söyledi. Ayrıca şu an ayaklarında ayakkabı bulunmadığını, bunun nedeninin ise onur kırıcı aramalar olduğunu söyledi.

Ercan Kartal’dan sonra söz alan Kenan Ünyel ise Ölüm Orucunu sürdüklerini ifade etti. Okuduğu 4 sayfalık dilekçesinde baroların “3 kapı-3 kilit” önerisinin geri bir talep olduğunu, bu aşamadan sonra bu önerinin geçersiz olduğunu söyledi.

Daha sonrasında Okan Barış Ekinci, Ercan Kartal’ın da aralarında bulunduğu 7 tutuklunun ortak savunmasını özetleyerek okudu. Katliama önceden hazırlık yapıldığı, sürekli kurşun yağmurları altında direndiklerini, Fırat Tavuk ve Aşur Korkmaz dışında yanarak ölenlerin aslında yakılarak katledildiğini, katliamlardan sonra devrimcilere dava açmanın artık bir devlet gerçeği olduğunu ifade etti.

Söz alan Kenan Güngör ise, devletin Yavuz hırsız misali mağdurların yargılanması yolunu seçtiğini aslında tanık olarak çağrılacakları ve katillerin yargılanacağı bir davanın açılması gerektiğini; 19 Aralık günü üzerlerine bombalar yağdırıldığını, 12 arkadaşlarının öldüğünü, kendilerinin yanarak ölmelerinin şans eseri olduğunu; operasyonun amacının fiziki ve siyasal imhanın yanında, tutukluları zorla F tiplerine götürmek olduğunu ifade etti.

Duruşmada söz alan tutukluların hepsi de F tiplerine her koşulda direneceklerini belirttiler.

Sanık avukatlarının verdikleri ortak dilekçede belirtilen (çeşitli istemlerin yanında, “davanın ‘katliamın gerçek sorumlularını gizlemek’ amacıyla açıldığı düşünüldüğünde bu yargılamada derhal beraat kararı verilmesi ve katliamın gerçek sorumluları hakkında derhal dava açılması” istendi.

Mahkeme ise avukatların ve tutukluların Adalet Bakanı hakkında suç duyurusunda bulunulması istemlerinin reddine, Bakırköy Kadın ve Tutukevi’nde yatan tutukluların getirilmesine, duruşmanın büyük bir salonda yapılması isteminin incelenmesine, katliam günleri yapılan telsiz konuşmalarının kayıtlarının getirilmesi isteminin kabulüne, daha önce kendilerince alınmış Bayrampaşa Cezaevi’nin yanan koşullarının mühürlenmesinin kararının keşif amaçlı kaldırılmasına ve duruşmanın 20 Ağustos 2002 saat 10:00’a bırakılmasına karar verdi.

Öğlene doğru başlayan duruşma ancak saat 15:30 sularında sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İHD’den sessiz eylem...

İHD Cezaevi Komisyonu tarafından F tipi cezaevlerinde devam eden tecrit ve izolasyona karşı, 1 Haziran Cumartesi günü saat 15:30’da İHD önünde sessiz oturma eylemi yapıldı. 30 kişinin katıldığı eylemde kitle ağzına siyah bant taktı. TUYAB’lı aileler ise, tecrit ve izolasyona karşı 2 Haziran Pazar günü, Konak Sümerbank önünde yaklaşık 60 kişinin katıldığı bir basın açıklaması yaptı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

Gözaltında Kayıplar Haftası’nda eylem

31 Mayıs Cuma günü İHD Bursa Şubesi’nde “Gözaltında Kayıplar Haftası” nedeniyle bir basın açıklaması yapıldı. Gözaltında kayıplar kınandı. Basın açıklamasının ardından mumlarla İHD önüne inildi. Gözaltında kaybedilenlerin fotoğraflarının da taşındığı eylemde “Anaların öfkesi katilleri boğacak!” sloganı gürlekle atıldı. Alkışlar eşliğinde eylem sona erdi. (SY Kızıl Bayrak/Bursa)

5 Haziran eylemi...**Belediye işçisi işvereni ve hükümeti uyardı**

Belediyelerde toplu sözleşme görüşmeleri belediye işverenlerinin katı tutumu nedeniyle tıkanmış durumda. Belediyelerdeki olası bir grev çok büyük bir ihtimalle hükümet tarafından yasaklanacak. Esas olarak buna güvenen işverenler toplu sözleşme görüşmelerinde uzlaşmaz bir tavır sergiliyorlar.

Belediye-İş Sendikası işverenlerin bu uzlaşmaz tutumunu protesto etmek ve grev sürecine hazırlanmak için İstanbul ve İzmir'de bir günlük iş bırakma kararı aldı. Eylem 5 Haziran'da hayata geçirildi.

İstanbul'da iş bırakan belediye işçileri 4 bin kişilik bir yürüyüş ve basın açıklaması eylemi de gerçekleştirdiler. İşyerlerinde iş bırakan işçiler saat 9.30'dan itibaren Merter'deki Metro istasyonunun yanındaki boş alanda toplanmaya başladılar. Saat 10:30'a geldiğinde toplanma yerindeki işçi sayısı 4 bine yaklaşmıştı. Kortej düzenine geçildikten sonra Belediye-İş Sendikası'na ve şubelere ait pankartlar açılarak Büyükşehir Belediyesi'ne doğru yürüyüşe geçildi. Açılan pankartlardan bazıları şunlardı. "Birlik, mücadele, zafer!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya da hiçbirimiz", "Gelecek ellerimizdedir", "Belediyeler halkındır, holdinglerin değil", "Sefalet içinde değil insanca yaşayacağımız ücreti almak için buradayız", "İşçiler çalışıyor büyükşehir götürüyor". Dayanışmaya gelen Deri-İş Tuzla Şubesi ise eyleme "Birlik, mücadele, zafer" pankartıyla katıldı.

Ayrıca kortejde "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiç birimiz!", "Söz bitti sıra eylemde!", "Taşeron olmak istemiyoruz!", "Toplu sözleşme hakkımız engellenemez!", "İşgüvencesi temel insan hakkıdır", "Açlığı kabul etmeyeceğiz", "Talana dönüşen taşeronlaştırma durdurulsun" vb. yazılı dövizler de göze çarpıyordu.

Sık sık "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Belediye işçisi köle değildir!", "Direne direne kazanacağız!", "Sözleşme hakkımız engellenemez!", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Yaşasın işçilerin birliği!", "Vur vur inlesin, Gürtuna dinlesin!", "Vur vur inlesin, hükümet dinlesin", "Sokağa, eyleme genel greve!" gibi sloganlar atıldı.

Büyükşehir Belediyesi önüne gelindiğinde Belediye-İş Genel Başkan vekili Mustafa Solmaz sözleşme sürecini anlattı. Kendilerinin tüm "iyi niyetli" çabalarına rağmen Belediye Başkanı ve diğer görüşmecilerin "samimiyetsiz" bir tavır sergilediğini söyledi. İstediklerinin sadece ceplerinden alınan

olduğunu yani enflasyon oranında zam istediklerini fakat işverenin buna bile yanaşmadığını vurguladı.

Ardından 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm hazırlanan basın metnini okudu. Basın metninde geçen sözleşme döneminde de işveren tarafından işçilerin greve zorlandığı, sonrasında da hükümetin grevleri ertelediği hatırlatılarak bu kez de aynı oyun oynanmak isteniyor denildi. Ayrıca belediyelerdeki taşeronlaştırma uygulamaları üzerinde duruldu ve kendi işçisine para yok diyen belediye yönetimlerinin taşeron şirketlere haksız kazanç sağladığı belirtildi. Belediye hizmetlerine durmadan zam yapıldığı, işçi ücretlerinin ise yerinde saydığı söylendi.

Eylem kürsüden atılan sloganların gür bir şekilde tekrarlanmasının ardından sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

da dolaştıkları görüldü. Polisler özel sayı dağıtan sınıf devrimcilerine de müdahale ettiler. İki yoldaşımızı gözaltına almaya çalıştılar. Sendikacıların da müdahalesiyle iki yoldaşımız bırakıldı.

* Devrimci ve reformist grupların eyleme dönük ciddi bir hazırlığı olmadığı görüldü. Alanda sadece Kızıl Bayrak, Dayanışma ve Proleter Devrimci Duruş özel sayıları dağıtıldı. Kızıl Bayrak özel sayısı toplanma noktasında ve yürüyüş sırasında yaygın bir şekilde dağıtıldı ve belli bir ilgiyle karşılandı. Sınıf Sendikacılığı Hareketi ise eyleme az sayıda insanla ve dövizlerle katılmıştı.

* Kürsüden yapılan konuşmalarda hükümetin grevi erteleme olasılığı ve buna karşı neler yapılacağı konusu çok az dile getirildi. Belediye-İş 3 No'lu Şube Başkanı Hüseyin Ayrılmaz dışında diğer konuşmacılar grev erteleme ihtimali karşısında ne yapılması gerektiği konusuna hiç girmemeyi tercih ettiler.

Sınıftan kısa kısa...**İsdemir'de taşeron işçileri örgütleniyor!**

İsdemir'den atılan ya da atılma tehdidiyle karşı karşıya olan taşeron işçileri örgütleniyorlar. Kendilerine destek olan sendikaların yöneticileriyle bir toplantı yapan taşeron işçileri, İsdemir'de örgütlü bulunan Öz Çelik-İş Sendikası'nı patronla birlikte davranmakla suçlayarak, bu sendikadan bağımsız bir örgütlenme yaratmak için harekete geçtiler. Yapılan toplantı sonucunda kendi aralarında oluşturdukları komitelerle işe başlayan taşeron işçileri amaçlarının fabrikada çalışan 4800 taşeron işçisiyle birlikte mücadeleyi örgütlemek olduğunu belirttiler.

Verilen bilgilere göre şu anda fabrikanın bir çok ünitesinde sorumlu komiteler oluşturulmuş durumda. Ayrıca işçilerin mücadelesini çevre illerde duyuracak, daha etkin olmasını sağlayacak komiteler de oluşturuldu. İşçiler ilk olarak mücadelelerinin amaç ve gerekçesini anlatan bildiri dağıtımını gerçekleştirme kararı aldılar. Bildiriler Dört Yol, İskenderun ve Hatay'da dağıtılacak. Daha sonra ise işçilerin önerileri doğrultusunda yeni eylem kararları alınacak.

Bölge müdürlüklerinin kapatılması protesto edildi

İMF'nin talimatları doğrultusunda kamu kurumlarına bağlı 112 bölge müdürlüğü Mayıs ayı sonundan itibaren kapatılmış bulunuyor. Bölge müdürlüklerinin kapatılmasına dönük eylemler ise parçalı ve cılız bir şekilde de olsa sürüyor. Bu eylemlerden biri de İstanbul'da gerçekleştirildi. İstanbul'da Yol-İş Sendikası 1 No'lu Şube'ye bağlı işçilerle Yapı Yol-Sen İstanbul Şube üyesi kamu emekçileri, Karayolları 17. Bölge Müdürlüğü'nün kapatılmasına karşı bir eylem gerçekleştirdiler. 4 Haziran akşamı Boğaziçi Köprüsü girişindeki Bakım İşletme Müdürlüğü önünde toplanan işçi ve emekçiler bölge müdürlüklerinin kapatılmasını İMF ve hükümet aleyhinde sloganlarla protesto ettiler. Sendikaların ortak basın açıklamasını Yapı Yol-Sen Şube Başkanı Erhan Karaçay okudu. Açıklamada uygulanan İMF programlarının ülkeyi felakete sürüklediği, bu yüzden 1.5 milyon kişinin işsiz kaldığı vurgulandı. Karayolları 17. Bölge Müdürlüğü'nün kapatılmasının büyük sorunlara yol açacağı, kapatma kararının hiç bir hesap kitaba dayanmadığı söylendi.

Eylem notları..

* İşyerlerinden Merter Metro istasyonuna akan işçilerin bir hayli coşkulu olduğu gözleniyordu. Gelen temsilciler kimi işyerlerinde iş bırakma eylemine katılımın yüzde 80-90'lar civarında olduğunu söylediler.

* Yürüyüş için getirilen pankartlardan bazıları bekleme sırasında E-5 yolu kenarında açıldı. Geçen belediye otobüslerinin şoförleri pankartları ve eylemi korna çalarak selamlıyorlardı.

* İETT şubesinde Hizmet-İş'le süren yetki anlaşmazlığı nedeniyle toplu sözleşme görüşmeleri yok. Buna rağmen bu şubeye mensup belediye işçileri de pankartlarıyla eylemde yerlerini almışlardı.

* Toplanma sırasında alıştığımız yoğunlukta bir polis ablukası yoktu. Fakat sivil polisler fazlaydı ve işçilerin arasında

Yasaklama saldırısına karşı

Grev hakkı için grev!..

(Belediye işçilerinin eyleminde yaygın bir şekilde dağıtılan SY Kızıl Bayrak özel sayının metni..)

Kardeşler!

Hepinizin de bildiği gibi geçen sözleşme döneminde hükümet belediye grevlerini yasaklamıştı. O günden bu yana başka sektörlerdeki bir dizi grev daha hükümet tarafından yasaklandı. Bunun son örneğini lastik grevlerinin yasaklanması oluşturdu. Sermaye, hükümetin elindeki grev erteleme yetkisini grev ve toplu pazarlık hakkına dönük sistemli bir saldırıya dönüştürdü.

Şimdi belediyelerde toplu sözleşme görüşmeleri bir kez daha tıkandı, yeniden grev aşamasına gelindi. Fakat belediye işçisinin grevi bir kez daha aynı tehditle karşı karşıya. Hükümetin grevleri erteleme (daha doğrusu yasaklaması) çok büyük bir ihtimal.

Çünkü son zamanlardaki bütün gelişmeler gösteriyor ki; sermaye uyguladığı İMF-TÜSİAD saldırı programının tam başarısı için hak gasplarından en ufak bir geri adım atmaya dahi yanaşmıyor. Hükümet bu konuda geri adım atmaktansa, hakkını arayan işçi ve emekçilere karşı devletin elindeki baskı ve zor araçlarını devreye sokmayı tercih ediyor. Bu uğurda da kendi yasalarını, mahkeme kararlarını dahi en kolay bir şekilde çiğneyebiliyor ya da işine geldiği gibi yorumlayıp uyguluyor. Bu durum belediye grevlerinin “halk sağlığını tehdit” gibi uyduruk bir gerekçeyle yasaklanması ihtimalini daha da güçlendiriyor.

Kardeşler!

Belediye grevlerinin yasaklanması büyük bir

ihtimal. Peki böyle diye belediye işçisi kaderine razı mı olmalı? Toplu sözleşme ve grev hakkının göz göre göre elinden alınmasına seyirci mi kalmalı?

Eğer bu sorulara hayır sessiz kalmamalıyız diye yanıt veriyorsak kendimizi de ona göre hazırlamasını bilmek durumundayız. Yapılacak olan bellidir. Belediye işçisi sadece greve çıkmak için değil grev yasağına karşı mücadele etmek için de bugünden hazırlanmalıdır. Grevin yasaklanmasına karşı her belediyede, her işyerinde neler yapılabileceği şimdiden oturulup konuşulmalı, eylem planları oluşturulmalı, buna uygun örgütlenmeler yaratılmalıdır. Geçen sözleşme döneminde belediye işçisi grev yasağına hazırlıksız yakalanmıştır. Buna rağmen iki gün boyunca eylem yaparak hakkına bir ölçüde sahip çıkmasını bilmiştir. Şimdi ise çok daha kapsamlı ve etkin eylemler örgütlemek kaçınılmazdır.

Grev hakkı grev yapılarak korunur!

Daha geçtiğimiz günlerde lastik sektöründe grevler ertelendi. Sendikacıların hükümetle yaptığı görüşmeler ve işverenlerle girdiği gazetelere ilan verme yarışı hiçbir işe yaramadı. Yaraması da mümkün değildi. Çünkü hem toplu pazarlık hem de grev hakkı masa başında alınmış haklar değildir. Bunları sermaye sırf canı istediği için işçi sınıfına bağışlamış da değildir. Bütün haklar gibi bunlar da dişe diş bir mücadele ve ödenen büyük bedeller sonucunda kazanılmıştır.

Grev hakkı o dönem burjuvazinin yasalarında olmadığı halde sayısız grev yapılarak kazanılmış, yasalara zorla sokulmuştur. Ve karşılığında ödenecek bedeller ne olursa olsun bugün de ancak fiili grevler yapılarak korunup geliştirilebilir.

Kardeşler!

Belediye-İş Sendikası grev dönemi öncesinde bir günlük iş bırakma kararı alarak kendi cephesinden olumlu bir adım atmıştır.

Fakat önemli olan tabandaki işçinin bu meseleye ne kadar sahip çıktığı, saldırı karşısında ne kadar duyarlı olduğudur. Saldırı püskürtülecekse, grev ve toplu pazarlık hakkı savunulacaksa, bunu asıl yapacak olan örgütlü ve bilinçli belediye işçisidir. İşçi sınıfının tarihsel kazanımlarından olan grev ve toplu pazarlık hakkını savunma görevi bugün belediye işçisinin omuzlarındadır.

Öncü belediye işçileri bu önemli sorumluluğun hakkını vermek için, tüm işyerlerinde saldırıya karşı mücadeleyi örgütlemek için, tek bir kişi kalmayacak şekilde bütün arkadaşlarını bu mücadeleye kazanmak için seferber olmalıdır.

Yasaklama tehdidine karşı “grev hakkı grev yapılarak korunur” şiarıyla hareket edelim. Yasağa karşı bir fiili grevi şimdiden örgütlemeye girişelim.

Sınırsız grev genel grev hakkı!

Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika!

Grev hakkımızı grev yaparak koruyacağız!

İzmir TEKEL Sigara Fabrikası kapatılmak isteniyor...

Direnış bayrağı TEKEL işçisinin elinde!

TEKEL Sigara Sanayi İşletmeleri Müessesesi Müdürlüğü Yönetim Kurulu sigara fabrikasında üretimin 18 Haziran 2002 tarihinde durdurulmasına karar vermişti. Alınan karara göre fabrikadaki daimi işçilerin nakli, işçiye ihtiyaç bulunan ambalaj fabrikasıyla İstanbul, Adana ve Malatya'daki sigara fabrikalarına yapılacaktı. Bunun üzerine TEKEL işçileri ilk önce 5 Haziran günü saat 12:00'de fabrika önünde toplanarak kapatma kararını protesto ettiler. İşçilerin tepkisinden Türk-İş yönetimi ve Tek Gıda-İş Ege Bölge başkanı da nasibini aldı. İşçiler yapılan basın açıklamasından sonra fabrikanın dışına çıkarak yolu trafiğe kapatıp bir süre burada oturma eylemi yaptılar.

İMF'nin direktifleriyle yapılan bu saldırılardan daha önce de İzmir Sümerbank işçileri nasibini almıştı. Şimdiki hedefi Tekel işçileri oldu. Bu saldırının amacının ne olduğunu Sümerbank işçilerinin direnişinden bilen Tekel işçileri sıra kendilerine geldiğinde sessiz kalmayı reddettiler.

5 Haziran'da yapılan ilk eylemin ardından 6 Haziran'da sigara fabrikasının çıkış kapısında biraraya gelen yaklaşık 300 Tekel işçisi kapatma kararını bir kez daha protesto etti. “Sigara fabrikası kapatılamaz!”, “Seçim zamanı buradasınız,

şimdi neredesiniz!”, “114 senelik tarihi olan bir fabrikayı bir ayda kapatamazsınız!” dövizleri ile “Kahrolsun İMF kahrolsun emperyalizm!”, “Tekel halkındır kapatılamaz!”, “Hükümet istifa!”, “İşçi memur el ele genel greve!” sloganlarını atan Tekel işçileri kapatma kararına karşı sessiz kalmayacaklarını, direneceklerini belirttiler.

Tek Gıda-İş 1 No'lu Şube Başkanı Sedat Erdinç bir konuşma yaparak; hiçbir işçinin başka bir yere gönderilmesine izin vermeyeceklerini vurguladı. Fabrikada çalışan 248 kadrosuz ve geçici işçinin kadroları alınıncaya kadar herhangi başka bir fabrikaya gönderilmelerine razı olmayacaklarını söyleyen Erdinç, Pazartesi gününe kadar yapılan görüşmelerde bir sonuç alınmadığı takdirde tüm ülkede eyleme geçeceklerini söyledi.

Pazartesi gününü beklemek istemediklerini ve 6 Haziran akşamından itibaren fabrikadan çıkmama eylemini başlatmak istediklerini söyleyen işçilere ise Erdinç, buna izin vermeyeceklerini, Pazartesi günün beklemelerini söyledi. Daha sonra fabrikanın giriş kapısına kadar sloganlarla yürüyen işçiler eylemlerine devam edeceklerini belirterek işbaşı yaptılar.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

İzmir'den kısa kısa...

BES'ten ek ödemelerin yapılması talebiyle eylem

Bağ-Kur, İş-Kur ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı çalışanlarının ek ödemelerinin derhal yapılması, ücret eşitsizliğinin giderilmesi ve insanca yaşanabilecek ücret talebiyle BES İzmir Şubesi tarafından 28 Mayıs'ta Bağ-Kur İl Müdürlüğü önünde bir saatlik iş bırakma ve oturma eylemi yapıldı. 70'in üzerinde BES üyesinin katıldığı oturma eylemi sırasında “Ek ödeme hakkımız, söke söke alırız!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı. Eylem sırasında iş durdurulmasından kaynaklı işlerinin yavaşladığını ve aksadığını iddia eden çevredeki Bağ-Kur ve İş-Kur mükelleflerinin provokatif tavırlarına karşı emekçiler, “Suskun toplum istemiyoruz!”, “Grev hakkımız söke söke alırız!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!” sloganlarıyla yanıt verdiler. Bir kısım mükellef de emekçilere destek verdiğini belirtti. Eylem “Ek ödeme talebimiz noktasındaki kararlılığımızı ve sendikamızın öncülüğünde haklarımızı alana kadar mücadelemizi yükselteceğiz” sözleriyle bitirildi. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

KESK İzmir mitingi

KESK tarafından çeşitli illerde yapılan bölge mitinglerinden biri de 25 Mayıs'ta İzmir'de yapıldı. Mitinge hiçbir ciddi ön hazırlığın yapılmaması, dahası miting günü ve saatinin dahi son günlerde netleşmiş olması, işin ciddiyetine de bir göstergiydi. Günü kurtarmak amacıyla yapılan mitinge katılım da ön çalışmanın yetersizliğini açıkça göstermekteydi. Bornova stadyumundan yürüyüşle başlayan mitinge yaklaşık 2500 kamu emekçisi katıldı. 450 kişilik kitlesiyle en kitlesel katılımı Eğitim-Sen sağlamıştı. Diğer sendikalardan katılım ise oldukça düşüktü. Kortejler en fazla 100 kişiden oluşuyordu. Sayıca azlığa ve sönük geçmesine rağmen, özellikle yürüyüş esnasında ve Ülkü Ocukları önünden geçerken, kitle durarak sık sık “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganını attı. Mitingte en çok “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” “Faşizme karşı omuz omuza!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Çeteler halka hesap verecek!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Toplusözleşme hakkımız grev silahımız!” sloganları atıldı.

(SY Kızıl Bayrak/İzmir)

Başlamadan biten SASA grevinin ardından...**SASA işçisinin denetiminden uzak grev satışla sonuçlandı!**

Aylardır süren görüşmelerin ardından 30 Nisan'da sendika grev kararı aldı. Bir hafta içinde greve gidilebilecekken grev tarihini 4 Haziran olarak belirledi. Bununla birlikte işveren, 30 Nisan'da ücretsiz izin uygulamasına başladı ve üretimde olmayan SİP2 ve 3 ünitelerinde çalışan işçiler ücretsiz izine çıkarılmaya başlandı. Haziran başında bu üniteler üretime başlayacaktı. Sendika grev tarihini 4 Haziran olarak belirlerken, böylece işverene büyük bir olanak da sunmuş oldu.

Sözleşme görüşmelerinde işveren, esnek çalışma olarak tanımladığımız pazar çalışması, kıdem tazminatı vb. dayatarak işçilerin en duyarlı olduğu, hiçbir işçi tarafından kabul edilemeyecek bir durumu sözleşmeye sokmaya çalıştı. Grev tarihi yaklaşırken işverenle yapılan görüşmelerde işveren bu taleplerinden vazgeçti. Sadece ücret konusunda pazarlıklar sürmeye devam etti.

Bilindiği gibi genelde kapitalistler TİS görüşmelerinde kasten kabullenilmesi mümkün olmayan talepler dayatırlar. Bunları yaşama geçirebilecekleri koşullar ortada olmasa bile, bu dayatmaları işçileri düşük ücrete ikna etmek için kullanırlar. Yani "ölümü gösterip sıtmaya razı etmek" deyişi tam da bu gibi durumlar için en uygun ifade biçimi.

SASA'da da bu çok açık ve acı bir şekilde yaşandı. Sendika bile bile bu basitliği ölçüsünde alçakça sermaye oyununa boyun eğdi.

4 Haziran'da SASA'da grev pankartı asılmadan önce ve sendikanın işverenle yaptığı görüşmenin ardından, işçileri yemekhaneye toplayarak, basına kapalı yaptığı görüşmenin sonuçları özellikle grev sona erdikten sonra şimdi daha iyi anlaşılıyor.

Grevden bir gün önce gece işveren %37 zam vermiş, sendika bunu kabul etmemişti. Bu haber

basına da yansımıştı (Zaman gazetesi). Sendikanın işçileri toplu olarak yemekhaneye toplanmasının nedeni ücret konusunda işçilerin düşüncelerini almak, nabzını yoklamaktır. Ücretleri yüksek olan işçiler %40'lara razıydı. Ancak, düşük ücret alan, ki bu işçiler çoğunlukta, %50'leri telaffuz etmekteydi. Sendika çoğunluğun itirazları sonucu greve çıkmak zorunda kaldı. Fakat sabah saat 10:00'da başlayan grev akşam saatlerinde bitirildi. Yani üretim dahi tam anlamıyla durdurulamadı. Kaldı ki SASA'da üretimin tamamen durması için 9 gün gerekiyor (Hammaddenin donmadan temizlenmesi için).

Bu saatlerle ölçülen grev sürecinde işveren sendikanın hangi talebini karşıladı diye baktığımızda somut hiçbir şey göremiyoruz. %68 enflasyon oranında artış talebinden sendika "ülke koşulları", "işyerinin durumu"nu gözeterek kendilerince makul olan %40 talep etmişlerdi. İşverenin grev öncesi verdiği %37'ye bir günlük grev sonunda imza atılması, ortada bir danışıklı dövüş olduğu ihtimalini kuvvetlendiriyor. Öyle görünüyor ki sendika yönetimi grev günü işçilerin tepkisini ölçmek için yemekhanede toplantı almıştı. Ve bu toplantıda işçilerin tepkileri sonucu grev kararı almış, sonrasında işçilerin dağılmasını da fırsat bilerek, %37'ye imza atmıştır.

Sendika yönetiminin sicili, 2001 yılında işverenin talebiyle SASA işçilerinin tamamını, kimisi 1 ay, kimisi 2-3 hatta 4 aya varan sürelerde ücretsiz izine çıkarmasına göz yummasıyla da kirli. Şimdi sözleşmeyi bitirdiği gün olan 5 Haziran'da, 30 Nisan'dan bu yana ücretsiz izine çıkartılan işçileri ücretli izinli saydığı için bunu büyük bir kazanım gibi göstermeye çalışmaktadır. Ücretsiz izini işverenle birlikte gerçekleştiren sendika yönetimi, ücretsiz izine kimlerin, ne kadar süre çıkarılacağı konusunda işverenle birlikte listeler oluşturarak karar vermektedir. Sendika yönetimi kendisine muhalif olan, kendi siyasi düşüncesine uymayan işçileri ücretsiz izine çıkartabilmektedir. İşçilerin

haklarını savunan ve gözetken konumda olması gereken sendika yönetimi, tam tersine, işçilerin üzerinde kurulan bir baskı aracı olarak çıkıyor karşımıza. SASA'da Petrol-İş yöneticilerinin kendileri üzerinde böyle bir baskı oluşturduğunu grev öncesi ve sonrasında kimi işçiler de açık bir şekilde ifade etmekteydiler. Yine taşeronlaştırma uygulamasının yoğun olduğu SASA'da sendika 200 taşeron işçisinin kadroya alınmasını talep etmiştir. Ancak sadece 15 işçiyi kadroya alırdabilmiştir. Bir önceki dönemde 137 işçi kadroya alınırken, 91 işçi işten çıkartılmıştı. Ve işçi çıkışları yeni sözleşme dönemine kadar da devam etmiştir. Taşeronlaştırmanın artarak sürdüğü düşünüldüğünde, bugün 15

işçinin kadroya alınması oldukça komik bir olaydır. O da kadroya alınan işçiler sendikadan refersans alanlar, onun dışındakiler kadroya alınmıyor.

Sonuç olarak SASA grevinin sonuçları bir kez daha göstermiştir ki, sendika bürokrasisinin işçiler üzerindeki baskı ve denetimi kırılmadığı sürece greve de çıkılsa, greve işçilerin iradesi yansımamaktadır. Taban iradesini açığa çıkartmadan ve örgütlü bir tarzda mücadeleye seferber etmeden bu çarkı kırmamanın mümkün olmadığı da bir gerçek. Taban örgütlülüklerinin yaratılması, öncü işçi platformlarının önemini bir kez daha açığa çıkarmaktadır.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Adana'dan kısa kısa**Ceyhan Toros Gübre grev kararı**

Ceyhan Toros Gübre'de Petrol-İş Sendikası TİS görüşmelerinin tıkanmasının ardından 6 Haziran'da grev kararını astı. Sendikanın enflasyon oranında bir artış talebine işveren yanaşmayınca arabulucuya gidildi. Bundan da sonuç alınamadı. Petrol-İş'in SASA'daki grevi enflasyonun çok altında bir ücret artışıyla bitirmesi gözönüne alındığında, Toros Gübre'de de işlerin nereye varacağını kolayca kestirebiliriz. (SY Kızıl Bayrak/Adana)

Adana belediyeleri TİS'lerinde son durum...

Adana Büyükşehir Belediyesi'nde süren TİS görüşmeleri tıkanmıştı. Arabulucuyla ilk yapılan görüşmelerde bir sonuç alınamamış ve arabulucuyla yapılacak son görüşme içinde 6 Haziran tarihi belirlenmiştir. Sendika yetkilileri yapılacak görüşmelerden de pek bir şey çıkmayacağını düşünüyorlar. Bundan önceki dönemde olduğu gibi sendikacılar grev oylaması yapacaklarını, çıkacak sonuca göre hareket edeceklerini bildiriyorlar. Grev oylamasından ise grev kararı çıkacağını pek düşünmüyorlar.

Belediye işçilerinin yaklaşık olarak 3 ila 5 milyar lira arasında alacakları var. Belediye başkanı Haziran sonuna kadar işçilerin alacaklarını vereceğini söylemesine rağmen henüz bir ödeme yapılmış değil.

Bu arada Adana Seyhan Belediyesi'ndeki TİS görüşmeleri de tıkanmıştı. Uzun zamandır gelmeyen arabulucu 4 Haziran'da geldi. Henüz görüşmelerden olumlu ya da olumsuz bir sonuç çıkmadı.

(SY Kızıl Bayrak/Adana)

Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi'nin grev öncesinde SASA işçilerine seslenen bildirisinden...**SASA işçisi arkadaş,**

Lastik işçilerinin grevini erteleyerek hükümet lastik patronlarının istemleri doğrultusunda hareket ettiğini açık bir şekilde ortaya koymuştur. Bunu fırsat bilen Lastik-İş patronları da sözleşmeyi işçilerin değil, işverenin istemleri doğrultusunda bitirmiştir.

SASA grevinin kazanımı sadece SASA işçisinin kazanımı olmayacaktır. Grevleri ertelenen lastik işçilerinin, esnek çalışma dayatılan işçilerin, grevleri gündeme geldiğinde ertelemeyle karşılaşabilecek belediye işçilerinin grevi olacaktır. SASA işçisi bu anlayışla, işçi sınıfının onurunu koruma misyonuyla hareket etmelidir.

Patronlar son dönem TİS'lerde esnek çalışma saldırısını gündeme çok sık getiriyorlar. İşçilerin birlik ve bütünlüğünü sağlayamadığı yerlerde ya da sınıfa ihanet eden sendikacılarla işbirliği yaparak bu saldırıyı hayata geçirebiliyor. Ancak işçilerin birlik ve bütünlüğünü koruduğu yerlerde bu saldırıyı geri çekmek zorunda kalıyorlar. SASA patronları da bugün esnek çalışma ile ilgili şartlarını geri çekmiş gözüküyorlar. Sözde "biz bu konularda taviz verdik, siz de ücretler konusunda ısrarcı olmayın" demeye getiriyorlar. İğneden ipliğe yapılan zamlarla ücretlerimiz her geçen gün erimektedir. Bu şartlarda ücret taleplerimizden taviz vermek, artarak süren yoksulluğumuzu kabullenmek demektir. Türkiye'de yoksulluk sınırının 1 milyar 300 milyon liraya dayandığını dikkate almalıyız.

SASA işçisi geçmiş dönemdeki TİS görüşmelerinden dersler çıkararak, bugünkü grevde, taleplerinden taviz vermeden sonuna kadar direnmelidir. Kazanmanın yolu da buradan geçmektedir.

Adana Öncü İşçi Platformu Girişimi

Emperyalist sermaye bir ülkeye ne için gelir?

Philips tekeli İzmit'teki ampul fabrikasını kapattı. Philips yönetimi tarafından yapılan açıklamada, İzmit'teki fabrikanın kapatılmasının gerekçesi, “globalleşmenin getirdiği değişen dengeler nedeniyle artık rantabl olmayan ufak üretim merkezlerinin rekabetten yoksun kalmasının bir sonucu” olarak açıklandı.

Bu ne anlama geliyor? Söylenenler sıradan bir gerekçe mi, yoksa emperyalist kapitalist sistemin gerçekte ne olduğunun yalın bir ifadesi mi? Kuşkusuz ikincisi.

Emperyalist tekeller, geçen yüzyıl boyunca dünyanın her yerindeki az gelişmiş kapitalist ülkelerde ve bu arada Türkiye’de birçok yatırım yaptılar; şirketler, fabrikalar kurdular.

Az gelişmiş ülkelere emperyalist sermayenin girişi, sistem tarafından bu ülkelerin işçi ve emekçilerine kalkınmanın zorunlu bir gereği olarak sunuldu. Buna göre eğer bir ülke ekonomisini geliştirip kalkınmak istiyorsa mutlaka yabancı sermayenin gelmesi için uygun koşulları yaratmak zorundaydı.

Oysa az gelişmiş ülkelerde yatırım yapan uluslararası tekellerin derdi ne bu ülkeleri kalkındırmak, ne de işsizlerine iş olanağı yaratmaktı. Onların tek amacı ellerindeki birikmiş sermayeye daha kârlı yatırım alanları bulmaktı. Kendi ülkelerinde yatırım maliyetleri daha yüksek, işçi ücretleri daha fazla olduğu için, çareyi az gelişmiş ülkelere sermaye ihracında buluyorlardı. Çünkü bu ülkelerde hem işçileri her türlü sosyal haktan yoksun bir şekilde, çok düşük ücretler karşılığında ve kölece çalıştırmak mümkündü, hem de diğer yatırım maliyetleri daha azdı. Fabrikanın ürünün satılacağı pazarlara yakın olması ayrı bir avantajdı.

İzmit'te bundan 20 yıl önce kurulan Philips ampul fabrikası da böyle bir fabrikaydı. Philips Türkiye'deki ampul pazarını ele geçirmek, uygun yatırım ve ucuz işgücü olanaklarından yararlanmak için bu fabrikayı kurmuştu. Kendini bir “ulusal” marka olarak tanıtmış ve kabul ettirmişti. Belli bir zaman içinde de Philips Türkiye ampul pazarında en

büyük paya sahip oldu.

Fakat bugün Türkiye'deki fabrikası Philips tekeline yeteri kadar kârlı bir işletme olarak görünmüyor. Çünkü Türkiye pazarını zaten önemli ölçüde ele geçirmiş durumda. Bu arada ithalatı zorlaştıran gümrük vergileri Avrupa Birliği'ne girme bahanesiyle hemen hemen ortadan kaldırılmış bulunuyor. Ampulün Türkiye’de üretilmesi satış fiyatında önemli bir avantaj yaratıyordu. Şimdi ise Avrupa'dan getirilecek ampulleri aynı fiyatla satma imkanı doğmuş durumda.

Öte yandan Türkiye'deki fabrika iç pazar yanında Avrasya ülkelerinin pazarlarına da ampul üretiyor. Fakat tekelin Polonya'daki fabrikası hem bu pazarlara ürün göndermek için gerekli kapasiteye sahip, hem de Polonya'daki üretim ve işçilik maliyetleri Türkiye'den

daha cazip. O nedenle de Philips tekeli “rantabl olmayan” Türkiye'deki fabrikasını kapatıp yatırımını Polonya'ya kaydırmayı tercih ediyor.

Sonuç olarak emperyalist sömürü ve soygun mekanizması kendi mantığı içinde işliyor. Türkiye'deki Philips fabrikası kapatıldığı için 75 kişi işsiz kalacak. Aynı zamanda Polonya'daki düzen sözcüleri Türkiye'den oraya kaydırılan yatırımı bir kurtarıcı gibi sunacaklar, işçi ve emekçilere. “Yabancı sermaye girişi artıyor, ekonomimiz güçleniyor” diyecekler onlara, yabancı sermayenin vurgun vurmak için geldiğini gizleyerek. Bu oyun bir yere kadar böyle sürüp gidecek. İşçi sınıfı, emperyalist sömürüye karşı enternasyonal mücadele bayrağını yükseltinceye kadar. Emperyalist-kapitalist sistem bir toplumsal devrimle tarihin mezarlığında yerini alıncaya kadar.

Fabrikanın kapatılmasına karşı

Philips işçisi direniyor!

Philips tekeli İzmit Köseköy'de bulunan ampul fabrikasını Temmuz ayı başından itibaren kapatacağını açıklamıştı. Şirket yetkilileri 4 Haziran'da yaptıkları açıklamada, “değişen dengeler nedeniyle” İzmit fabrikasının artık kârlı bir işletme olmaktan çıktığını, Philips'in diğer fabrikalarının çok daha yüksek kapasite ve ileri teknoloji kullanarak daha düşük maliyetlerle çalıştığını, kapatma gerekçesi olarak ileri sürdüler.

Bu karar fabrikada çalışan 65'i işçi 75 çalışanın işsiz kalması, kapı önüne konulması anlamına geliyordu.

Kapatma kararına ilk tepki işyerinde örgütlü Birleşik Metal Sendikası'ndan geldi. Birleşik Metal-İş Sendikası Kocaeli Şube Başkanı Ahmet Durak yazılı bir açıklama yaparak şunları söyledi: “Fabrikada çalışan işçi arkadaşlarımız, kötü günlerde işyerlerine ve işverene sahip çıkmışlardır. Bugün geline noktada Philips işvereni, yalnızca çalışanları değil ailelerini de açlığa mahkum etme eğilimindedir. Fabrikanın kapatma gerekçesi ise

üretimin Türkiye'de yapılmayacağıdır... Philips işçisi fabrikasını terk etmek istemiyor. Sendika olarak fabrikayı kapatma kararını tanımıyoruz. Yıllarını bu fabrikaya veren Philips işçisi de bu kararı kabul etmiyor. 75 işçinin çalıştığı Philips işyerini kapattırmayacağız.”

5 Haziran günü ise müdürler de dahil fabrikanın 75 çalışanı “kararın geri alınması” talebiyle “işyerine kapanma” eylemi başlattılar. Sendika işyeri temsilcisi Yusuf Ziya Tom yaptığı açıklamada “fabrikanın kapanmasıyla, çalışanların ailelerinin yanı sıra, işletmeye hammadde ve servis sağlayan ticari kuruluşlar ile yan sanayi de olumsuz etkilenecek. Yüzlerce insan geçim sıkıntısına düşecek. Kararlıyız, işveren kapatma kararını geri alana kadar direneceğiz” dedi.

Eylemin nasıl bir şekil alacağı 6 Haziran'da Hollandalı işverenle yapılacak görüşmeden sonra belli olacak.

Grevden yan çizilmeden önce SASA işçileriyle görüşmüştük...

“Kazanana kadar mücadeleye devam!”

1. işçi: Ücretler çok düşük. Ülkenin yaşam koşullarına göre çok az. Bizler enflasyon artışı kadar zam ve refah payı istiyoruz. Diğer işçi arkadaşların ücretleri çok daha düşük, asgari ücretle çalışan işçiler de var. Ben 22 yıldır çalışmama rağmen 450 milyon lira maaş alıyorum.

2. işçi: Grev pankartımızı astığımız için gururluyuz. Greve düğüne gider gibi gidiyoruz. Bu grev ilk grevimiz değil, 5. grevimiz. Taleplerimiz karşılanana kadar da grevde kalmaya kararlıyız.

3. işçi: Hakkımızda hayırlısı ne ise o olsun. İnşallah biz kazanırız. Kazanana kadar mücadeleye devam.

4. işçi: Sonuna kadar mücadele edeceğiz. 11 ve 12. ayda bizi 45 gün ücretsiz izine gönderdiler. Hiç kimse gelip durumumuzu sormadı. Biz insanca yaşamak istemiyor muyuz? Hakkımızı alana kadar grevimizi

götüreceğiz.

5. işçi: Ülke şartları belli, bunu söylemeye gerek yok. Aslında biz böyle bir şeyi haketmiyoruz. Grevi haketmiyorduk. %40-43 oranında zam deyip %38'e imza atarlarsa yanlış olur. Bunun için greve gittiğimize değmez. %3'lük fark için greve gitmeye de gerek yok. Hepimize bu grevin hayırlı olmasını diliyorum.

6. işçi: 6 aylık sözleşme farklarımızı alamıyoruz. Genel başkanın konuşmasında söylediği gibi 450 milyon maaş alan üye sayısı işletmede 300 kişi, toplam üye sayısı ise 1200 kişi. Geriye kalan 900 kişi 200-300 milyon liraya çalışıyor. Ben 19 senelik işçiyim. 450 milyon lira maaş alıyorum. 19 yıldır buraya ömrümü verdim. Devlet müessesesinde çalışan bir insan 1.5 milyara yakın para alıyor. Benim cumartesi yok, pazarım yok. Tamam 100 milyon lira maaş alan insanlar da var. Ama çalışanların bir amacı var. Grevi

zaten kimse istemez. Benim gibi birisi hiçbir zaman istemez. Çünkü benim bayağı borcum var. Alacağımız sözleşme farkları borçlarımızı ve banka faizlerimizi dahi karşılamayacak. Yılbaşından bu yana 5 ay geçmiş. 1 ikramiyemiz ve mesailerimiz var. Yani 7 aylık zam farklarımız var alacağımız. Ben zam farklarına karşı her ay 100 milyon lira açık veriyorum.

7. işçi: Grev sendika başkanıyla işveren arsında bir şey ama bizi de ilgilendiriyor. Bize düşen greve çıkmak. Patronun bize ihtiyacı var bizim de patrona. Ama patronun bize daha çok ihtiyacı var. Biz kale karşısında oturuyoruz. Sıradan bir işçiyi getirirse bizim yaptığımız işi yapamaz. Bir kale kapısında çalışan bir işçinin yevmiyesi 20 milyon. Bize verdiği ise 10-15 milyon yevmiye. Ama ne olursa olsun başaracağız.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Grev hakkı ancak grev silahı kullanılarak savunulabilir

Burjuvazinin üretim araçlarına sahip olması, ona işçileri sömürme imkanı verir. Bu sömürü uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin kaynağıdır ve bu çelişki sınıf mücadelelerini kaçınılmaz kılar. İşçi sınıfının mücadelesinin önemli bir alanı da, ekonomik-demokratik haklar uğruna verdiği mücadeledir. Bu mücadelede proletarya gücünü üretimdeki belirleyici konumundan alır. Dolayısıyla, en etkin silahlarından biri üretimin durdurulması, yani grevdir.

İşçi sınıfının örgütlü bir şekilde grev silahını kuşanabildiği dönemler, ekonomik-demokratik, sosyal haklarda nispi gelişme sağlanan dönemlerdir. '60'lı yılların ikinci yarısı, '70'li yılların sonları ve '89-91 yılları bunun örnekleridir. Kuşkusuz burjuvaziden kopartılan haklar sadece grev silahı ile değil; fabrika işgalleri, direnişler, yürüyüşler-mitingler vb. eylemleri de kapsayan militan mücadelelerle elde edilmiştir. Ancak grevlerin bu bütünlük içerisinde özel bir ağırlığı olmuştur.

Sınıf mücadelesinde dalganın geri çekildiği dönemler ise, işçi sınıfının üretimden gelen gücünü örgütlü bir tarzda kullanamadığı dönemlerdir. En etkin silah olan grevlerin işlevsizleştirildiği böyle dönemlerde kazanımlar sermaye tarafından gaspedilir. IMF-TÜSİAD patentli saldırıların azgınca hayata geçirildiği son yıllarda, bu silahını kullanamayan işçi sınıfının kazanımlarını peşpeşe kaybetmesine tanık oluyoruz. İşçi ve emekçiler tarafından dile getirilen mücadele isteği ne düzeyde olursa olsun, sendika ağalarının barikatını aşamadığı oranda, düzen saldırıları karşısında etkisiz kalmaktadır. Sermaye işbirlikçisi bu hainlerin oluşturduğu engel sermaye devletin fiili saldırılarıyla (grev erteleme, mücadeleciler sendikacıları gözaltına alma, direnişçilere saldırma vb.) birleşince, işçi sınıfının en etkili silahı grev devre dışı bırakılabilmektedir.

Bugün bazı sektörlerde grev kararları alınsa da, bunlar ya hükümet tarafından ertelenmekte (gerçekte yasaklanmakta), ya da işbirlikçi ağalar tarafından satış sözleşmeleri ile sonlandırılmaktadır. Lastik işkolu ile SASA'da yaşananlar biliniyor. Şimdi sıra belediye işkolunda.

Ekonomik kriz gerekçesiyle milyonlarca işçinin sokağa atıldığı, yanısıra sendikalı işçi sayısının hızla dibe vurduğu son üç yılda sendika ağaları grev silahını kullanmaktan kaçınmaktadır. Üretimi durdurarak kazanımları korumak artık düzen cephesi tarafından bir "suçmuş" gibi kamuoyuna yansıtılmaya çalışılmaktadır. Sendika ağaları da belli gerekçelerle bu sürece bilinçli bir şekilde hizmet etmektedirler.

Kendini "sınıf sendikası" olarak tanımlayanlar da dahil olmak üzere, grev kararı alma aşamasına gelen her sendika, "bizi grev yapmaya zorluyorlar" türünden açıklamalar yapmaktadır. Liberal-reformist çizginin temsilcisi *Evrensel* gazetesi, "sendikalar greve zorlanıyor" şeklinde haber başlıklarını birinci sayfadan verebilmektedir. İşçi sınıfı ağır bedeller ödeyerek grev silahına sahip olabilmektedir. Şimdi sermaye ile elele veren sendika ağaları bu silahı "altın tepsi" içinde burjuvaziye iade etme çabasıdadır.

Sermaye düzeninin saldırılarının hız kesmeden devam ettiği bir süreçte, tabandan gelen genel grev talebine karşın, sendika ağaları grevden vebadan kaçır gibi kaçıyorlar. Güya sorunları diyaloglar yoluyla halletmeye çalışıyorlar. Gerçekte masa başı görüşmelerle işçi sınıfı ve emekçilerin geleceğini peşpeşe çekiyorlar. Grevlerin yasaklanması saldırısına karşı aldıkları tutum da farklı değil. Lastik işçilerinin grevlerinin ertelenmesinden sonra yapılan açıklamalar, sendikaların fiili grevi savunmak gibi bir sorunları olmadığını gösteriyor.

Saldırıya karşı duruşun fiili grevle mümkün olabileceğini savunan tek sendika Gıda-İş oldu. Gıda-İş Genel Merkezi'nden yapılan açıklamada; "Bu tutum IMF ve DB politikalarının ayrılmaz parçasıdır. Yasaklama IMF'ye ve emperyalistlere bağlılığın bir ifadesidir. Fiili yasaklamayı ancak fiili grevle kırmak mümkündür" denildi." (Evrensel)

Sendika ağaları meşru bir mücadele olan fiili grevi cepheden savunmıyorlar, hükümete yönelik bir takım suçlamaların ötesinde hiçbir şey yapmaya yanaşmıyorlar. Demokratik talepler, işçi-emekçilerin haklarını savunma konusunda nutuk atanlar, fiili meşru mücadeleyi öne çıkartmıyorlar. Düzenle karşı karşıya gelmemek için her türden hak ve özgürlüğü düzene teslim etmeye hazırlar. Oysa herkes biliyor ki, bir hak ancak kullanıldığında işlevli olabilir. Yoksa kağıt üstünde kalmaya mahkumdur.

2000 yılında da grevi yasaklanan Lastik-İş'in grev öncesi ve yasaklama sonrası aldığı tutum ihanetin belgesidir. Grevin yasaklanmasından birkaç gün önce yaptıkları açıklamada şunları söylediler: "Lastik patronları kendilerini hükümete iyi anlattılar. Biz de

yaptığımız görüşmelerde, lastik patronlarının söylediklerinin doğru olmadığını hükümete anlattık. Türkiye'de işçi sınıfının hangi ücretlerle çalıştığının araştırmasını onlara verdik".

Sendika ağaları, sermaye sınıfı adına ülkeyi yönetenlerden, TİS'e müdahale etmemelerini istiyorlar! Oysa lastik patronlarıyla hükümetin grevi yasaklamak için hazırladıklarını herkes biliyordu, zira bunu açıkça yapıyorlardı. Bu hazırlık bilindiği halde sendika ağaları ne yapmış? Hükümetle görüşmüş. Sanki grevi ertelemeye hazırlanan bu hükümet değilmiş gibi. Koltuklara kurulan bu bürokrat takımı, işçilerle fiili grev hazırlanacağı yerde, siyasetçilerin bürolarını arşınlamayı tercih ediyorlar. Evet bu bir tercih, bir ihanet tercihidir.

Grevlerin ertelendiği gün lastik patronlarıyla anlaşılan Lastik-İş Genel Başkanı Abdullah Karacan, işçilerin karşısına çıkıp kendini aklamaya çalıştı. Ancak işçilerden gelen tepki üzerine "işçi dostu" maskesini bir kenara atarak, işi işçilere bağırıp hakaret edecek noktaya kadar vardırı. Bu hainler sayesinde işbirlikçi burjuvazi, üstüste iki dönemdir lastik işkolunda TİS'leri istediği gibi kapatmayı başarmıştır.

Grev aşamasına gelen onbinlerce belediye işçisi de büyük olasılıkla IMF uşağı hükümetin saldırılarıyla karşılaşacaktır. Bu saldırıya hazırlanmadığı takdirde, sonucun farklı olmayacağı açıktır. Bundan dolayı, başta öncü, ilerici, devrimci işçiler olmak üzere bütün belediye işçileri ağır bir sorumlulukla karşı karşıya bulunmaktadır. Bir yandan kendi haklarının gaspedilmesini önlemek için; ama daha önemlisi, sermaye-hükümet ikilisi tarafından işlevsizleştirilmeye çalışılan grev silahının bu asalaklara teslim edilmeyeceğini göstermek için... Bunun kararlı bir duruş ve fiili grevle mümkün olacağı ise açıktır.

Sınıflar mücadelesi tarihinin kanıtladığı gibi, işçi sınıfı sadece kazanmak için değil, haklarını korumak için sermaye düzenine karşı savaşmak zorundadır. Bu ise yasal çerçeveye sıkışan değil, meşru zemin üzerinde yükselen bir mücadele hattıyla mümkündür. Türkiye işçi sınıfı nasıl ki ilk toplu iş sözleşmesini meşru bir grevle sermayeye kabul ettirmişse, grev yasakları da grev silahı kullanılarak püskürtülecektir.

İşçi sınıfının mücadele tarihinden öğrenelim

Kavel direnişi

Kavel işçileri, kötü çalışma koşulları ve düşük ücretleri protesto etmek amacıyla bir gün işveren temsilcisini topluca yaptılar. İşverenin bu eyleme yanıtı sert oldu. 28 Ocak 1963 tarihinde 9 işçi işten atıldı.

Anayasada grev hakkı vardı, fakat uygulamasına ilişkin grev yasası henüz çıkarılmamıştı. İşçiler 9 arkadaşlarının işten atılmasına karşı "oturma eylemi" ile direnmeye başladılar. İşveren, gelişmeler üzerine "lokavt" ilan ettiğini açıkladı. İşçileri fabrikadan uzaklaştırmak için polis ve jandarmayı fabrikaya çağırdı. İşçiler devletin kolluk kuvvetlerine karşı direndiler. Saldırıya karşı sınıf dayanışması İstanbul dışındaki kentlerde de kendini gösterdi. T. Maden-İş sendikası başkanı Kemal Türkler bir basın toplantısı düzenleyerek, tüm üyelerinin Kavel işçilerinin yanında olduğunu açıkladı.

Grevci işçilerin her biri göğüslerine sloganlar yazarak fabrikanın önünde dolaşıyorlardı.

Yakındaki İstinye Tersanesi işçileri öğlen yemeklerini Kavel işçileriyle paylaşıyorlardı.

13 Şubat 1963'te polis işçilere saldırarak fabrikadan atmak istedi. Kavel işçileri, eşleri, yakınları ve çevreden gelen işçilerin dayanışmasıyla bu saldırıyı püskürttüler. 27 Şubat'tan sonra bütün işçiler mahkemeye verildi. Tutuklanan işçiler oldu. Ama bütün bu saldırılara karşı direnen Kavel işçileri sonunda kazandılar. Kazanmanın yolunun her türlü saldırıya karşı direnerek sınıf dayanışmasını yükseltmekten geçtiği bir kez daha kanıtlanmış oldu. Böylece Kavel grevi, ülke tarihinde ilk "toplular sözleşme, grev ve lokavt yasası"nın (275 sayılı) çıkmasına vesile oldu.

Kavel grevi, önce mücadele sonra kazanılan hakların yasalara geçirilmesinin çarpıcı bir örneğini oluşturmaktadır. Kavel grevi tüm saldırı ve provokasyonlara rağmen, kararlı bir duruş, güçlü bir sınıf dayanışması ile kazanımların söke söke elde edilebileceğini göstermiştir.

ODTÜ'lü emekçi ve öğrencilerin Gökçesu işçileriyle dayanışma gecesi...

ODTÜ'lüler geleneklerine sahip çıkıyor

Yaklaşık iki aydır çadır kurup direnerek sendikalaşma mücadelesi veren Gökçesu Maden işçileriyle dayanışma gün geçtikçe büyüyor. Son olarak ODTÜ'de, ODTÜ Eğitim Sen 5 Nolu Şube temsilciliği ve ODTÜ'lü öğrenciler tarafından bir dayanışma gecesi düzenlendi. Gökçesu direnişinin toplumun geniş kesimlerine anlatılması, bu yolla maddi ve manevi bir dayanışma köprüsünün kurulması amacıyla yapılan geceye yoğun bir katılım oldu. Böyle bir gecenin böylesine anlamlı bir katılımı birliktir gerçekleştirilmiş olması, ODTÜ payına, geçmiş olumlu geleneğe sahip çıkılması anlamında büyük bir değer taşıyor.

Yıllardır sermayenin sistemli çabalarıyla işçi ve emekçi hareketine ve genel toplumsal-siyasal sorunlara karşı duyarsızlaştırılan ODTÜ'lü emekçilerin sisteme bir yanıttı bu gece. Elbette gerçekleştirilen bu dayanışma etkinliğinin bir geceyle sınırlı kalmaması, beraberinde eylemli bir sınıf dayanışmasına doğru büyütülmesi, ODTÜ'lü emekçiler için ODTÜ'nün devrimci mirasına sahip çıkmanın yegane yolu olacaktır.

Yüzlerce işçi, emekçi ve öğrencinin katıldığı dayanışma gecesinde devrim ve emek mücadelesinde şehit düşenler için yapılan saygı duruşundan sonra, Eğitim-Sen Şube Başkanı bir konuşma yaptı. Konuşmasında Gökçesu direnişinin anlamı ve sınıf dayanışmasının önemine vurgu yaptı. Bu konuşmadan sonra kendisi de bir emekçi olan Gülay Akgün sahne aldı. Coşkulu marşları eşliğinde kitleyi coşturan Gülay Akgün'den sonra, Mehmet Özer ODTÜ'nün devrimci geçmişi ve bir biçimde bu geçmişin önemli yapıcıları olan Mayıs şehitleri konulu bir şiir dinletisi ve dia gösterimi yaptı.

Mehmet Özer'den sonra sahneye çıkan Dev. Maden Sen Genel Başkanı Çetin Uygur, ODTÜ'nün devrimci mirası ile bugün yapılan gecenin anlamına ilişkin belli vurgular yaparak, Gökçesu direnişinin anlamına ve direnişi sahiplenmenin önemine dair bir konuşma yaptı. Çetin Uygur'dan sonra Gökçesu direnişçilerini temsilen bir konuşma yapan maden işçisi, direnişle birlikte yaşadıkları bilinç evrimini ve duygularını sade ve doğal bir dille anlattı. Sık sık alkışlarla kesilen konuşmasını "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!" şiarıyla bitirdi.

Daha sonra sahneye çıkan Nurettin Rençber ve Grup Dalga türkü ve marşlarla kitleyi coşturup, gecenin anlamına uygun bir atmosfer oluşturdular.

Sanatçıların programından sonra etkinlik bitirildi.

Gecede *Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu, Mamak İşçi Kültür Evi* ve *ODTÜ Ekim Gençliği*'nin dayanışma mesajları da diğer mesajlarla birlikte okundu.

SY Kızıl Bayrak okuru işçi ve öğrenciler/ODTÜ

Gökçesu işçileri adına geceye katılan işçinin konuşması:

“Kimin gerçekten işçi sınıfının dostu kimin düşmanı olduğunu yaşıyarak gördük...”

Merhaba arkadaşlar,

Hepinizi Gökçesu'da sendikal hak ve özgürlükler mücadelesinde aylardır kararlı bir şekilde direnen maden işçileri adına saygıyla selamlıyorum. Böyle bir günde dayanışmanızla bize ve mücadelemize sahip çıktığınız için sağolun varolun diyorum.

Değerli dostlar,

Sizlerin de yakından izlediği gibi biz Gökçesu Maden İşçileri geçen yılın ilkbaharına doğru sendikalaşmaya karar verdik ve Haziran 2001'de Dev. Maden-Sen'e üye olduk. O dönemde Nurullah Ercan'ın Gökçesu havzasında 3 şirketi linyit üretimi yapıyordu. İki şirkette toplam 228 işçi sendikaya üye olurken bizim çalıştığımız şirkette ise 88 işçi sendikaya üye oldu. 228 arkadaşımızın çalıştığı ocakların mülkiyeti 1987 yılında özelleştirme sonucu işverence satın alınmış, bizim çalıştığımız ocak ise TKİ'den rödevansla kiralanmıştı. İşveren bizim çalıştığımız ocağa ilk etapta müdahale etmezken diğer ocakları anında kapatarak arkadaşlarımızı işten attı. Ancak işveren bizi de rahat bırakmadı ve sendikadan istifa ettirmek için aylarca süren baskı uyguladı. İşveren sendikayı ortadan kaldırmak için her türlü yasadışı uygulamaları denedi ancak karşısında kararlı bir şekilde direnen işçiyi buldu. 97 kişinin çalıştığı ocakta 88 sendika üyesi varken ancak 30 kişiyi sendikadan istifa ettirdi. Bizim işverenin saldırılarını püskürtmemiz ve direnişe devam etmemiz üzerine, çalıştığımız ocağı Aralık ayında kapatarak hepimizi ücretsiz izin adı altında işsizliğe ve sefalet mahkum etti.

Ocak kapatıldıktan sonra da işveren bizi rahat bırakmadı ve sürekli sendikadan istifa ettirmek için uğraştı durdu. Yöredeki kimi güçlerin bizim hak mücadelemizi baltalamaya dönük tutumları da işe yaramadı. Gökçesu'da bize sokaklar yasaklandı, işverenin asılsız ihbarlarıyla hakkımızda bir sürü davalar açıldı, gecenin köründe evlerimizden toplanarak karakollarda sabahlatıldık. Ancak bunlar bizi yıldırmadı, bütün bunlar artık geride kaldı. İşveren Haziran ayında kapattığı ocakları Nisan ayında üretime geçirdi ancak sizin çalıştığınız yer başka diye iş isteğimizi reddetti. İşveren bir yandan bizimle uğraşırken diğer yandan beldedeki esnafları tehdit ederek bize veresiye vermemelerini istedi. Ancak esnaflar işvereni ciddiye almadı bizimle dayanışmaya devam etti.

Nisan ayında ocakların üretime geçmesiyle birlikte biz de Gökçesu'ya 7 kilometre uzaklıkta ocakların bulunduğu bölgede ve ocakların hemen yanı başında çadırlarımızı kurduk. O günden bu yana direnişimizi çadırdaki sürdürüyoruz.

Her birimizin 2-3 çocuğu var ve büyük bir kısmı okula gidiyor, onların ihtiyaçlarını bile karşılamak artık mümkün değil. Ev sahiplerimiz bizim içinde yer aldığımız mücadeleye saygı duyuyor ve kira için sık boğaz etmiyor. Sendikamız Bolu ve Ankara'da devam eden kampanyalarla her ay evde ve çadırdaki tükettiğimiz gıda malzemesini temin ediyor. Ayrıca her ay kampanya çerçevesinde sendikamız bizlere maddi yardım da yapıyor. Ekonomik sıkıntımız çok ama huzurluyuz, çünkü ne yaptığımızın bilincindeyiz. Gökçesu'da özel sektör linyit ocaklarında yaklaşık 2000 işçi çalışıyor ve

hepsi de sendikasız. Çoğunun sigortası bile düzenli yatmıyor. Ocaklarda gerekli önlemler alınmıyor ve işverene servet yaratan ocaklar maden işçisinin hayatını karartıyor. Organ kaybına neden olan ve sürekli hale gelen iş kazaları ise çoğu zaman örtbas ediliyor. Şikayetlerimiz işe yaramıyor, müfettiş geliyor mu gelmiyor mu bilmiyoruz, ama geliyorsa da işçiyi görmeden, dinlemeden yazıyor-çiziyor gidiyor.

Gökçesu'da 21 Ocakta basın açıklaması yapıp derdimizi Türkiye'ye anlatacaktık ama Kaymakamın talimatıyla bu engellendi ve gözaltına alındık. 26 Ocakta otobüslerle eşimiz ve çocuğumuzla birlikte Ankara'ya geldik. Çalışma Bakanlığı'nda bir görüşme yaptık. İşverenin şirket binası önünde protesto gösterisi yaptık. Madenci anıtına çiçek bıraktık ve iş cinayetlerinde kaybettiğimiz arkadaşlarımızın anısına saygı duruşunda bulunduk.

9 Şubat'ta Gökçesu'da bir yürüyüş ve miting yaptık. Kahve köşelerinden kurtulmak için sendikamıza yer açtık. İşverenlerin örgütünü protesto etmek için 9 Mart'ta Abant'a gittik. 1 Mayıs'ı Bolu'dan gelen dostlarımızla birlikte direniş çadırında kutladık. Bolu'da 25 Nisan'da dostlarımızın bizim için düzenlediği şenlikte hep birlikte güldük oynadık.

Yaşadığımız son bir yıl içinde sendikamızın rehberliğinde çok şey öğrendiğimizi düşünüyorum. Daha önce hiç karakol yüzü görmedik ama Gökçesu'da jandarma gözaltına aldığı anda epey tedirgin olmuştuk. Televizyonlarda zaman zaman Ankara'da yapılan gösterileri ve polisin göstericilere dayak attığını gördüğümüzden Ankara'ya giderken çok korkmuştuk. Anladık ki korkumuz bilgisizliğimizden kaynaklanıyor, bilgiyle kendimizi donattığımızda korkumuz da yok olmaya başladı ve kısa zamanda korkuyu üstümüzden attık. İşçi olduğumuzun farkına vardık ve işçi sınıfı lafını kullanmaya başladık. Destek için gelen dostlarımızı "Yaşasın sınıf dayanışması!" diye hep birlikte bağırarak uğurladık. Kimin gerçekten işçi sınıfının dostu kimin düşmanı olduğunu yaşıyarak gördük. Biz sadece kendimiz için mücadele etmiyoruz. Gökçesu'da örgütsüz çalışan 2000 işçiyi düşünüyoruz. Sadece işimizi, aşımızı değil şimdi geleceğimizi, ülkemizde yaşayan emekçilerin geleceğini de düşünüyoruz. Önce düşüncelerimiz evimiz ve işimizle sınırlıydı, şimdi bu sınırı ortadan kaldırdık, artık her şeyi düşünüyoruz. İnsanlığı, dostluğu, dayanışmayı ve paylaşmayı bir kursa gitmiş olsaydık bu kadar güzel bir şekilde öğrenemezdik. Hep hakkımızı verirler diye bekledik biz, bu kavgada hakkın birlik içinde örgütlü mücadeleyle alınacağını öğrendik.

Bizler onca sıkıntılara rağmen mücadele içinde dimdik ayakta kalmayı başardık. Kararlı bir şekilde mücadelemiz devam ediyor. Gökçesu havzası bir gün mutlaka işçilerin başarısına tanık olacaktır, biz buna yürekten inanıyoruz.

Bizimle dayanışmak amacıyla yapılan bu geceyi düşünenleri, düzenleyenleri ve emek verenleri bir kez daha kutluyor, İŞÇİYİZ HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ diyor, sözlerimi YAŞASIN SINIF DAYANIŞMASI diyerek tamamlıyor ve hepinizi sevgi ve saygıyla selamlıyorum.

15-16 Haziran Direnişi ve sınıf

İşçi sınıfının mücadelesine ışık tutan bir direniş

Mücadele tarihine altın harflerle kazınan 15-16 Haziran Direnişi'nin üstünden tam 32 yıl geçti. Bu şanlı işçi direnişi, işçi sınıfının en kitlesel militan eylemi olma özelliğini hala da koruyor. Yalnızca kitlesel militanlık yönüyle değil, saldırıyı püskürtme ve haklarını koruma başarısı anlamında da benzersiz bir yere sahip. 15-16 Haziran Direnişi, o günün küçük-burjuva ideolojik atmosferinin hakim olduğu koşullarda yeterince bilince çıkarılmamış olsa da, yeni bir dönemin, işçi sınıfının siyasal gücünü hissettirmeye başladığı bir sürecin başlangıcıdır. Siyasal yönüyle 1976 DGM Direnişi, sendikal-demokratik haklar uğruna mücadele yönüyle 15-16 Haziran Direnişi işçi sınıfının mücadelesine bugün de ışık tutmaya devam ediyor.

O günden bugüne işçi sınıfı ve emekçi yığınlar çok daha ağır ve kapsamlı saldırılara maruz kaldılar. Sermayenin iki askeri darbeyle yolunu düzlediği asıl saldırılar son 10 yılda kesintisiz biçimde sürüyor. Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle gem'i aızıya alan sermaye tüm dünyada işçi sınıfının kazanımlarına daha büyük bir kinle saldırısını sürdürüyor. '89 Bahar Eylemleri bir yana bırakılırsa, sermayenin kapsamlı saldırıları sınıf tarafından aynı kapsamda ve şiddette bir karşılık bulamıyor. Bir dizi direniş sergilenmesine rağmen sınıf hareketi ciddi bir gerileme yaşıyor. Bunların sonucu olarak geline yerde en temel haklar ve en temel mevziler korunamıyor. Sendikalar başta olmak üzere korunamayan bu mevziler sendikal bürokrasinin denetimi aracılığıyla dolaysız biçimde sermayenin sınıf içindeki dayanaklarına dönüşüyorlar.

15-16 Haziran Direnişi'ni önemli ve güncel kılan yan da burası. O gün, bu günkü bürokratlarla kıyaslanmayacak meziyetlere sahip sendika yöneticilerinin bir noktadan sonra eylemin karşısına geçmesine rağmen işçi sınıfı büyük bir kararlılıkla hakları için çatıştı, sendikal örgütlenmesine ve mücadelesine sahip çıkmasını bildi ve saldırıyı püskürttü.

Bugün '80 öncesiyle kıyaslanmayacak ölçüde kapsama artan saldırılara maruz kalan işçi sınıfı sendikal mevzilerinden yoksun bulunuyor. Bu en temel mücadele aracından yoksunluk, elbette sınıf hareketinin bugünkü düzeyinin ve yaşanan sorunların bir sonucu. Saldırıları püskürtmek için bu düzey, bu sorunlar aşılacak zorunda. Başa yazılması gereken en temel ders, işçi sınıfının sahip çıkmadığı, denetimine almadığı her türden örgütlülüğün çürümeye mahkum olduğudur. Ve en temel görev, işçi sınıfını gerçek mücadele araçlarıyla donatmak, örgütlenme mücadelesine önderlik etmektir.

Sendikal mücadele sınırlarını aşan ve düzeni zorlayan bir eylem

'60'lardan itibaren ulusal ve uluslararası düzeyde yükselen sol dalganın da etkisiyle işçi sınıfı mücadele sahnesinde yerini almaya başladı. Yoksul köylülük toprak işgalleriyle, öğrenci gençlik boykot ve fiili çatışmalarla hak ve özgürlük mücadelesine girişirken, işçi sınıfı saldırılara fabrika işgalleri, grevler ve direnişlerle yanıt veriyordu. Kavel, Singer, Türk Demir Döküm gibi fabrikalarda, Zonguldak ve çevresindeki maden işletmelerinde karşılarında düzenin kolluk kuvvetlerini bulan işçiler, kıyasıya bir

mücadele yürütüyor, ilk militan sınıf eylemliliklerine imza atıyorlardı.

İşçi sınıfının yükselen bu mücadele dalgasına giderek daha etkin biçimde katılması düzen için bir korku kaynağıydı. Nerdeyse her grev ciddi bir çatışma vesilesi oluyor, bu çatışmaların bazılarında işçiler katlediliyordu. Başka bir deyişle, burjuvazi karşısında hakları için ölesiye mücadele eden işçi sınıfı vardı artık. Bu gözüpek mücadele potansiyelini, Türk-İş'ten ayrılarak devrimci bir mücadele hattı tutan DİSK'te örgütlenmiş işçi sınıfının bir kesiminin gitgide güçlenen gelişmesini bir şekilde bastırmak ayrı bir önem taşıyordu düzen için.

1970'in ilk aylarında düğmeye basan sermaye hükümeti saldırının yasal düzenlemesini yaptı. Yasayla

DİSK devre dışı bırakılacak, DİSK'e bağlı sendikalar dağıtılacak ve Türk-İş tek yetkili konfedereasyon olarak varlığını daha da güçlendirerek sürdürecekti. Hain Türk-İş bürokratları 11 Mayıs'ta Erzurum'da yaptıkları kongrede bu yasal değişiklik önerisini sevinçle karşıladılar. Meydanı kendilerine bırakan bu yasa önerisini harerle desteklediklerini açıkladılar. DİSK'i bölücülük ve vatan hainliği yapmakla suçladılar.

DİSK'te örgütlü işçi sınıfının buna yanıtı ise gecikmedi. Altan alta biriken tepkiler karşısında DİSK, başlangıçta tabandan yükselen tepkileri dikkate alan bir eylem hattı çizdi. 13 Mayıs'ta yasal sendikal hakların sonuna kadar savunulacağı kararı kamuoyuna duyuruldu. Gerçekten de yasa önerisi sendikal hakları

hareketinin güncel sorunları

düzenleyen anayasa maddelerine aykırı bir içeriğe sahipti. Fakat işçiler yasa önerisinin anayasaya uygun olup olmadığıyla değil, somut olarak eldeki kazanımları silip süpürmesi yönüyle ilgileniyor ve saldırıyı açıkça görüyorlardı. Açıkça kendi meşru talepleri ve hakları açısından bakıyorlardı meseleye.

Saldırının DİSK'in kapatılmasıyla sınırlı kalmayacağı ise çok iyi biliniyordu.

Yasa önerisinin Meclis'te görüşülmeye açılmasıyla birlikte tek tek fabrikalarda biriken tepkiler iyice açığa çıkmaya başladı. Hoşnutsuzluk ve tepkiler yer yer pasif eylem biçimlerine bürünüyordu. Bunun üzerine DİSK, kendisine bağlı sendikalarla yapılan toplantı sonucunda 17 Haziran'da bir protesto eylemi örgütleme kararı aldı. Fakat alttan alta biriken tepkiler daha erken bir patlamaya dönüştü.

Tarih 15 Haziran'ı gösterdiğinde DİSK'e bağlı sendikaların İzmit ve İstanbul'daki fabrikalarında o gün üretim durduruldu. İşçiler fabrika fabrika anayollara çıkıp yürüyüşe başladılar. Böylece, DİSK şahsında işçi sınıfının sendikal haklarına yapılan yasal saldırıya tepki olarak başlayan eylemler, kısa zamanda düzenle işçi sınıfı arasında iki güne yayılan şiddetli bir çatışmaya dönüştü. Yasadan yana açık tutum alan Türk-İş'te örgütlü işçileri, bölgelerdeki semt halkını, devrimci öğrenci gençliği de saflarına katan işçiler, İzmit'ten Kadıköy'e kadar geçtikleri her yerde barikatları yıka yıka ilerlediler.

Rumeli yakasındaki işçilerin birleşmesini engellemek için köprüler açıldı. İki yaka arasında vapur seferleri iptal edildi. Polis kuvvetleri yetersiz kalınca binlerce asker çatışmaya sürüldü. Polislin ve askerlerin silah kullanması, işçilerin katledilmesi, eylemci işçilerin öfkesini daha da artırdı. Sermaye devleti son çare olarak 17 Haziran'da sıkıyönetim ilan etti. Her türlü eylem yasaklandı. 3 işçi ve bir emekçinin yaşamını yitirmesiyle, binlercesinin yaralanmasıyla süren eylem, sıkıyönetime ve DİSK yöneticilerinin eylemin karşısına geçmesine rağmen başarıya ulaştı. Sonuçta yasa tasarısı Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edildi.

15-16 Haziran eyleminin gösterdikleri

15-16 Haziran eylemi '50'lerden itibaren hızla gelişen Türkiye kapitalizmine, yani sömürü ve baskılara karşı Türkiye işçi sınıfının militan bir tepkisidir. Sömürüyü sınırlamak ve hakları uğruna mücadele etmek için elde ettiği sendikal örgütlülüğü korumaya dönük kendiliğinden patlak veren bir işçi hareketidir. Eylemin gerisinde on yıla yayılan bir gelişim, deneyim ve birikim süreci var. Öncesindeki her grev, her işgal ve direniş 15-16 Haziran eylemine giden yolun taşlarını döşedi, işçiler için ciddi bir eğitim ve bilinçlenme işlevi gördü. İşçi sınıfı bu eylemlerde kendi sınıf gücünü sinadı ve birliğini bu süreçte pekiştirmeye başladı. Bazı sendikaların Türk-İş'ten ayrılıp DİSK'i kurmaları tam da bu gelişmenin üzerine oturmuş ve bir anlamda tabanda gitgide artan arayış ve ayrışmanın ifadesi olmuştur.

Direniş tamamıyla sınıf tabanının basıncıyla gelişti ve işçilerin inisiyatifinde geçti. Bu anlamda eylem kararı ve çatışmalar herhangi bir önderlikten yoksun olarak gelişti. DİSK yöneticilerinin başlangıçta, eylem patlak verdiğindeki rolü ise, iki gün sonra tam tersine döndü. Düzen tarafından tehdit edilen sendika yöneticileri eylemin bitirilmesi için ellerinden gelen

çabayı esirgemediler. Radyodan yaptıkları konuşmalarda, verdikleri demeçlerde ve yayınladıkları bildiride eylemi karadılar; kan döken, can alan düzenin kolluk güçlerini kutsadılar. Eylem sonrasında eylemin doğal öncüsü konumundaki yaklaşık 6 bin işçinin işten atılmasına seyirci kaldılar.

Bu anlamda DİSK yöneticilerinin tutumu ile Türk-İş bürokratlarınınki arasında hiçbir fark kalmadı. DİSK yöneticileri de sıkıştıklarında sınıfın karşısına aynı ihanetçi tutumla ve "vatan", "millet" edebiyatına dayalı aynı berbat söylemle çıktılar. Sendikalarına sahip çıkmak için çatışan işçiler bizzat sendika yöneticileri tarafından yalnız bırakıldılar, ihanete uğratıldılar. 15-16 Haziran şanlı direnişinin ortaya çıkardığı en önemli ders budur.

Kuşkusuz bu ihanetçi tutuma rağmen görkemli direnişin ortaya çıkarttığı başka dersler ve kazanımlar da var. Bunlardan ilki ve en önemlisi, işçi sınıfının toplumsal-siyasal süreçlere damgasını vuran bir güç olarak mücadele sahnesindeki benzersiz rolünü oynamaya başlamış olmasıdır. İşçi sınıfı bu eylemle sınıf gücünü açık biçimde ortaya koymuş, diğer katmanların desteğini de almayı başarmış ve dönemsel olarak görünürde öne çıkan gençlik eylemlerinin önüne geçmiştir.

İkincisi; eylemin farklı sendikalarda örgütlü işçileri birleştirmiş olmasıdır. Eylem güzergahı boyunca Türk-İş'te örgütlü işçilere yapılan çağrılar karşılıksız kalmamış, yüzünü aşan eylemci kitlenin önemli bir kesimini Türk-İş işçileri oluşturmuştur. Yalnızca farklı sendikalarda örgütlü işçileri değil, sınıf dışındaki farklı katmanları (semt halkı, gençlik, küçük esnaf) da birleştirdi 15-16 Haziran eylemi.

Bunlarla bağlantılı olarak, üçüncüsü; iki şehirde başlayan eylemin kısa zamanda başka kentlerde de yankı bulması ve bu anlamda genel bir sınıf tepkisi olarak yaygınlaşmasıdır. Kuşkusuz, başka kentlerdeki eylemler destek sınırlarında kalmış, bir hazırlıksızlığın ve örgütsüzlüğün ürünü olduğu ölçüde ciddi bir iz bırakamadı. Fakat, yine de bu vesileyle onbinlerce işçi ve emekçi sokaklara döküldü. Düzenin en korktuğu sonuçlardan biri de bu yaygınlığın kendisi oldu.

Dördüncüsü; eylemin sol üzerindeki ayrıştırıcı ideolojik ve politik etkisidir. Bu şanlı eylem her şeyden önce işçi sınıfının varlığı ve bağımsız rolüne ilişkin karamsar küçük-burjuva teorilere iyi bir yanıt ve güçlü bir darbe işlevi gördü. '60'lardan itibaren gençliğin hızlı politizasyonu ve militan çatışmaları kendi sınıf doğasına uygun bir mücadele anlayışıyla içiçe geliyor, düzenden kopuş gerçekleşmiyordu. TİP'in legalizmine ve parlamentarizmine karşı alınan tutum yeterli bir çıkış sağlayamıyordu. Zira, MDD etkisindeki gençlik kesimleri, devrimin "zinde güç"lerinden biri olarak tanımlanan orduya ilişkin dayanaksız hayallere kapılmaktan kendilerini alamıyorlardı.

Sonuçta, marksist teorinin yeterince kavranamamasıyla birleşen küçük burjuva anlayış için işçi sınıfı, herhangi bir toplumsal katmandan farksız bir konum ve role sahipti. Hatta, çalışma koşulları nedeniyle diğer katmanlara göre hareket kabiliyeti daha sınırlı olan bir sınıftı, onlar için. Emek-sermaye çelişkisi genel ve popülizan bir tarzda ele alınıyor, sınıfsal gerçekler geri plana itiliyordu. Bütün bunlar "tamamlanmamış demokratik burjuva devriminin görevleri"ne kitlenmiş devrimci küçük-burjuva unsurların sınıftan kopuk arayışlarının nesnel ve öznel zeminini oluşturuyordu.

İşte bu koşullarda 5-16 Haziran Direnişi, öncelikle sınıfa olan güvensizliği, ve bununla beraber orduya ilişkin hayalci pozitif beklentileri boşa çıkardı. O güne kadar daha çok sivil faşistleri ve polis gücünü karşısında gören devrimci gençlik güçleri, bu eylemde bizzat orduyla da karşı karşıya gelip çatıştılar.

Kuşkusuz, orduya biçilen sözde ilerici, devrimci misyon çok daha köklüydü. 15-16 Haziran eylemi yalnızca bazı dayanaksız beklentilerin sorgu konusu yapılmasına bir başlangıç yapma imkanı sağladı. Orduya ilişkin boş hayallerin tuzla-buz olması için 12 Mart gibi bir darbe pratiğinin yaşanmasını beklemek gerekti. Hemen ardından olmasa da, 15-16 Haziran Direnişi bu konuda pratiğin öğretici sınırlarını da aşan bir etki yarattı; küçük-burjuva devrimciliğin teorik çıkamazının ve ideolojik zaafının ortaya çıkmasına hizmet etti. '70 sonrasında bunun ne kadar bilince çıkarılıp değerlendirildiği ise ayrı bir tartışma konusudur.

Tartışmasız olan nokta ise, düzenin bu kendiliğinden gerçekleşen ve bir noktadan sonra sendikal sınırları aşan direnişi "solun ihtilal provası" olarak tanımlayıp sınıfın devrimci dinamiklerini kontrol etmek, sınıfı örgütsüz bırakmak, sınıfın sendikal örgütlerinin içini boşaltmak için tüm olanaklarını kesintisiz biçimde seferber ettiğidir. 12 Eylül faşist darbesinin ilk uygulamalarından birinin DİSK'i kapatmak ve tüm yöneticilerini yargılamak, bazılarını tutuklamak olması ve tescilli sarı Türk-İş'in Genel Sekreterini Çalışma Bakanlığı'na getirmesi "sınıfın ihtilal provaları"ndan duyduğu korkunun bir ifadesi ve bu yönde alınmış tedbirlerden yalnızca bir kısmıdır.

Çok öğreticidir; darbenin başındaki generallerin en büyük korkusu, darbeye karşı olası bir sınıf direnişidir. Bunu sonradan açıklayan darbenin başı, "ilk üç ayda beklediğimiz bir işçi direnişinin olmaması işimizi çok kolaylaştırdı" diye ekliyor. '70'ler boyunca süren şiddetli çatışmalarda darbecilerin dikkatlerini sınıftan gelecek bir tepkiye yoğunlaştırması, sermayenin sınıfsal gerçekler konusundaki sağlam bakışının bir ifadesi ve dönemden çıkardığı en önemli derstir.

Sendikaların ve sendikal hareketin bugünü

Gelinen yerde dünya ölçüsünde ve kesintisiz biçimde süren çok yönlü bir kuşatma ve baskılar, başka bazı nedenlerle de birleşerek sendikal harekette büyük bir gerilemeye, sendikal yönetim kademelerinde hızlı bir yozlaşmaya yol açıyor. Sınıfın en temel örgütlerindeki bu gerilemiş ve yozlaşma, gerisin geriye sınıf hareketi üzerinde ezici, dağıtıcı ve moral bozucu bir etkene dönüşüyor. Dünün görece ileri mevzileri olarak kurulan sendikalar da bu gelişmeden payını alıyor.

Bu gelişmeyi sendikal hareketin, sendikaların krizi olarak tanımlamak ve çözümü masabaşı çalışmasının ürünü 'yeni sendikal model'lerde ya da 'sendikal muhalefet' sınırları içinde aramak beyhude bir çabadır. Yine, mevcut tablodan kalkarak sendikaların bittiğini, işlevlerini tamamladıklarını ilan edip bu alandaki mücadele görevlerini yüzüstü bırakmak da benzer bir yüzeysellik ve kolaycılık örneğidir.

Ortada bir kriz olduğu açık. Daha özeldir bu, sendikal hareketin ya da sendikaların değil, belli bir sendikal anlayışın, düzen içi sendikacılığın kaçınılmaz olarak gelip dayandığı bir krizdir. Yapı ve işleyiş

olarak kastlaşmış-bürokratlaşmış; anlayış olarak sınıf uzlaşmacılığını ya da daha kötüsü işbirliğini rehber edinmiş; sınıfın iktisadi çıkarlarını koruma bahanesiyle devrimci sınıf siyasetine kapalı olmanın yol açtığı çürüme ve ihanet batağına saplanmış; düzenin basit bir eklentisi haline gelmiş düzen sendikacılığının krizidir. Saldırıların siyasal niteliğine uygun bir karşılık veremedikçe, sendikalar daralmış, küçülmüş ve işlevlerinden uzaklaşmıştır.

Sermaye esnek üretim, özelleştirme, taşeronlaştırma ve üretimi küçük parçalara ayırma vb. uygulamalarla sendikal örgütlülüğün tabanını ve zeminini zayıflatırken, sendikalar bu saldırılara karşı sorumluluklarını yerine getirmemiş, sınıfın biriken tepkisini oyalayıcı eylemlerle boşa harcamıştır. Üstelik bu uygulamalara karşı bir mücadele örgütlemek bir yana, sermayenin “Yeni Dünya Düzeni”, “globalleşme” adı altında yürüttüğü ideolojik saldırılara paralel, sözümona mevcut gelişme ve değişimleri dikkate alan, uzlaşmacı bir sendikal anlayış boy vermiştir.

Böylece, sınıf çıkarlarını koruması, sınıf mücadelesinin en geniş örgütlülükleri olması gereken sendikalar, “çağdaş”, “uzlaşma” araçları haline getirilmiştir. Ve süreç içinde sendikalar sınıfa yabancı, burjuvalaşmış bir yönetici kastın daha açık ve daha etkili biçimde denetimine böylece girmeye başlamıştır. Sendikal hareketin ya da sendikaların krizi denen şey, tastamam bundan ibarettir; işlevlerinden uzaklaşma, sınıf denetiminden ve giderek sınıf çıkarlarından uzaklaşmaya paralel olarak çürüme ve yozlaşma.

Kuşkusuz, işçi sınıfı bu krizin sonuçlarından doğrudan etkileniyor, sınıf hareketi bu nedenle daha ağır ve sancılı bir süreç izliyor. Yukarda genel hatlarıyla değindiğimiz sendikal alanda yaşanan tablo, en kaba bir ifadeyle sınıf hareketinin durgunluğunun, sınıf hareketinin siyasallaşamamasının bir yan sonucu ve yansımasıdır. Müdahalenin esas halkası burası olmak durumundadır. Zira, yerine getirilmesi gereken görevler bu alanda birikmiş bulunuyor. Sınıf hareketi bir gelişme ve sıçrama kaydetmeksizin burjuvalaşmış bir avuç bürokratin denetimindeki sendikaları gerçek sınıf örgütleri haline getirmek, onlara mücadelede etkili bir işlev kazandırabilmek de, sınıf içindeki burjuva ajanı haline gelen bürokratik kastı alaşağı etmek de mümkün değil. Ancak bağımsız ve çok yönlü bir sınıf çalışmasıyla birleşen bir sendikal mücadele, istenilen beklenen sonuçlar getirebilir. Bu düzeyi ve bu bilinci kazanan bir sınıf, önüne dikilen sendikal barikatları da düzenin barikatlarını da parçalayıp aşar. 15-16 Haziran’da olduğu gibi.

15-16 Haziran Direnişi ışığında sınıf mücadelesi görevleri

Bu çerçevede ve bu vesileyle, sendikal alanda karşımıza çıkan üç temel göreve en genel hatlarıyla işaret etmek istiyoruz.

Bunlardan ilki ve en önemlisi, sendikal örgütlenme mücadelesinin yalnızca sendikacılara ait bir görev olarak bırakılmaması gerektiğidir. Bugün işçi sınıfının çok az bir kesimi sendikalarda örgütlüdür. Artan işçi sayısına ters orantılı olarak sendikal işçi sayısı, yıllar içinde belirgin bir azalma göstermektedir. Sermayenin örgütlenme çalışmalarına karşı tahammülsüzlüğü, keyfi baskı ve yasakları bir yana, sendikalar cephesinde de örgütlenme nerdeyse bir işletme mantığı ve hesabıyla yerine getirilen fazladan görev olarak görülebilmektedir. Bu durumda örgütlenme çalışması, sınıf çalışmasının en kapsamlı ve en ağır görevi olarak karşımıza çıkıyor.

Kuşkusuz, bu basit olarak kendi içinde ele alınacak bir iktisadi-sendikal faaliyet değildir. Sınıfın siyasal bilinç ve mücadele deneyimi kazanmasının da en verimli ve en etkili yollarından biridir. Ancak örgütlenme çalışması içinde sendikal bürokrasiye karşı etkili biçimde mücadele etmenin olanakları

yaratılabilir, sendikal demokrasi ancak bu mücadele içinde etkin kılınabilir.

Sendikal bürokrasiye karşı mücadele olanağının bir halkası olmasından da öte ve ondan daha da önemlisi, sendikal örgütlenme çalışması, bir takım taleplerin, daha dar ve tekil olgular olarak ortaya çıkan tepkilerin, çalışma yaşamı ve koşullarında karşılaşılan binbir sorunun genelleştirilip toparlanacağı üst başlıklarından ve hedeflerinden biri olarak belirlenmek durumundadır. Her bir sorunun yarattığı sınıf tepkisi kendi başına bir hareketlilik konusu olabilir. Ama hiçbir kendiliğinden ve kendi başına örgütlenme-daha dar anlamıyla sendikal örgütlenme- ihtiyacı ve olanağını, bu yöndeki bir bilinç açıklığını kendiliğinden yaratamaz.

Dahası, sendikal örgütlenme milyonlarca örgütsüz işçiyle sermaye düzeni arasında nesnel bir çatışma alanıdır. Sermaye bunun bilinciyle ve tedbirleriyle hareket ediyor. Yasaklarla, polisiye tedbirlerle yetinmeyip kendi aralarında yerellerde sendikaları yaşatmamak için özel fonlar oluşturuyor, işçilerin arasına kendi adamlarını yerleştiriyor vs. Bununla beraber işçi sınıfı ihtiyaç duyduğu örgütlenmesinin gereklerini yerine getirmede için bugün örgütsüzlük bu kadar yaygın yaşanmaktadır. Bu bilinci ona taşımak ise sendikacılarla ve sendikal çalışmayla sınırlandırılmayacak bir kapsam ve önem taşıyor.

İkincisi; sendikal ihanet şebekesinin dağıtılması, güncel planda sendikal örgütlenme görevi ve sorumluluğuyla eş değer önemi olan ve birbirleriyle yakından ilişkili ikinci temel sorundur. Örgütlü işçiler sendikaları üzerinde söz ve karar sahibi olamamakta, katı bir bürokratik işleyişle iradeleri daha işyeri örgütlülüklerinden başlanarak kırılmaktadır. Sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin bir anlamı da, fiili olarak bu yasak ve engelleri aşarak sendikalar üzerinde sınıf denetimini, sendikal demokrasiyi hakim kılmaktır.

Bu, herhangi bir sendikadaki çalışmayla ve kendi dar hedefleriyle sınırlandırarak başarılabilecek bir görev değil. En genelde, sendikal bürokrasiye karşı kesintisiz bir teşhir faaliyetiyle birarada ve buna bağlı olarak yürütülmek durumunda. Hain bürokrat takımın oynadıkları rolün ve işbirlikçi kimliklerinin sınıf tarafından iyice anlaşılmasını sağlamak konusunda düzenli ve etkili bir teşhir faaliyeti can alıcı bir önem taşıyor. Yalnızca sendikal anlayışları, düzenle uzlaşma, sermayeye hizmet etme boyutuyla değil, bizzat sınıf konumlarıyla; aldıkları maaş, yolsuzlukları, kirli çıkar ilişkileri, yaşam alışkanlıkları vb yönleriyle de hedefe çakılmak durumundadır. Bunların burjuva sınıf konumlarıyla paralel olarak yaşadıkları kirlenme, ihanet ve yozlaşmanın bir tesadüf olmadığı, güncel ve çarpıcı boyutlarıyla döne döne teşhir ve propaganda

konusu yapılmalıdır.

Üçüncüsü, sendika bürokrasisiyle beraber burjuva sendikal anlayışlara karşı yürütülecek ideolojik mücadeledir. Sendikaların içini boşaltan onları birer uzlaşma aracı olarak sunan anlayışların karşısına, “sınıfın sınıfa karşı politik mücadelesinin en önemli silah”ları olan, “*işçilerin bir sınıf olarak örgütlenmesini sağlayan*” sendika propagandasıyla çıkmak demektir bu.

Mevcut sendikal kriz, esasında ücret sendikacılığı anlayışının krizidir ve gelinen yerde sendikalar, bu dar hedefi bile yerine getiremeyecek ölçüde kötürümleştirilmişlerdir. Bu, düzen içi sendikal anlayışın her biçimiyle bu düzeyde de hesaplaşmak bir görevidir. Özellikle, yeni liberal takımın yarattığı tahribatlar hayli ciddi bir kafa karışıklığına ve fiili durumda tahribatlara yol açmaktadır. Sendikalara siyaset yasağı getirmede bu liberal takım düzen sendikacılarını kesinlikle aratmamakta, yer yer onları bile sollayan tutumlar alabilmektedirler.

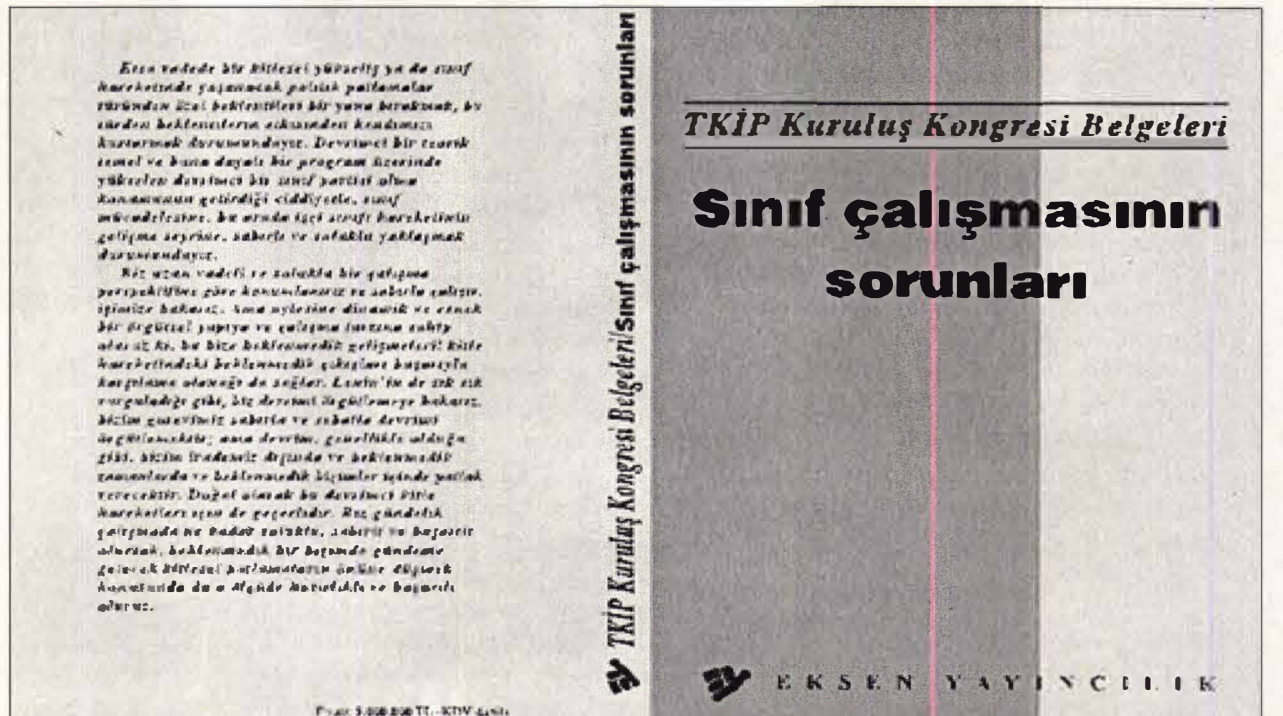
Şimdilerde, sendikal demokratik hakların kazanılması için AB üyeliği sözcülüğüne ve savunuculuğuna soyunan bu liberal düşkünler takımı, oluşan politik atmosferi bu şekilde değerlendirerek bir kez daha sermayenin çarklarına su taşımaya çalışıyor. Kuşkusuz bu ideolojik mücadele ancak fiili bir çalışmayla bütünleştirilebilirse sınıf nezdinde daha etkin bir karşılık üretir.

Sendikaların sınıf mücadelesinin etkili silahları olarak kullanılmasının önündeki engellerin kaldırılması, devrimci sınıf mücadelesinde can alıcı bir önem taşıyor. Sorun yalnızca sendika bürokratlarının yarattığı tahribatlarla sınırlı olmadığı gibi, sorunun çözümü de sendikal sınırlar içindeki görev ve sorumluluklarla sınırlanamayacak bir kapsama sahiptir. Devrimci sınıf mücadelesinin toplam görevlerinden bağımsız olarak sendikalara yöneltilmiş bir müdahale, bugünkü sınıf hareketini yeni bir düzeye çıkaramaz. Ama, sendikal mevzileri gerçek bir mücadele aracı olarak kullanmayı başaramayan bir sınıf ve bir sınıf hareketi de aynı biçimde bir çıkış da bulamaz.

Sınıf çalışmasının çok yönlü ve kapsamlı görevlerini bu çerçevede anlamak gerekir. Mevcut boğucu atmosferin yarattığı tahribatların farkında olmak, fakat abartmamak çok önemli.

Sınıf hareketi yılların pasını, kirini ve umutsuzluklarını bir anda silip süpürecek bir güç ve dinamizmi her zamankinden daha fazla taşıyor. 15-16 Haziranları yaratan bir sınıf, daha büyük direnişleri yaratacaktır.

Yeter ki bunun ön koşulları sağlanmış/öznel plandaki gerekleri yerine getirilmiş olsun...

KESK'i fiili-meşru mücadele çizgisine çekmek için...

Çukurova'da öncü-devrimci kamu emekçileri ortak platform kurdu

Adana, Tarsus ve Mersin'den öncü, devrimci kamu emekçileri sahte sendika yasasının çıkmasından sonra KESK Kongresi'nde yaşanan tasfiyeci ve teslimiyetçi tablonun dağıtılması için devrimci ittifak oluşturmak amacıyla biraraya geldiler. Yapılan toplantılarda sürecin nasıl aşılabacağı ve çözüm yöntemleri tartışıldı. Toplantıya DSMP, BSH, *Sınıf Sendikacılığı, Sendikali Mücadelede Sınıf İnisiyatifi ve Sosyalist Kamu Emekçileri*'nin yanı sıra soruna duyarlı bağımsız kamu emekçileri katıldılar.

Toplantıda fiili-meşru-militan mücadelenin önemi

ve gerekliliğine vurgular yapıldı. Yaklaşan Eğitim-Sen tüzük kurultayında ortak hareket edebilmek için bu birlikteliğin gerekliliği üzerinde duruldu. Bu birlikteliğin bir program çerçevesinde devam etmesi ve ilkelerinin hayata geçirilmesinin gerekliliğine değinildi. Toplantılar sonunda yayınladığı çağrı metni ile oluşum kendini kamuoyuna deklare etti.

Toplantıda *Sosyalist Kamu Emekçileri* olarak özetle şu önerileri sunduk:

Saldırılara karşı topyekün mücadele etmek gerekmektedir. Ancak bu oluşumların sürekliliği

önemlidir. Salt kongreler ve tüzük kurultayları zamanı biraraya gelinirse misyonunu yerine getiremez. Bunun için bu oluşum işyeri örgütlülüğünü esas alan ve buna yönelik çıkaracağı bir programı oluşturur ve hayata geçirirse bir anlam kazanır. Her işyerinde fiili sendikacılığı hayata geçirebilirsek, tabanın yerini tavana daha çabuk taşıyız. Tabanı devrimcileştirmek, tavana da bu devrimci düşüncelerin taşınmasını sağlayacaktır.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Adana

Kamuoyuna deklare edilen bildiriden:

“Hak verilmez alınır” kuralına dayalı fiili ve meşru bir mücadele hattı

(...) Sendikalar, sınıflı toplumlarda işçi sınıfının sermayeye ve iktidarına karşı mücadele örgütleridir. Burjuvazi iktidarını ve sömürsünü sürdürebilmesinin yolunun işçi sınıfının örgütleri olan sendikaları işlevsizleştirmek, güçten düşürmek ve kendine yedeklemekten geçtiği bilinciyle her dönem farklı strateji ve taktiklere başvurmuştur. Dünyada gelişen sosyalizm dalgası nedeniyle memurlara sendika hakkı veren devlet, 12 Eylül darbesi ve daha sonrasında sendikaları ve demokratik kitle örgütlerini tanımamış, fiili-meşru mücadele hattıyla kurulan sendikaları yasalarla dernekler haline getirmiştir.

Halen ülkemizde işçi sendikalarının grev ve toplu sözleşme hakları olmasına rağmen bakanlar kurulu kararı ile grevler erteleniyor, imzalanan TİS'ler sermaye tarafından çiğneniyor. Neo-liberal politikalar sonucunda özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek çalışma, eşel mobil sistemi vb. saldırılar hayata geçiriliyor. Tüm bu saldırılar gerçekleşirken hükümetler hangi sınıfa hizmet ettiğini çok net bir biçimde ortaya koyuyor.

İşçi sınıfı ve emekçi yığınları karşı bunca hak gaspı ve saldırılar gerçekleşirken sendikalar işlevlerini yerine getiremiyorlar. Bunun en büyük sorumlusu Bayram Meraller, Süleyman Çelebiler, Salim Uslular gibi sermayeye kolkola girmiş sendikal bürokrasidir. Bugüne kadar örgütlemiş oldukları tüm eylemler hak alıcı olmaktan uzak, protestocu ve işçi sınıfının öfkelerini sönmülendiren eylemlerdir. Sosyal güvenlik yasasına karşı 24 Temmuz 1999 tarihinde 500 bin emekçinin katılımıyla yapılan Kızılay mitinginde basın metni okunarak kitlelerin nasıl evlerine gönderildiğini unutmamak.

(...)

Tüm bu sorunlara rağmen bugünkü koşullar altında emekçi memurların tek temsilcisi KESK'tir. Çünkü o fiili ve meşru mücadele çizgisini gücüyle kendisini var etmiştir. KESK'i ve sınıf hareketini bekleyen tehlikelerin de tamamının farkında olarak söylüyoruz: fiili ve meşru mücadele hattının korunması ve sürdürülmesi merkezi sorun olmaya devam edecektir.

DB ve İMF'nin dayattığı yönettiği özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek üretim, sendikasılaştırma vb. neo-liberal saldırılar

sermayenin yürüttüğü sınıf mücadeleleridir. Neo-liberal saldırılar ancak politik savaşla durdurulup püskürtülebilir.

Sendikal hareket emek sermaye çelişkisinden doğmuştur. Bu nedenle siyasal sorunlar karşısında asla tarafsız kalınmamalıdır. Çünkü sermaye yanlısı siyasi partilerin oluşturduğu iktidarların politikalarının sermaye yanlısı olacağı ne denli doğal bir tutum ise, bu politikalara karşı sendikal hareketin de mücadele vermesi o derece doğaldır.

Halen ülkemizde çalışanların %92'lik kesimi sendikali değil. Örgütlü olan %8'lik kesimi ise 6 konfederasyon ve 116 sendikaya bölünmüş durumda. Taşeronlaştırma saldırısıyla örgütlü çalışan oranı her geçen gün düşmektedir. Bunun önüne geçmenin tek yolu aynı iş kolunda çalışan işçi, memur ve taşeron işçinin tek bir sendikada örgütlenmesinden geçmektedir.

Demokratik kamuoyuna yapılan hiçbir saldırı diğerinden bağımsız değildir. Yaşamın her alanının hücreleştirilmesine karşı çıkarak, cezaevlerinde bulunan tutsaklara uygulanan tecrit ve izolasyona ve her türden anti-demokratik uygulamaya karşı aktif mücadele etmek gerekir.

Yeni YÖK yasa tasarısı ile emekçi çocuklarına üniversite kapıları tamamen

kapatılmaktadır. Öğrenci gençliğin yapacağı eylemlere katılarak bu yasanın püskürtülmesinde aktif rol oynamalıyız.

Ülkemizde yaşayan tüm ulusların anadilde eğitim görmesi için vermiş oldukları mücadeleyi sahiplenmeliyiz. Anadilde eğitim için verilen dilekçelerden dolayı cezalandırılan öğrencilere destek olmalıyız.

Emperyalistlerin sınırsızca sömürsü için tüm dünyada yapmış olduğu savaşlara karşı aktif tutum sergilenerek her türden gerici saldırılara karşı mücadele etmeliyiz.

Emek mücadelesinde bir umut olarak yeşeren KESK'i bir umut olarak var kılmak elbetteki elimizde. Yukarıda belirttiğimiz tüm sorunların ortadan kalkması ve çözüm önerilerimizin hayat bulmasının “Çukurova Fiili ve Meşru Mücadele Hattında Kamu Emekçileri Çağrı Grubu” olarak aşağıdaki ilkeler doğrultusunda tüm siyasal farklılıklarımıza rağmen ortak bir duruş sergilemekten geçtiğini düşünüyoruz. Tüm kamu emekçilerini bu ilkeler doğrultusunda ortak platformlarda buluşmaya davet ediyoruz.

İlkelerimiz:

- * “Hak verilmez alınır” şiarından hareketle fiili ve meşru mücadele hattını savunur.
- * Kararların tabandan tavana doğru alınmasını savunur. İşyeri örgütlenmesini esas alır.
- * Her iş kolunda işçi, memur ve taşeron işçinin tek sendika çatısı altında örgütlenmesini savunur.
- * KESK içerisindeki yasa öncesi varolan örgütlenmelerin maksimum düzeyde korunmasını savunur. Şubeleri kapatan ve örgütlenmeyi darlaştıran anlayışlarla mücadele eder.
- * İşyerlerindeki cinsel sömürüye son verilerek kadın ve erkeklerin eşit koşullarda çalışmasını savunur.
- * Emek dostu yapılanmalarla anti-demokratik saldırılara karşı ortak bir duruşun gerçekleşmesini savunur.
- * Her ulusun anadilde eğitim görme hakkını savunur.
- * Çalışanlara sınıf bilinci taşımak için eğitim çalışmaları düzenlenmesini savunur.
- * Sendika çalışanlarının haklarının iyileştirilmesini ve iş güvencesini savunur.

Kürdistan devrimi ile Türkiye devrimi arasındaki ilişkiler üzerine düşünceler-VI

Genel sonuçlar

Serhat Ararat

VIII.

Ana çizgilerini tartışmaya çalıştığımız bu kısa çalışmamızın sonuna geldik. Bu son bölümde konuyu toparlamamız, devrimlerimiz arasındaki stratejik ilişkilerin temellerini ve ana ilkelerini özet olarak ortaya koymamız gerekir.

Önceki bölümlerde anılan ilişkinin karmaşık boyutlarının olduğunu, ama doğru bir bakış açısıyla bunları kavramanın olanaklı hale geleceğini vurgulamaya çalıştık. Son otuz yıllık deneyimlerin de kanıtladığı ve güncel gerçeklerin ısrarla dayattığı gibi, Kürdistan tarihsel, toplumsal ve ulusal gerçekliğini kavramayan, bu gerçekliğin bir ulusal kurtuluş devrimini dayattığını görmeyen görüşlerin devrimlerimize ve halklarımıza verebileceği bir şey yoktur. Kürdistan gerçekliğini kavramayan, onun ulusal kurtuluş özelemlerini ve devrimini programlaştırmayan anlayışların Kürt halkıyla ve devrimiyle stratejik ilişki geliştirme derdi olamaz. Son otuz yıl içinde verilen mücadele ve savaşa rağmen Kürdistan sorunu olduğu gibi çözümsüz beklemekte ve bir ulusal kurtuluş devrimini zorunlu kılmaktadır.

Son otuz yılda kanıtlanan diğer bir gerçeklik de şudur:

Kendini ulusal sınırlara hapseden bir ulusal devrimin başarı şansı hemen hemen yok gibidir. O nedenle Kürdistan devrimi kendisini ulusal sınırların dışına taşırmaması bilmeli, bunu ideolojik ve politik bir temele oturtmalıdır. Türkiye emekçileri ve devrimiyle geliştireceği stratejik ilişkiler ve ortak mücadele, her şeyden önce, tarihsel, toplumsal, siyasal zorunlulukların bir gereğidir. Özünde emekçi sorunu olan Kürdistan devrimi, ilkesel olarak da emekçilerle ve ezilen halklarla ortak bir enternasyonal dalgada buluşmak, kendini dünya devriminin etkin bir parçası olarak donanımlı kılmak durumundadır!

Açık ki, Kürdistan sorunu, bir ulusal kurtuluş devrimi sorunudur!

Reformist ve liberal, teslimiyetçi ve işbirlikçi anlayışların Kürdistan sorununun çözümüne katabileceği hiç bir şey yoktur.

Kürdistan sorunu, özünde, aynı zamanda bir emekçi sorunudur!

Egemen sınıfların bir Kürdistan sorunu yoktur.

Kürdistan sorunu, aynı zamanda işçi sınıfının öncülüğünde geliştirilmesi gereken bir ulusal kurtuluş devrimidir. Emekçilere dayanan ve işçi sınıfının öncülüğündeki ulusal kurtuluş devrimi, Kürdistan özgürlük ve bağımsızlık sorununun çözümünün biricik yoludur!

Emekçilerin dışındaki sınıfların Kürdistan sorununu çözme güçleri, yetenekleri, olanakları yoktur; sınıfsal konumları ve düzenle olan sıkı ilişkileri bu konumlarını belirlemektedir.

Emekçi damgalı Kürdistan ulusal kurtuluş devrimi, kendini ulusal sınırların dışına taşıdığı ölçüde; öncelikle Türkiye devrimi ile devrimci bir dalgada buluşturduğu, bunun stratejik anlayışını ve araçlarını oluşturduğu ve bunların geliştirilmesine önayak olduğu ölçüde başarı merdivenlerini tırmanacaktır.

Öte yandan, Türkiye emekçilerinin yaşadığı toplumsal ve siyasal sorunların çözümü kaçınılmaz olarak devrimi gerektirmektedir. Reformlarla çözüleceği sürekli vaaz edilen demokrasi sorunu bile bir devrim sorunudur. Daha öncesi bir yana, son yılların deneyimleri bu gerçekliği bir kez daha doğruladı. Kürdistan devrimi ve Türkiye'deki toplumsal hareket geliştiği ve sistemi zorladığı ölçüde

demokratik hak ve özgürlüklerin sınırları genişletilmiştir. Ancak Kürdistan devriminin tasfiye sürecine alınması, Türkiye emekçi hareketindeki gerileme ve düzen içi savrulmalar, özel savaş rejiminin elini güçlendirmiş ve varolan demokratik hak ve özgürlükleri yok etmesinde kendisine önemli bir fırsat sunmuştur.

Bu kısa hatırlatmalardan Kürdistan ve Türkiye devrimleri arasındaki ilişkinin temelleri de ortaya çıkmış olmaktadır. Kısaca özetlemek gerekirse:

Bir: Kürdistan ve Türkiye devrimleri arasındaki ilişki, öncelikle, aralarında sayısız bağ ve ilişki olmasına rağmen, tarihsel ve ulusal gerçeklikleri ve gelişme süreçleri farklı olan iki farklı ülkenin devrimleri arasındaki stratejik ilişki olduğunu görmek ve kavramak gerekir. İki devrim, iki program ve iki strateji arasında kurulacak ve geliştirilecek ilişki ve

Kürdistan sorunu, özünde, aynı zamanda bir emekçi sorunudur!

Egemen sınıfların bir Kürdistan sorunu yoktur.

Kürdistan sorunu, aynı zamanda işçi sınıfının öncülüğünde geliştirilmesi gereken bir ulusal kurtuluş devrimidir. Emekçilere dayanan ve işçi sınıfının öncülüğündeki ulusal kurtuluş devrimi, Kürdistan özgürlük ve bağımsızlık sorununun çözümünün biricik yoludur!

ortaklık, sağlam bir enternasyonalist kavrayışı anlatmaktadır. Birlik ve ortak mücadele, iki ülke devriminin birliği ve ortak mücadelesi olarak bilincine dayalı olduğu kavrandığı ölçüde gerçek anlamını bulur. Birlik ve ortak mücadele, farklılıkların inkarı ve reddi üzerinden değil, tersine farklılıkların kabulü ve kavrayışına dayanmalıdır. Bu nokta çok önemlidir. Hem yaşanan deneyimler, hem de uygulanan inkarcı sömürgeci sistemin bilinçlerde ve duygularda yarattığı tahribatlar ve yanlısıların derin boyutları açısından bu gereklidir. Daha da önemlisi, başarının yolu buradan geçtiği gibi, devrimci demokrasinin, devrimci enternasyonalizmin devrimci anlamı bunu zorunlu kılmaktadır. İlkeli ve tutarlı olmanın bundan başka bir yolu bulunmamaktadır.

Birlik ve ortak mücadele anlayışımız, çözecekleri görevleri, içinde bulundukları tarihsel aşamaları, nitelikleri farklı olan, ama aralarındaki birlik noktaları gelişen, çoğalan ve büyüyen iki ülke devrimi arasındaki birlik ve mücadele anlayışıdır.

Bu bağlamda bakıldığında 1970'li yılların "ortak örgütlenme mi, ayrı örgütlenme mi" ikilemine dönmenin anlamsızlığı kendiliğinden anlaşılır. Bu tartışma geçmişte kalan ve aşılacak, mücadelenin kendisi tarafından aşılacak bir tartışmadır. Kuşkusuz Kürt halkının her düzeyde örgütlenmesi, partilerini ve ulusal kurumlarını geliştirmesi, kendi içinde örgütlü sınıf mücadelesini geliştirmesi çok doğal ve meşrudur. Bu yönlü gelişmeleri "milliyetçilik" olarak damgalamak, geçmiş egemen ulus milliyetçilik hastalığından kurtulmamak anlamına gelir.

Pratik deneyimlerin de kanıtladığı gibi, Kürdistan devrimini ve bu devrimin üzerinde yükseldiği tarihsel, ulusal ve toplumsal gerçekliği, bu gerçekliğin kendine özgü özelliklerini ve farklılıklarını kavramayan bir anlayış ve duruş enternasyonalist olamaz. Devrimci enternasyonalizm, ulusal gerçekliğin inkar ve reddini değil, tarihsel bir veri olarak kabulünü ve aşılmasını,

devrim sorunlarının evrensel çapta düşünülmesini esas alır.

İki: Farklılıkların kabulü, abartılı bir biçimde ele alınmamalıdır. Yoksa bu, ulusal dar görüşlülüğe kapıları sonuna kadar açar. Farklılıklar kadar birlik ve ortak noktaların da olduğu gibi görülmesi ve kavranması gerekir. İki ülke, iki halk ve emekçi sınıflar arasındaki ilişkiler nesnel olarak çözümlendiğinde görülecektir ki, farklılıklar ne kadar gerçekse, aynı şekilde çoğalan ortak ve birlik noktaları da o kadar yaşamın gerçekliğidir. Bu kavrayış, devrimlerimiz arasındaki ilişkinin herhangi, sıradan ve geçici bir ilişki olmadığını anlatmaktadır. Birlik ve ortak mücadele, bunların stratejik düzeyde araçlarının yaratılması ve geliştirilmesi zorunludur. Devrimci sosyalistler açısından bu yaklaşım, her şeyden önce ilkesel ve ideolojiktir. Aynı zamanda bu ilkesel ve

ideolojik bakışın yön vereceği politik gerekçeler de bunda çok önemli bir yer tutmaktadır. İki devrim, iki program ve iki stratejinin birliği ve ortak mücadele araçları geliştirilirken, kuşkusuz bugüne dek yaşanan deneyimlerden yararlanılacaktır, ama bu noktada kendimizi şemalara mahkum etmek durumunda da değiliz. Bu konuda yaratıcı ve geliştirici, temel kavrayışa işlerlik kazandıracak tartışmalara ihtiyaç var. Şu anda önemli olan ortak mücadele biçim ve araçlarından çok, özün, yani birlik ihtiyacının ilkesel ve zorunluluklar bağlamında kavranabilmesidir. Bu öz kavrandıktan sonra bu öze hizmet edecek, bu özü işletecek biçim ve araçların geliştirileceğinden kuşku duymuyoruz.

Üç: Kürdistan devriminin asgari programı, bağımsız, demokratik ve birleşik bir Kürdistan yaratmaktır. Birleşik Kürdistan hedefinin gerçekleştirilmesi, her şeyden önce her parçanın ulusal kurtuluş mücadelesinden geçer. Her parçanın kurtuluşu, öncelikle o parçada yaşayan halkın sorunudur. Ancak parçaların kurtuluş sorunu birbirini çok yakından ve doğrudan ilgilendirdiği için parçalar arası ilişki stratejik düzeyde birliği ve kurumlaşmaları gerektirmektedir. Sömürgecilerin de bütünlüklü bir Kürdistan politikaları vardır. Bir de bu nedenle her Kürdistan parçasının bütünlüklü, bütünü kucaklayan bir Kürdistan programları ve stratejileri olmak zorundadır. Bu noktada Kuzey devrimi ile Türkiye devrimi arasında kurulacak stratejik ilişki ve birleşik mücadele, bu gerçekliği de hesaba katmak ve bunu karşılayacak stratejik bir duruşa sahip olmak durumundadır.

Dört: Devrimlerimiz, emekçilerimiz ve halklarımız arasında geliştirilecek ortak mücadele, Kürdistan ve Türkiye devrim değerlerini, deneyimlerini, birikimlerini, kazanımlarını içermelidir. Devrimci mücadele tarihlerimizi inkar etmeden aşmak, kendini geleceğe daha güçlü taşımanın da önemli güç etkenlerinden biridir.

Sonuç olarak, Türkiye ve Kürdistan'ın devrime ihtiyacı var.

Tasfiyeciliğin bütün değerlerimizi bütün pervasızlığıyla yok etmeye çalıştığı bir dönemde devrimcilerin, yurtseverlerin atıl durma, bir köşede bekleme ve dolayısıyla tasfiyeciliğin değirmenine su taşıma lüksü yoktur, olamaz.

Bir an önce harekete geçmek gerekir. Öncelikle de bunu, düşünce düzeyde kendimizi aşarak, kendimizi yenileyerek ve yeniden üreterek, ideolojik ve politik açıdan daha donanımlı kılarak yapmalıyız...

Başarmak mümkündür, yeter ki devrimci beyin ve yürekle harekete geçelim!..

CIA şefi George Tenet Filistin'de...

Filistin halkı kiskaca alınmaya çalışılıyor!

CIA'nın kanlı icraatları dünya halkları tarafından biliniyor. Faşist askeri darbelerin, toplu katliamların altına imza atan; işkencecileri, ajan-provokatörleri yetiştiren; para-militer faşist örgütleri, Taliban, El-Kaide gibi şeriatçıları eğitip silahlandıran hep CIA'dır. Şimdi, dünya işçi ve emekçilerinin, ilerici-devrimci insanlığın baş düşmanı bu örgütün şefi George Tenet Filistin'de bulunuyor. Üstelik "barış" adına. Tenet'in muhatabı, uzlaşmacı çizgisiyle günden güne köşeye sıkışıp saygınlık kaybeden Yaser Arafat'tır.

Bir kez daha kirli "Amerikan barışı"!

"ABD barışı"nın ne anlama geldiği artık yeterli açıklıkta biliniyor. ABD'nin temel amacı, Amerikan tekellerinin çıkarlarını azami ölçüde korumak, güvence altına almaktır. Demagojik söylemler dışında bu kirli niyetler gizlenmemekte, özellikle 11 Eylül'den sonra kanlı planlar açıkça dillendirilmektedir.

Beyaz Saray'ın akıl hocalarında William Safhire, ABD saldırganlığının teorisini yapan bir yazısında şunları söylüyor: "Bir yönetici organ kendi sınırları içinde terörizmi engelleyemiyorsa terörizmin kurbanlarının devleti, sınırları aşarak, gereken durdurma işlemi yapılabilir." (Aktaran Ergin Yıldızoğlu, *Cumhuriyet*) Safhire, ABD'nin Afganistan müdahalesini (Taliban El-Kaide'yi durduramadığı için) kasap Sharon öncülüğünde Filistin'de yapılan katliamları (Arafat intihar eylemlerini durduramadığı için) buna örnek gösteriyor.

Amerikan çıkarlarına ters düşen her devlet, örgüt, parti vb. "terörist" ilan edilip saldırı hedefi haline getiriliyor. Filistin'de işgale karşı direnen her güç, hatta Filistin yönetiminin kendisi bu kapsama alınıyor. Böylece İsrail siyonizminin işgal ve katliamları meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Nitekim ABD'de İsrail'in Filistinlilere karşı giriştiği vahşi askeri işgallere tam destek veren yasalar çıkarıldı. Sharon gibi bir eli kanlı katil "barış adamı" ilan edildi.

Bu amaçla Amerikan yönetimi basın tekelleri ile elele bir yalan kampanyası başlattılar. ABD Senatosu Dış İlişkiler Komitesi Başkanı, Hizbullah örgütünün ABD'de saldırı planladığını duyurdu. Ardından bir Amerikan televizyonu; Hizbullah, Hamas ve El Kaide'nin ABD'ye saldırmak için Lübnan'da gizli bir toplantı yaptıklarını "açığa çıkardı". Elbette bu iddiaların hiçbir dayanağı yok. Bu tür yalan haberler yaymada ABD yönetimi ve medyasının oldukça deneyimli olduğu biliniyor.

Amerikan emperyalizmi Filistin işgaline destek vermekle kalmıyor, Arap ülkelerinde de yönetim değişiklikleri yapmanın yolunu arıyor. ABD'li eski büyükelçi Martin Inky'nın "11 Eylül'den sonra Arap devletlerinde ekonomik, siyasi ve kültürel reform, ABD için bir ulusal güvenlik sorunu haline geldi" sözleri, emperyalist saldırganlığın tüm Arap halkları açısından ciddi bir tehlike oluşturduğu anlamına geliyor. İran, Lübnan, Suriye ABD Dışişleri Bakanlığı tarafından "terörist ülkeler" listesine alınarak tehdit ediliyor. Irak bombalanıp, ambargoyla halk açlığa mahkum edilirken, Amerikan uşağı diktatörlükler himaye altına alınıyor. Salırganlığa maruz kalan ülkeler, Irak, Yugoslavya, Afganistan ve Filistin halkları ağır bedeller ödediler. Tüm bunlar "Amerikan barışı"nın, "Filistin sorununu çözmek" iddiasının ne anlama geldiğini ortaya koyuyor.

CIA "barış" değil işbirlikçi arıyor!

Filistin'de bulunan CIA şefi Tenet, Arafat'la görüşmeler yapıyor. Görüşmelerde "Filistin'i yeniden yapılandırma planı" ele alınacak. Bir süredir ABD-İsrail tarafından Filistin yönetimine "köklü reform" yapılması dayatılıyor. Tenet bu sözde reformların

yapılması için tehditler savurarak masaya oturdu. Arafat ise yeni tavizler vermeye devam ediyor. Bu tavizlerin nerede son bulacağı belli değil. Arafat'ın gittikçe uzlaşma batağına saplanmakta olduğu açık.

CIA şefi İsrail tarafından da onaylanan planlarını dayatıyor. Bu arada İsrail işgali, toplu tutuklama, işkenceli sorgular ve katliamlar devam ediyor. Buna karşın Filistin yönetimi "reform" yapmak, "yeni hükümet kurmak" ile uğraşıyor.

Oysa Filistin'de temel sorun devam eden işgale karşı direnmektir. Filistin halkının verdiği tepki, sorunun bilincinde olduğunu gösteriyor. Arafat'ın "yeni kurulacak hükümete katılın" çağrısı FHKC ve Hamas tarafından reddedildi. Bu önerinin CIA kaynaklı olma ihtimali yüksek. Bu sayede işgale karşı direnen örgütleri denetlemek çok daha kolay olacaktı.

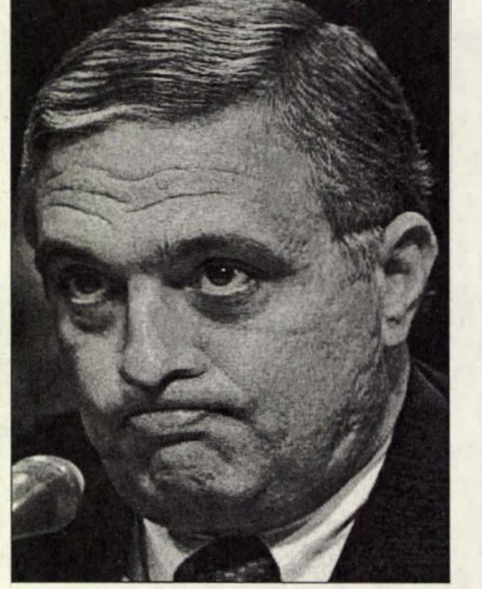
Arafat'ın Tenet'le yaptığı görüşmeler de halk tarafından protesto edildi. Filistin halkı kendi katilinin ABD emperyalizmi olduğunu, Amerika'nın yardımını reddederek de göstermişti. İşgalden dolayı gıda ve ilaç bulmakta zorlanan Filistin halkı, "bizi katledenlerin yardımını istemiyoruz" diyerek onurlu tavrını ortaya koymuştu. Arafat'ın karargahı önünde toplanarak, CIA şefi ile yapılan görüşmeleri de protesto eden Filistinliler, "İsraillilere silah vermeyi durdurun", "54 yıldır acı çekiyoruz, ama Sam Amca bizi duymuyor", "Yalnız özgür insanlar müzakere yapar" sloganlarını içeren pankartlar açtılar. ABD'nin Filistin'in içişlerine karışmasına karşı olduklarını belirttiler. Sınırlı olsa da anlamlı tepkilerdi bunlar.

Filistin güvenlik örgütlerini denetimi altına almaya çalışan CIA, kurulacak hükümetin yapısını da belirliyor. Buna göre; "bir ulusal birlik hükümeti" olarak nitelenen hükümette, FKÖ İcra Komitesi üyelerinin yanı sıra "sivil toplum" temsilcileri de yer alacak. Ayrıca, on kişiden fazla olan güvenlik şefi sayısının dörde düşürülmesi bekleniyor.

Kurulacak yeni Filistin devleti ile ilgili açıklamalar ise, haydut başı Bush tarafından yapılıyor. Amacın ABD kuklası bir devlet kurmak olduğunu açık bir şekilde ortaya koyuyor. "Gelişmiş güvenlik sistemiyle demokratik ilkelerin uygulanmasının bu devletin temelini sağlamlaştıracaktır"; CIA şefi Tenet ile ABD Dışişleri Bakan yardımcısı William Bruns'un Ortadoğu'daki görevlerinin yeni kurumların oluşturulmasını amaçladığını Bush'tan öğreniyoruz. Bunu, "kurulacak Filistin devletinin temelini güçlendirecek bir strateji üzerinde gelişme sağladık" ifadeleri tamamlıyor. Bush'un Arafat'a biçtiği görev ise, "İsraillilere yönelik saldırıların önlenmesi için güvenlik güçlerini elden geçirmektir." Tüm bunlar CIA şefinin Ortadoğu sorununa nasıl bir "çözüm" bulmaya geldiğini ortaya koyuyor.

Arafat'ın yerini alacak varis hazırlığı

Uzlaşmacı tutumuyla gittikçe sıkışan Arafat, Filistin halkından aldığı desteği tüketme noktasına sürükleniyor. İsrail-ABD baskısıyla tutuklanan Filistin Halk Kurtuluş Cephesi liderlerinden Ahmet Sedat'ın serbest bırakılmasını Filistin meclisi engelliyor. Filistin mahkemesi yeni aldığı bir kararla Sedat'ın derhal serbest bırakılması istedi, ancak Arafat bu

kararı tanımadı. Bunun gerekçesi, Ahmet Sedat serbest bırakılırsa İsrail tarafından öldürüleceği. Bilindiği gibi Sedat, İsrail'in faşist turizm bakanının öldürülmesiyle ilgili tutuklanmıştı.

Bu gelişmelerden sonra Arafat'ın saygınlık ve inandırıcılığını yitirme noktasına yaklaşması kaçınılmaz. Arafat bu duruma sürüklenirken, ABD kendisiyle işbirliği yapacak yeni bir lider hazırlamak için kolları sıvadı. Arafat'ın alternatifi olarak düşünülen isim, Gazze Güvenlik Şefi Muhammed Dahlan'dır. Dahlan, İsrail, Mısır, Ürdün ve Suudi Arabistan istihbarat şefleriyle birlikte CIA başkanı George Tenet ile toplantı yapmak için Amerika'ya gitmişti. Bu ziyaret sonrasında Dahlan'ın ABD yönetimi tarafından beğenildiği yönünde açıklamalar yapıldı.

Kirli planları engellemenin tek yolu...

Emperyalist-siyonist ittifak geniş kapsamlı kirli bir plan hazırlamıştır. Bu planla, Ortadoğu'da devrimci direnişin sembolü, emperyalist güçlerin önündeki temel engel olan Filistin direnişinin bitirilmesi hedeflenmektedir. Eğer bu plan başarı sağlarsa, Ortadoğu halkları ağır bir fatura ödeyecektir. Filistin halkının mücadelesi ciddi bir darbe alacaktır.

Bölgede geçmişe dayanan, son yıllarda yeni boyutlar kazanan anti-Amerikan, anti-emperyalist bilinç ve tepkiler, bu saldırının başarıya ulaşması önündeki temel engellerden biridir. İsrail'in işgal ve katliamlarına karşı tepkiler yeni boyutlar almaktadır. Birçok Arap ülkesinde Amerikan mallarına karşı boykot başlatılmıştır. Örneğin Suriyeli bir kadın, eşinin Şam'da çalıştığı lokantaya gelen ABD Konsolosu Robert Povers'i, "Bay Roberto, George Bush'unuza söyleyin, hiçbiriniz hoş gelmediniz, lütfen dışarı çıkın" diyerek kovmuştur.

ABD'nin bölgeyle ilgili politikaları bu tepkileri daha da artırmaktadır. ABD'nin İsrail siyonizmine verdiği sınırsız destek sürüyor. Cenin katliamında önemli rol oynayan askerlere madalya takılıyor. Hızla devam eden yeni Yahudi yerleşimleri ABD tarafından finanse ediliyor. Filistin toprakları çitlerle çevrili açık hapishaneler haline getiriliyor. Sharon'un planı olan, Kafr Salem'den Kafr Kassem'e kadar olan bölgeyi ayıran 110 kilometrelik tel örgünün yapımına başlandı. Bu hatta askeri birliklerle sınır polisi devriye gezecek.

Bunlara ek olarak, "terörist ülkeler" listesine alınan bölge ülkelerinin tehdit edilmesi, emperyalizme karşı olan tepkiyi besleyip güçlendirmeye devam edecektir. Bu tepkiyi örgütlü bir bölgesel direniş düzeyine yükseltmek, intifadaya tüm bölge halklarına maletmek dışında, bu kirli planları boşa çıkarmanın bir yolu bulunmuyor.

Keşmir sorunu ve emperyalist ikiyüzlülük

Haftalardır uluslararası gündemi Hindistan ve Pakistan arasındaki gerginlik işgal ediyor. Uluslararası kamuoyu Keşmir bölgesinde tırmanan ve çatışmalara vararak ciddi boyutlar kazanan krizi izliyor. Bölgede kaygı verici bir aşamaya gelen ve emperyalistleri "barış görevi" üstlenme seferberliğine iten gelişmelerin seyri biliniyor. Radikal islamcı akımların 40 Hindistan askerini öldürmesi ve Keşmir'de ılımlı olduğu söylenen politikacı Abdülhani Lone'e düzenlenen suikast, bölgede çatışmaların yeniden alevlenmesine yolaçtı.

Bölgede on yıllardır ciddiyetini koruyan Keşmir sorunu ve islamcı akımların saldırıları bölgeyi yeni bir savaşın eşiğine sürüklüyor. Her iki ülke Aralık ayında bu yana sınır bölgesine bir milyon kişilik askeri kuvvet yığmış bulunuyor. Büyük bir askeri güce ve nükleer silahlara sahip olan iki ülke alarm durumunda. Her ikisi de ellerinde ABD'nin Hiroşima'da kullandığı atom bombalarıyla aynı yıkım gücüne sahip olduğu söylenen birkaç düzine nükleer başlıklı füze bulunduruyor. İki devlet karşılıklı olarak gerilimi tırmandırıyor ve savaş naraları atıyor. Bilim insanları, analistler ve Pentagon raporlarına göre, olası bir Hindistan-Pakistan savaşında bir günde 12 milyon insan yaşamını yitirecek.

Henüz nükleer bir çatışma olasılığı olmamakla birlikte sorunun yakıcı önemi ve içerdiği potansiyel tehlikeler ortada. Keşmir sorunu sıradan ve artık periyodik biçimler almış sınır çatışmalarından ibaret değil. Gündemde olan kriz ve süren çatışmalar emperyalist diplomasi sonucu bir uzlaşmayla sonuçlansa bile, Keşmir sorununun gündemde çıkmayacağı kesindir. Gerek her iki ülkenin de bu sorunu iç politika malzemesi olarak kullanması, gerekse emperyalizmin bölgeye ilişkin politika ve kışkırtmaları, sorunun gündemde kalmasını sağlayacaktır.

Keşmir: Bitmeyen çelişki ve çatışmalar alanı

Aralarında birçok alanda rekabetin sürmesi, özellikle de Keşmir bölgesi üzerinde karşılıklı olarak egemenlik hakkının ileri sürülmesi, Hindistan ile Pakistan arasındaki sürekli dalaşmanın nedenini oluşturuyor. Halkının büyük çoğunluğu müslüman olan ve 1949 savaşı sonunda ikiye bölünen Keşmir birçok bakımdan iki ülke için de önem taşımaktadır. Bundan dolayı 1947 yılından bu yana bu ülkeler arasında süregelen bir gerginlik alanı olma özelliğini korumuş, karşılıklı olarak nükleer denemeler gerçekleşmiş ve bugüne kadar iki devlet arasında dört büyük savaşa neden olmuştur.

Bölgede on yıllardır varlığını koruyan gerilim bu günlerde bir kez daha alevlenmiş ve sınır çatışmaları yoğunlaşmış bulunuyor. Gelişmelerin ulaştığı boyut Güney Asya'nın iki nükleer gücü olan Hindistan ve Pakistan arasında savaş rüzgarları estiriyor. Her iki ülke de savaş tutumu izliyor ve bunu her fırsatta dile getiriyorlar.

Hint Başbakanı Atal Behari Vajpayi Pakistan'a Aralık ayında saldırılması gerektiğini açıklıyor; "13 Aralık'ta, yani Hindistan parlamentosuna yönelik gerçekleşen saldırıya yanıt vermeliydik. Ama dünya sabırlı olmamızı istedi" diyor. Pakistan, savaş histerisi içindeki Hindistan'ı nükleer silah kullanmakla tehdit ediyor. Pervez Müşerref Hindistan'ın konvansiyonel silahlar yönünde çok güçlü olduğunu, dolayısıyla buna

karşı nükleer gücü kullanabileceklerini söylüyor. Bunu, Pakistan'ın BM temsilcisi Münir Ekrem'in, "Nükleer silahı ilk biz kullanmayacağız doktrinine sahip değiliz. Hindistan'ın konvansiyonel saldırısı karşısında nükleer silah kullanmayacağız demek, Hintlilere Pakistanlıları öldürmek için açık çek vermektir" açıklamasıyla tamamlıyor.

Sınır çatışmalarının tırmandığı, tarafların birbirlerini nükleer saldırıyla tehdit ettiği ve ABD Dışişleri Bakanlığı'nın deyiimiyle "gerginliğin ciddi boyutlara ulaştığı, Hindistan ve Pakistan arasında yoğun savaş riskinin gözardı edilemeyeceği" bir aşamada, emperyalistlerin gerilimi yumuşatma operasyonu bugüne kadar beklenen sonucu vermiş değil. Tarafların sergiledikleri kararlılık ve çatışmalar devam ediyor. Emperyalistler çatışmalara neden olan ve savaş ihtimalini gündeme getiren Hindistan'a yönelik saldırıların önlenmesi konusunda Pakistan'ı uyardı. Cunta şefi Müşerref ise bunu; "İşgal altındaki Keşmir'de kurtuluş hareketi devam ediyor ve Hint tiranlığına, baskısına yönelen eylemlerden ötürü Pakistan suçlanamaz. Pakistan Keşmir'in özgürlük mücadelesini daima destekleyecektir" sözleriyle yanıtladı. ABD ve öteki emperyalistler bir yandan iki ülke arasında gerginliği yumuşatma adına diplomatik seferler düzenliyor, öte yanda ise muhtemel bir savaşa nedeniyle vatandaşlarını tahliye etmeye hazırlanıyorlar. Bush "Hükümetin 1100 ABD askerinin ve her iki ülkeden toplam 63 bin ABD vatandaşının tahliye edilmesini planladığını" açıklıyor. Bunu İngiltere, Almanya ve öteki Avrupa ülkeleri izliyor ve ateşli kler kapatılıyor. Emperyalistler, "savaşı durdurma" ve vatandaşlarına bu iki ülkeyi terk etme çağrısı eşliğinde, çelişkilerden nasıl yararlanacaklarının ve çıkarlarını nasıl güvenceye alacaklarının peşinde koşuyorlar.

Emperyalistlerin bölgede oynadığı rol ve barış maskaralığı

"Nükleer silaha sahip iki ülke arasında savaş durdurmak ve barışı sağlamak" çabası içinde olduklarını iddia eden emperyalistler, bu iki ülkenin nükleer santrallerini bizzat kendileri kurdular. Ayrıca bu ülkelere milyarlarca dolarlık silah sattıkları da biliniyor. Son on yıl içinde Güney Asya'ya satılan silahların çoğu Rusya, Çin, Fransa, ABD ve İngiltere tarafında bu iki ülkeye satılmıştır. İki ülkeyi de nükleer güç haline getirip silahlarla donatanlar, bölgede böl-yönet politikaları izleyenler, kışkırtıcılık yapıp milliyetçiliği körükleyenler, şimdi de savaş karşıtlığı rolüne soyunup barışseverlik yapıyorlar. Bu savaş krizi ortamında, barış çığırtkanlığı eşliğinde, ABD ordusu ile Hint ordusu arasındaki ortak tatbikat devam ediyor. Rusya Yeni

Delhi'ye destek veriyor, Putin "sükunet" çağrılarını eşliğinde Hindistan'a silah ve lojistik yardımlarını artırıyor, Hindistan'a acil durum donanımı gönderiyor. İngiltere Dışişleri Bakanı Jack Straw'ın "gerilimi azaltmayı" hedefleyen temasları sırasında, Pakistan üçüncü füze denemesini gerçekleştiriyor. Ocak'ta iki ülke savaşa hazırlanırken Tony Blair Asya'ya "barış görevi" için gidiyor ve İngiliz füze sanayi tarafından üretilen 60 Hawk savaş uçağının satışıyla ilgili bir milyar sterlinlik bir anlaşma imzalıyor. Keşmir'in yüzde yirmisini elinde bulunduran Çin, Rusya'nın arabuluculuğa soyunmasına çıkarları gereği seyirci

kalmıyor ve sorunla doğrudan ilgileniyor...

Tüm bunlar her bir emperyalist ülkenin bölgedeki soruna kendi çıkar ve amaçları doğrultusunda yaklaşıtlarını ve barış üzerine yapılan lafların riyakarlığını gösteriyor.

Olası bir nükleer savaşın dünyanın dengelerini bozacağı, bunun bugün emperyalistler tarafında arzulanmadığı açık. Hindistan ve Pakistan arasındaki gerilim ve çatışmanın diplomatik çabalar ve emperyalist müdahaleler sonucu geçici de olsa yumuşayıp durulması büyük bir olasılık. Nitekim başta ABD olmak üzere emperyalistlerin çabaları da bu yönde. Ancak bu çabalar bugüne kadar beklenen sonucu vermiş değil. Hindistan "terör durmadan" pazarlık yapmayacağını, "Hindistan'a sızan militanlarla Keşmir'de şiddetin arttığı" nı ileri sürerek masaya oturmayaacağını ve bir savaşı göze alacağını açıklıyor. Pakistan ise, görüşmeye hazır olduğunu ve "teröre izin vermeyeceğini" söylemekle birlikte, Keşmir'de bağımsızlık savaşı verildiğini ve savaşa hazır olduğunu ilan ediyor.

Sorunun çözümünde dikkatler Kazakistan'ın Almata kentinde yapılacak olan zirveye çevrilmişti. Almata'da yapılan Asya'da işbirliği ve güven artırıcı önlemler konferansına iki ülke arasındaki gerilim damgasını vurdu. Taraflar birbirlerini suçlayarak masaya oturmazdılar. ABD'nin müdahalesi, Pakistan'a "sınır ötesi saldırıları durdurma" ultimatomu ile uygulayacağı baskı ise kendi içinde sorunlar barındırıyor. Herşeyden önce ABD bölgede Pakistan'a büyük bir gereksinim duyuyor. "Teröre karşı savaş" esprisi içinde Afganistan'da kurmak istediği düzen açısından Pakistan önem taşıyor. Pakistan'a baskı yapması durumunda, Afganistan'daki rejimin geleceğine ilişkin öngörülen hedefler tehlikeye girme riski taşıyor. Öte yanda ise, Asya'daki dengeleri denetlemek, Çin'in yükselişini önlemek ve bölgedeki egemenliğini pekiştirmek için Hindistan'la ilişkilerini geliştirmek ABD için önem taşıyor. Nitekim askeri alanda güçlü ilişkiler kurulmuş durumda. ABD yaşanan gelişmeler karşısında çıkarlarını koruyacak ve güvenceleyecek bir tutum izleyecektir.

Dünyaya yeni bir düzen getirmek ve egemenliğini pekiştirmek amacıyla "terörizme karşı uzun süreli savaş" yürüten ABD'nin bir nükleer savaşa yol açma tehlikesi taşıyan bu çatışmayı "çözme" çabası devam edecek. Gelişmelerin nasıl bir seyir izleyeceği önümüzdeki günlerde netlik kazanacak. Fakat Hindistan'ın siyasi liderlerinden Ömer Abdullah'ın Cammu saldırısı üzerine parlamentoda Amerika'ya "ya bizdensin ya da bize karşı" biçimindeki açıklaması, ABD'nin kendi ektiğini biçmesi olarak yorumlanıyor.

Sendikalar 22-23 Haziran'da Sevilla'da yapılacak AB zirvesinin hemen öncesinde genel greve gitmeye hazırlanıyorlar...

İspanya'da genel grev havası

İspanya'da sendikaların gerici Aznar hükümeti ile başta işten çıkarmaları kolaylaştırma, işsizlik yardımını kısıtlamayı içeren sözde "Reform" paketini geri çekmesi için gerçekleştirdikleri bütün görüşmeler sonuçsuz kaldı. Görüşmelerin başarısız geçmesinin ardından sendikalar, yerel örgütlerine genel grev hazırlığı yapmaları çağrısında bulundu.

Duyurudan sonra Jose Maria Aznar hükümeti görüşmek için sendikalarla tekrar bir araya geldi. Ama görüşme 20 dakika aradan sonra sonuçsuz kaldı ve kesildi. Sendikalar durumu, "Hükümet pazarlığa müsaade etmiyor, yalnızca işten çıkarmaları kolaylaştırmak ve işsizlik yardımlarını kısıtlamak için yardım aramakta" şeklinde ifade ettiler.

Genel greve gidilmesi durumunda tarih, kesin olmasa da, 20 Haziran olacak gibi görünüyor. Bunun nedeni 22-23 Haziran'da Avrupa ülkeleri başkanlarının yapacakları iki günlük zirvedir.

20 Haziran'da genel greve gitme kararı şimdiye kadar resmi olarak açıklanmadıysa da bunun böyle olacağına kesin gözüyle bakmak gerekiyor. Çünkü geçtiğimiz günlerde Aznar hükümeti çıkardığı bir karamameyle "Reform" paketinin uygulamaya konulması buyruğunu verdi. Bu saldırının genel greve katılımın geniş çaplı olmasını kolaylaştıracağı beklenmektedir.

Birleşik Sol (IU) lideri Gaspar Llamazares, saldırıyı kastederek, bu "Francizm" (İspanya'nın faşist diktatörü General Franconun dönemine anıştırma) kokuyor demekte ve sözlerini şöyle sürdürmektedir: "Aznar aynı zamanda, genel greve gitmek isteyenler çoğunluğu elde edemezler dediği için bir delidir. Birleşik Sol, Aznar'ın bu politik sitilinin, Aznar'ın yandaş olduğu Franko sitilini anımsattığını ifade etmektedir."

Bu karamame, hükümetin "reform" adı altında uygulamaya koymak istediği saldırı paketlerinin hayata geçirilmesi doğrultusunda kısa sürede çıkardığı ikinci karamamedir. Hükümet geçen yılın Mart ayında, yine benzeri bir kararla, iş sözleşme görüşme özerkliğini vs de ortada kaldırmıştı. Yine sendikalar karar öncesinde defalarca hükümetle görüşmüşlerdi ve Aznar yine görüşmelerde geri çekilmişti.

Hükümetin işçi sınıfının kazanımlarını hedef aldığı emekçilerin kafasında netlik kazanmış durumda. O dönemden beri süreli iş anlaşmaları, esnek çalışma saatleri vs. artık normal bir uygulama halini almıştır. Gerici Aznar hükümeti bu tutumun benzeri bir tutumu yüksek okul yasasının yürürlüğe konulması sırasında da izlemişti.

Önemli bir gelişme de Bask sendikalarının genel greve ilişkin tutumlarıdır. Bask sendikaları İspanya sendikalarını protesto etmek için, genel grev günü olarak 19 Haziranı belirlediler. Zira Bask sendikaları İspanya sendikalarınca planlama sürecinin dışında

tutulmuşlardı. Buna rağmen Bask sendikaları İspanyol sınıf kardeşlerine 19 ile 20 Haziranda iki günlük bir genel greve gitmeyi önerdiler. Daha şimdiden güney İspanya'nın Andaluzya bölgesinde protesto gösterileri başlamış durumda. Binlerce köylü Jean'daki yolu saatlerce trafiğe kapatarak hükümetin karamamesini protesto etti. Almuradiel'deki diğer bir yolu trafiğe kapatma girişimi, jandarma gücü Guardia Civil'in özel timlerince şiddet kullanarak engellendi. Bu müdahalede onlarca işçi yaralandı. Bu bölgelerde yapılan gösteriler "Bu politikanın Andaluzya'ya girmemesi için" şiarıyla gerçekleştirilmişti.

"Emperyalist savaş" konulu konferanslar

Berlin: Savaş karşıtı kampanyamız devam ediyor. BİR-KAR bugüne dek bu çerçevede pek çok şey yaptı. Örneğin emperyalist savaşın niteliğini, amaçlarını ve sonuçlarını teşhir eden birçok bildiri çıkarıldı. Yanısıra Filistin halkına yönelik siyonist vahşeti sergileyen afişler ve çok sayıda pul çıkarıldı. Çeşitli kentlerde aynı amaçlı standlar açıldı. Bu arada savaşa karşı hemen tüm etkinliklere, protesto gösterilerine katıldık, bu tür platformlarla ilişkiler kurmaya çalıştık.

BİR-KAR savaşa karşı ajitasyonunu daha bilinçli ve hedefli hale getirme hedefi çerçevesinde, Avrupa'nın hemen her yerinde bir dizi konferans gerçekleştirme kararı aldı. Konferansların yürütülen çalışmayı güçlendireceği, kendi çeperimizden başlayarak ilerici-devrimci çevrelerde duyarlılığı arttıracığı düşünülmektedir. Amacı, savaş karşıtı çalışmayı güçlendirmek üzere güçlerimizi eğitmek olan bu konferanslardan biri de 2 Haziran'da Berlin'de gerçekleştirildi.

Konferans öncesi yaygın biçimde özellikle ilerici devrimci çevrelere çağrılar yapmamıza karşın arzu ettiğimiz karşılığı alamadık. İlerici, devrimci çevrelere özgü ilgisizlik sürüyor. Sınırlı sayıda insan konferansımıza duyarlı davrandı ve doğal olarak da katılım beklentilerin çok altında kaldı. Emperyalist savaşa karşı bu duyarsızlık sanıldığı gibi önemsiz bir durumu ifade etmemektedir. Tersine ilerici, devrimci çevrelerde yaşanan toplam zaafiyetin ve apolitizmin tipik bir yansımasıdır. Konferans bu ve benzeri olumsuzluklara rağmen anlamlı oldu. Emperyalist savaş ve savaşa karşı komünistlerin tutumuna teorik ve tarihsel bir çerçevede açıklık getirilmeye çalışıldı. Savaşa ve savaşın sonuçlarına karşı güncel görevler ortaya konuldu. Konferans savaş ve devrim kavramlarının aynı anda telefuz edileceği günlerin çok da uzak olmadığına dair inancın dile getirilmesiyle sona erdi. (BİR-KAR/Berlin)

Köln: BİR-KAR Avrupa'daki emperyalist savaş karşıtı kampanyasını yeni araç ve etkinliklerle zenginleştirmeye çalışıyor. Bu çerçevede Almanya'nın çeşitli kentlerinde konferanslar da yapılmaktadır. Bunlardan biri de 30 Mayıs'ta Köln'de yapıldı. Fakat konferansa beklenen düzeyde bir katılım olmadı. Bu tablo Almanya'daki emekçilerin savaşın yıkıcılığını ve önemini henüz hissetmediklerini gösteriyor. Diğer siyasi çevrelerin ilgisizliği de ayrıca dikkat çekicidir.

Konferanstan önce "İntifada" filminin gösterimi yapıldı. Daha sonra anlatıma geçildi. Son bölümde ise özellikle Kürt ulusal hareketinin savaş konusundaki tutumu üzerine canlı ve verimli tartışmalar yaşandı. Konferansımız emperyalist savaş ve devrimci tutum konusunda aydınlatıcı bir rol oynadı. (BİR-KAR/Köln)

ZKÜ'de "Paralı Eğitim Karşıtı Öğrenci Platformu" kuruldu

"Paralı eğitim saldırısına geçit vermeyeceğiz!"

İkinci dönemin başında faşistlerle yaşanan çatışmalardan dolayı 20 devrimci öğrenci bir ile yedi ay arası değişen sürelerde okuldan uzaklaştırma cezası almıştı. İdare Mahkemesi'nin yürütmeyi durdurma kararı vermesiyle son bulan uygulama sonucu öğrenciler okula başladılar. Böylece Zonguldak Karaelmas Üniversitesi'ndeki kısa süreli durgunluk kırıldı.

Durgunluk ilk olarak 1 Mayıs'ta aşıldı. 1 Mayıs'a yaklaşık 300 öğrenci katıldı. Bu, geçmiş yıllara oranla hayli önemli bir sayı idi. Diğer yıllardan farklı olarak Gençlik İnisiyatifi pankartı açılması kitlenin bölünmesine neden oldu. Oysa 1 Mayıs öncesi böyle bir çalışmanın varlığı dahi yoktu. 1 Mayıs sonrasında da gözle görülür bir faaliyetlerinin olmaması "dostlar pazarda görsün" zihniyetinin bir ürünü olsa gerek.

Herşeye rağmen katılım ve coşku, atılan sloganların içeriği ile de son yılların en güçlü 1 Mayıs'ını kutladık.

1 Mayıs sonrasında yapılan tartışmalar sonucu,

oluşturulan birikim ve yakalanan düzeyin korunup geliştirilmesi, politik bir gençlik hareketinin yaratılması için sürekli ve sistemli bir çalışmanın yürütülmesi, gündemde olan YÖK yasa tasarısına karşı güçlü bir tepkinin örgütlenmesi için ZKÜ "Paralı Eğitim Karşıtı Öğrenci Platformu" kuruldu. Çeşitli gençlik gruplarının ve örgütsüz öğrencilerin içinde yer aldığı bu platform, öğrenci gençliğin akademik-demokratik sorunları karşısında geniş bir tepkiyi örgütlemenin aracı olarak şekillendi.

Platform, kuruluş toplantısında bir hafta sonra, 18 Mayıs'ta YÖK yasa tasarısına karşı Ankara'da yapılacak olan eyleme katılma kararı aldı. Eyleme kısa bir zaman kalmasına ve sınav haftası olmasına rağmen güçlü bir çalışma örgütlendi. Platformun kuruluşunu, YÖK yasa tasarısını anlatan ve 18 Mayıs'taki Ankara eylemine çağrı yapan bir bildiri hazırlandı. Bildirinin geniş dağıtımı yapıldı. Bu güçlü bir etki yarattı. Diğer ilçelerdeki fakültelerle platform ve eyleme katılım üzerine toplantılar yapıldı ve

ortaklaşıldı.

Sonuçta eyleme 45 kişilik bir katılım sağladık. Eyleme gitmek için tuttuğumuz otobüs Ankara girişinde durduruldu ve Ankara'ya alınmadık. Ancak uzun uğraşlar sonucu girebildik. Bu nedenle eyleme yarım saat geç katıldık. Eyleme "Paralı eğitim saldırısına geçit vermeyeceğiz!/ZKÜ Paralı Eğitim Karşıtı Öğrenci Platformu" pankartı ile katıldık. Yanı sıra YÖK yasa tasarısını, Filistin'deki savaş, soruşturmaları, hücre saldırısını konu alan dövizlerimizi açtık. Eylem oldukça coşkulu ve militan geçti. Eylemin olumsuz yanı ise dağınıklığıydı.

Platform olarak katıldığımız ilk eylem olmasına rağmen kendi adımıza iyi bir sınav verdik.

**Paralı eğitim saldırısına geçit vermeyeceğiz!
Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

**ZKÜ Paralı Eğitim Karşıtı
Öğrenci Platformu'ndan EG okurları**

Kampanya çalışmamızda geçmiş bir yıl...

YÖK yasa tasarısı sürecine bakışımız

Gençlik, geçtiğimiz yılın başından itibaren, uzun yıllardır devam eden neo-liberal politikaların bir uzantısı olarak YÖK yasa tasarısı ve paralı eğitim saldırısıyla karşı karşıya kaldı. '70'lerden beri iniş-çıkışlarla devam eden eğitimin paralılaşması süreci bu yasayla son noktasına vardırılmak isteniyor. Sermayenin derinleşen krizinin bir sonucu olan tasarı, neredeyse tüm maddeleriyle sermayenin üniversitelerdeki egemenliğini amaçlıyor.

Tasarıyı bu bakışla değerlendiren biz genç komünistler, sermayenin bu saldırısına aynı kapsamda bir yanıt verme iddası ile çalışmamıza başladık. Değerlendirmelerimizi hiçbir şekilde varolan güçlerimiz üzerinden yapmadık. Sürecin nesnel değerlendirmesi ışığında, güçlerimizden bağımsız olarak, politikalarımız ve nesnelliğin ihtiyaçları üzerinden şekillendirdik.

Bu eksende şekillenen kampanya faaliyetimiz merkezi afiş ve bildirilerimizle başladı. Kampanyamızın gençliğin ihtiyaçlarını karşılaması açısından "partili düzeyde bir faaliyet" olarak şekillenmesini önümüze hedef olarak koymuştuk. O dönem yaptığımız değerlendirmelerde de belirtildiği gibi, ancak süreci bütünlüklü bir şekilde kavrayan, bu kavrayışa uygun politikalar üretebilen ve toplam faaliyeti eylemsel süreçlere dönüştürülebilen bir çalışma parti düzeyini ifade edebilirdi.

'96 sürecinin ışığında kampanya ve platformlar

Kampanya faaliyetimiz öncelikle en geniş öğrenci kitlelerini soruna duyarlı hale getirebilmek için yaygın bir propaganda-ajitasyon faaliyeti ile başladı. Yaygın bir şekilde dağıtılan bildiriler, yine aynı yoğunlukta yapılan afiş çalışmaları, anketler, imza metinleri vb. ile en geniş öğrenci kesimlerine sorun anlatılmaya çalışıldı. Ancak bu propaganda-ajitasyon faaliyeti kampanyanın başlangıcı, ilk aşamasıydı. Bu bakışla, propaganda-ajitasyon faaliyeti ile içiçe geçmiş bir şekilde bir örgütlülük oluşturma süreci içerisine girdik.

96'da benzer gelişmelerin yaşandığı öğrenci eylemliliklerinden yola çıkarak yaptığımız değerlendirmeler ışığında örgütlenme sorununu ne örgüt modelleri, ne de kendi örgütsel ihtiyacımızı karşılayacak örgütlülükler üzerinden çözmeye çalıştık. Kalıcılaşma yönünde ilerlemeyen, yerellerden şekillenmeyen, mücadele içerisinde gelişmeyen, alan üzerinde kurumsal yapılar oluşturmamayan ve bunlarla beraber kitlenin somut gündemleri üzerinden kurulup, bu somut gündemler üzerinden politikleşmeyen bir örgütsel form bu süreci hiçbir biçimde karşılayamayacaktı. Bu nedenle, kitlenin somut gündemi olan YÖK yasa tasarısı üzerinden yerel platformlar ve örgütlülükler oluşturmaya başladık.

İlk değerlendirmeler ışığında şekillenen bu platformların gerçekten ihtiyacı karşılayan örgütlenmeler haline gelebilmesi için sürekli bir faaliyet içerisinde olması ve kurumsal yapılar oluşturabilmesi gerekiyordu. Bu eksende oldukça

sınırlı güçlerle başlayan platform çalışmaları yaygın bir propaganda-ajitasyon faaliyeti içerisine girdi. Çıkarılan onlarca çeşit afiş, binlerce bildiri, alanlarda platformlar üzerinden ciddi bir birikim oluşturdu. Anketler ve yapılan açık kitle toplantıları ile kampanya yerelin öncü güçlerine ulaşmış oldu. Kimi yerelerde geline aşamada, kimi yerelerde ise platformlar çalışmasının başlangıcında bir dizi siyaset çalışmalarımıza katıldı. Bağımsız insanların yoğun ilgi ve katılımının yanında siyasetlerin çalışmalarımıza katılımı çalışmanın yarattığı politik etkinin bir göstergesi sayılmalıdır.

Platform çalışmasının düzeyinin bir ifadesi olarak yerel ve merkezi eylemler

Çalışmalar yerelerde belli bir zemine oturabildiği ve kendini geliştirme imkanı bulabildiği ölçüde, süreç yerel ve merkezi düzeyde eylemliliklere doğru gelişmeye başladı. Genç komünistler yerel/merkezi eylemi ve yerel/merkezi çalışmayı diyalektik bütünlüğü içerisinde ortaya koydular. Yerelde yapılan eylemler yerel çalışmayı güçlendirmede ve merkezi eylemler yerel çalışmanın merkezileşmesi yönünde bir ilerleme sağlamadığı ölçüde, ihtiyaca yanıt veremeyeceklerdi. Diğer taraftan, merkezi ve yerel eylemlere yönelmeyen bir çalışma doğal olarak kendi içerisinde darlaşacak ve gerilemeye mahkum olacaktı.

Bu bakışla genç komünistler çalışmayı eylemsel süreçlere dönüştürmeye çalıştılar. Kimi alanlarda yerel basın açıklamaları, forumlar halinde başlayan çalışmalar bazı yerelerde haftalarca süren eylemsel süreçler haline gelebildi. Ve bu eylemler platformlar üzerinde istenilen etkiyi yarattı ve daha ileri bir hareketlenme yaşandı. Bir dizi yeni insanla tanışma olanağı bulduk. 1 Mayıs alanında platformlar üzerinden yakaladığımız güçlü çıkış bunun en somut ifadesidir.

Ve bu eylemler ile toplamda örülen çalışmaların yarattığı güçlü etkinin bir sonucu olarak, gençliğin gündemine merkezi eylem girmiş oldu. Büyük bir militanlığın ve kararlılığın göstergesi olan 18 Mayıs eylemi de, öncesinde örülen bu bütünlüklü çalışmaların bir sonucu olarak ele alınmalıdır. Ancak eylemin örgütlenme sürecinde yaşanan bir dizi aksaklık, eylemin çok daha güçlü geçmesini engelledi. Özellikle Ankara üzerinden siyasetlerin dar siyasal kaygılarının ve süreci bütünlüklü kavrayamamalarının bir sonucu olarak alana kendi siyasal pankartları ile çıkmayı tercih etmeleri ve İstanbul üzerinden eylem tartışmalarında yaşanan bir dizi samimiyetsiz tutumun sonucu olarak yaşandı bu.

Taşra üniversitelerinden platformlar üzerinden sağlanan katılım ve metropollerden gelen kitlenin ağırlıklı olarak kendini platformlar üzerinden ifade etmesi ise, ortaya koyduğumuz yaklaşımların pratikte doğrulanması olarak algılanmalıdır.

Kampanya faaliyetinin eksik kalan yönleri

Kampanyamız yarattığı politik etkinin yanı sıra birçok eksikliği de içinde taşımıştır. Öncelikle, çalışmayı yerellerden şekillendirmemize rağmen,

yerelerde ortaya çıkan bir dizi gündemi kampanya faaliyetimizin bir parçası haline getiremedik. Örneğin İstanbul Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi'nde öğrenciler açısından temel bir gündem olan formasyon, bu yerel çalışmada ve örgütlülükte hiçbir şekilde işlenmemiştir. Bu ve benzeri yerel gündemler kampanya faaliyetinin bir parçası haline getirildiği ölçüde, hem YÖK yasa tasarısının ve paralı eğitim sorununun teşhiri çok daha rahat yapılabilecekti, hem de bu sorunlar üzerinden varolan duyarlılık yasa tasarısı karşısı oluşturduğumuz çalışmalara kanalize edilebilecekti. Bu, yerel platformları çok daha güçlü bir noktaya taşımış olacaktı.

Çalışmanın yaşadığı bir diğer sorun ise, gençliği dönemsel olarak etkileyen politik gündemlerin kampanya çerçevesinde istenilen düzeyde işlenilememesi idi. Bu gündemler temelde Kürtçe eğitim talebi, emperyalist savaş ve Filistin sorunu idi. Ekim Gençliği olarak bu gündemlere yönelik birçok çalışma yürütmemize karşın, bu sorunlarla ilgili olarak platformlar üzerinden yoğun faaliyetler ve eylemsel süreçler örgütlemememiz bir eksiklikti. Bunu yapabilseydik, hem platformlara daha politik bir yönelim kazandırılmış olacak, hem de bu sorunlar üzerinden birçok insan çalışmaya katılabilecekti. Kuşkusuz platformlar üzerinden bu ve benzeri sorunlar ele alındı, çıkartılan bültenlerde bu sorunlar işlendi ve eylemlerde gündem maddeleri haline getirildi. Fakat bu sözünü ettiğimiz eksikliği ortadan kaldırmıyor.

Geleceği kazanmak için geçmiş dönemin birikimi üzerinde ilerlemeliyiz

Öncelikle bu yıl ortaya koyduğumuz birikimi gelecek yıla taşıma sorumluluğu ile karşı karşıyayız. Çalışmalarımızın yarattığı birikim gelecek yıla, bu yılki aşılacak ve gelişerek taşınmak zorundadır. Önümüzdeki yaz dönemi sermaye devleti muhtemelen yasa tasarısını geçirecektir. Bu süreç yaşanmasa bile, biz bakışımızı ve yaz dönemi planlamalarımızı bu ihtimale uygun bir şekilde yapmalıyız.

Çalışmalarımız gelecek yıl daha kurumsal bir yapıya bürünmek zorundadır. Bu kurumsallaşma dar anlamı ile herhangi bir yapının -dernek vb.- yasallığına sığınarak oluşturulması anlamına gelmemektedir. Kurumsallaşmadan, çalışmalarımızın sürekliliği ve çalışmaya katılan insanların politikleşmesi için kullanılan araçların çoğaltılması ve etkinleştirilmesi anlaşılmalıdır. Çalışmanın içerisindeki tüm insanlar kendilerini basın komisyonu, kültür-sanat komisyonu vb. yerlerde ifade edebildiği ve buradan doğru politikleştiği ölçüde, çalışma kelimenin gerçek anlamıyla kurumsallaşmış olacaktır. Bunun dışında örgüt modelleri ve yasallık/meşruluk ikileminde oluşan tartışmalar bize yabancıdır.

Bugüne kadar ortaya koyduğumuz birikim ortadadır. Bu birikime yaslanarak ve bu birikimin eleştirel bir değerlendirmesi üzerinden gelecek yıla hazırlanmalıyız. Ancak bu şekilde çalışmalarımızı partili bir düzeye çıkararak geleceği kazanabiliriz.

(Ekim Gençliği'nin Haziran 2002 tarihli 53. sayısından alınmıştır...)

'96'nın deneyimleri ışığında platform çalışmasının güncel sorunları

Eğitimde özelleştirme saldırısının köşetaşlarından biri olan yeni YÖK yasa tasarısının gündeme gelmesi ile birlikte üniversite gençliği içerisinde paralı eğitim karşıtı bir mücadele hattı gelişti. Saldırı, kapsamı ve boyutlarıyla bugün öğrenci gençliğin temel gündemi haline gelmiş durumdadır. Bunda genç komünistlerin ortaya koyduğu politik-pratik inisiyatif ve yoğunluğun da önemli bir payı bulunmaktadır.

YÖK yasa tasarısının gündeme gelmesi ile birlikte genç komünistler devrimci bir girişkenlikle paralı eğitim karşıtı güçlü bir kampanya başlattılar. Tasarının geniş öğrenci kitlesi içerisinde teşhirine yönelik güçlü bir propaganda-ajitasyon faaliyeti ile birlikte, imza kampanyası, anket çalışmaları, vb. araçlar ile yoğun bir kitle çalışması yürüttüler. Yürütülen çalışma genel bir seslenme faaliyeti olmanın ötesine geçti, oluşturulan duyarlılık platform ve komite gibi esnek örgütlenmelerle ete kemiğe büründürüldü. Platformların yarattığı etki ve ulaştığı düzey geçtiğimiz 1 Mayıs'ta açıkça ortada idi. Kısa sayılabilecek bir zamanda ulaşılan bu düzey bir kez daha politika yapılarak güç olunduğunun ispatıydı.

Bugünkü kadar kapsamlı olmasa bile '96 yılında da benzer hedefler taşıyan bir paralı eğitim saldırısı yaşandı. '96 yılında harçların yaklaşık %300 oranında artması ile birlikte üniversitelerde yaşanan politizasyon son yılların en geniş gençlik hareketini yarattı. Buna rağmen hareket zamanla hareketin politik öncü unsurlarıyla sınırlı gövdesini aşamadığı, geniş gençlik yığınlarını harekete geçirme başarısı gösteremediği ölçüde kırılmaya yüzüye kaldı. Bugün YÖK yasa tasarısı karşıtı muhalefetin düzeyi, harekete geçen kitlenin niteliği '96 ile önemli benzerlikler taşıyor. 18 Mayıs'taki merkezi eylem tablosuna bakıldığında da bu benzerlik yalın biçimde görülüyor. 18 Mayıs gibi militan merkezi bir eyleme katılım sadece hareketin en ileri, en politik ve en örgütlü kesimleriyle sınırlı kalmıştır. Elbette bu söz konusu eylemin önemini azaltmamaktadır. Bununla birlikte, '96'dan farklı olarak, en azından öznel müdahalelerle gerçekleşen bazı girişimler '96'da yaşanan darlığın aşılmasının olanaklarını sağlamaktadır. Kastedilen, bir dizi üniversitede oluşturulmuş bulunan platformlar ve bu platform çalışmaları üzerinden elde edilen önemli deneyim, açıklık ve kazanımlardır.

Bugünkü haliyle büyük ölçüde komünistlerin çabasıyla kurulan platformlar, mevcut güçleriyle olmasa da yönelimi ve ihtiyaca yanıt verme iddiasıyla, gençlik hareketinin mevcut sınırlılığını aşarak militan-politik hareketin geniş gençlik yığınlarını içine alacak biçimde büyütülmesinin temel araçları durumundadırlar. Genç komünistler '96'da merkezi militan eylemler biçiminde seyreden harekete yönelik yaptıkları değerlendirmelerde, hareketin yaşadığı zayıflıkları ve sınırları doğru biçimde ortaya koymuş, buradan hareketle merkezi eylem-yerel çalışma ilişkisi üzerinde ısrarla durmuşlardır.

Ancak hareket karşısında hazırlıksızlıkları ve yer yer ortaya konulan olumsuz inisiyatifler (sonrasında bu zayıflık üzerinde durulmuş ve alandaki güçler eleştiriye tabi tutulmuştur), politik platformlarını ete-kemiğe büründürmelerini engellemiştir. Yapılması gereken, politik gençlik eylemleri ile yakalanan imkanlara dayanarak yüzünü mücadeleye çeviren geniş gençlik yığınlarını sistematik bir kitle çalışması pratiğiyle harekete geçirmektir. Bu, esnek bir takım örgütlenme biçimlerinin yaratıcı biçimde hayata geçirilmesi hedefine bağlanmalıydı. Başarısız olan buydu. Başarısız olduğu gibi, ön safları tutan gençliğin

en ileri ve kararlı unsurları zamanla yorulup, sermaye devleti tarafından ezildiler. Genç komünistler sürece ve gelişimine ilişkin ortaya koydukları tespitlerle doğrulandılar, ancak ortaya bir değiştirme gücü koyamadıklarından, toplam başarısızlığın bir parçası olmaktan kurtulamadılar.

Bugün ise genç komünistler, '96 deneyiminden dersler çıkararak ve '96'dan farklı olarak, süreci erken bir dönemde karşılamış, merkezi eylem-yerel çalışma ilişkisini doğru kurmuşlardır. Sorunun henüz gençliğin gündemine girmediği bir dönemde esnek örgütlenme biçimlerini yoğun bir politik faaliyetle içiçe uygulamaya sokmuşlardır.

Elbette tüm bunlar bugün söz konusu çalışmaların zayıflıklarını ve ihtiyaçlarını gözden kaçırmak sonucunu yaratmamalıdır. Halihazırda yürütülen platform çalışmaları iddia ve yönelim, yüklendikleri misyon itibarıyla '96'da yaşanan sıkıntı ve sorunları çözmeye iradesi olarak tanımlanmakla birlikte, onu aşma planında birçok sorun ve zayıflıkla yüz yüzedirler. Bundan dolayıdır ki, yukarıda çerçevesi çizilen perspektif ışığında mevcut sorun ve zayıflık alanlarına bakmak, saflarımızda bu yönde bir tartışmanın önünü açmak, hedeflerimize uygun olarak başlatılan girişimlere mesafe aldirtmak durumundayız.

Platform çalışmasının mevcut durumu ve sorunları

Buradan hareketle platform çalışmalarının mevcut durum ve sorunlarına yakından bakmalıyız.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, mevcut platform çalışmalarıyla harekete geçirilebilen güçler halihazırda hareketin en ileri, politik ancak siyasal anlamda örgütsüz belli kesimlerini oluşturmaktadır. Gençlik hareketinin geniş gövdesi kucaklanabilmiş değildir. Bu, bir hareketliliğin değil öncü politik bir müdahalenin ürünü olarak devreye sokulmuş platformlar için anlaşılır bir zayıflık olarak görülebilir. Platform çalışmalarının seyri ve katettiği anlamlı mesafe göz önüne alındığında böyle de görülmelidir. Ancak bu durum platformlara yüklenen misyon ve önüne konulan hedeflerde en küçük bir belirsizlik yaratmamalıdır. Ne platform çalışmalarıyla elde edilen ilk anlamlı başarılar bizde bir zafer sarhoşluğuna, ne de platform çalışmalarının saldırıyı püskürtecek bir gelişkinliğe ve yeterliliğe sahip olmaması umutsuzluğa yol açmalıdır. Bunun için platform çalışmaları ile hedeflerimiz arasındaki mesafenin bilincinde olmak, beraberinde politik öncünün rolü ile platformların rolü konusunda net ve sorunu yerli yerine oturtan bir yaklaşıma sahip olmak durumundayız.

Platformlar öncelikle genç komünistlerin politik-pratik çabalarının, esasta güçlü ajitasyon-propaganda faaliyetlerinin ürünü olarak başlatıldı. Bu çalışmanın gücüne bağlı olarak bir takım ileri güçler platformlara katıldılar. Sonrasında ajitasyon-propaganda çalışmasını güçlendirmek, beraberinde eylemli bir hatta taşımak sorumluluğuyla hareket ettik. Bu bize platform çalışmalarına katılan güçlerin niceliğinin artması, beraberinde daha güçlü bir siyasal faaliyetin olanaklarını sağladı. Aynı dönemde yaptığımız değerlendirmelerde, elde edilen birikimleri ileriye taşımak için sürecin merkezi eylem hattına taşınması gerektiğini vurguladık. Yerel çalışmanın hızından bir şey yitirmeksizin, merkezi eylem örgütlenme alanında çabalarımızı yoğunlaştırdık. Bu çabanın ürünü olarak iller bazında genelleşen eylemlilikler, sonunda 18 Mayıs eylemiyle Türkiye çapında merkezi bir düzey

kazandı.

Tüm bu süreç beraberinde platformların sınırlılıklarına da ayna tutmuş oldu. Çeşitli illerde oluşturulmuş bulunan platformlar gerek harekete geçirdikleri kitle niceliğindeki zayıflık, gerekse de merkezi eylemi örgütleyecek bir örgütlülük düzeyinden yoksun olmaları nedeniyle **görünürde** geri planda kaldılar. Bu aşamada siyasal örgütlenmeler ve siyasal örgütlenmelerden menkul eylem birliktelikleri öne çıktı. Esasında gençlik hareketinin ve yasa karşıtı hareketliliğin mevcut durumu göz önünde bulundurulduğunda anlaşılır olan ve bir o kadar da doğal karşılanması (elbette bunu platform çalışmalarını güçlendirmenin ve mesafe almanın bir olanağı saymak gerekirken) gereken bu durum saflarımızda (özellikle platform çalışmalarını içerisinde sürükleyici konumda bulunan bazı yoldaşlarımız üzerinde) ya platform çalışmalarının uzun vadeli hedefleri planında bir belirsizlik ya da siyasal eylem birliklerinin ürünü eylemlere uzaklık gibi tutumlarla karşılanabildi. Oysa sürecin bütünü, yukarıda ve sürecin belli evrelerinde ortaya koyduğumuz değerlendirmelerin tam bir doğrulaması olmuştur. Dahası 18 Mayıs eylemi şahsında geri planda kalmış gibi görünse de, katılım açısından platformlar önemli bir gücü temsil etmişlerdir. Ancak dikkat çekici biçimde kitle katılımı açısından olumlu bir tablo sunan platformlar metropol üniversitelerinden değil taşralardan gerçekleşmiştir.

Bunun nedenleri ayrı bir tartışma konusu olmakla birlikte, bu durum, metropol üniversitelerindeki politik örgütlenmelerin ağırlığı ile taşra üniversitelerindeki zayıflığı arasındaki mesafenin bir ifadesi sayılmalıdır. Metropol üniversitelerin gençlik hareketi içerisindeki nesnel sürükleyici konumlarıyla, aynı üniversitelerin bünyelerindeki politik yapıların öznel zayıflıklarının çarpıcı bir aynasıdır bu durum. Politik örgütlenmelerin inisiyatif ve örgütlenme planında zayıflığı, beraberinde taşranın içe kapalılığına dayalı birlikte davranma eğilimi, taşra üniversitelerinde platformlar üzerinden gerçekleşen kitle katılımını metropollere nazaran yükseltmiştir.

Hareketin toplam ihtiyaçlarının yakıcı bir biçimde birleşik mücadele ve örgütlenmeyi bir ihtiyaç haline getirdiği bugünkü koşullarda, metropol üniversitelerinde, politik yapılanmalara güvensiz, ancak aynı ihtiyacı yakıcı biçimde hisseden geniş bir gençlik kitlesinin varlığı bilinmektedir. Bu durumda bahsedilen güvensizliği aşma, mevcut güçleri merkezi eylemin moral-motivasyonuna dayanarak çok daha ileriden seferber etmek görevi duruyor önümüzde. Bu görev merkezi eylem-siyasal eylem birlikteliklerine, bunun yarattığı imkan ve olanaklara dayanarak platform çalışmalarına dayalı yönelimimizde ısrar ve yoğunlaşmak anlamına geliyor. Daha özelde ise, platform çalışmalarıyla ileri çekilen güçlerin politik planda örgütlenmesi ve politik gençlik çalışması içerisinde yetiştirilmiş güçler olarak komünist gençlik örgütünün kadroları haline getirilmeleri görevi duruyor önümüzde. Bu hem gençliğin politik önderlik boşluğunu doldurma yönünde atılmış politik-örgütsel bir adım olacak, hem de bununla iç içe gelişerek mevcut kitle çalışması pratiğine yeni bir düzey kazandıracaktır.

Hedef devrimci bir gençlik hareketi yaratmak, buradan alınacak mesafeye bağlı olarak komünist gençlik örgütünün kızıl bayrağını yükseltmektir.

(Ekim Gençliği'nin Haziran 2002 tarihli 53. sayısından alınmıştır...)

Ozanların kopan bam teli:

Aşık Mahzuni Şerif

Yıl 1970'lerin başı. On yaşlarındayım o vakitler. Hangi tanıdığının evine gitsem onun sesini duyuyorum. Dönen plaklarda onun türküleri söyleniyor. Dinleyenlerden çıt çıkmıyor. Hepsi derinden etkileniyor. Türkülerin büyüünde, yüz hatları zaman zaman hüznün ve acının, zaman zaman da sevincin ve umudun resmini veriyor. Bu insanlar Mahzuni'nin türküleriyle gidip gidip geliyorlar. Mahzuni'nin türküleriyle dolup dolup taşıyorlar.

Mahzuni'nin çıkacak olan her yeni plağı dört gözle beklenirdi. Çıkacak yeni plağı ilk defa alma şansı bulanlar, ceketinin altında koltuğunun arasında saklı tutar bir halde eve getirir, herkesi kışkırtarak plağı pikabın üzerine kordu. Ve Mahzuni söylemeye başlayınca herkes pür dikkat taş kesilirdi...

Halkın diliyle, onların anlayabilecekleri yalınlıkla, çözebilecekleri betimlerle türkü söyleyen Aşık Mahzuni, emekçilerin hem inanç ve kültür birikimini, hem de ezgisel müzikal birikimini özümleyerek, onu kendi eserinin biricik kaynağı haline getirmiştir. Yani Mahzuni, müziği ve sanatı kendisiyle başlayıp kendisiyle bitirmemiştir. Kendisini tarihler öncesinden uzayıp gelen bir zincirin halkalarından biri gibi görmüştür.

Bu diyalektik sanatsal anlayış ve yaklaşımın halka ters düşmesi ya da uzak olması zaten mümkün olamazdı. Mahzuni *"Ötmek istiyorum viran bağlarda, ayağıma cennet kiralansa da"* diyecek kadar da özgürlük tutkunuydu. Eskiye bağlanıp kalmayan arayışlar içerisinde *"İşte gidiyorum çeşmi siyahım, önüme dağlar sıralansa da"* diyerek, engellerle inatçı bir mücadelede de göze alan devrimci bir ozan olarak ozanların bam telini oluşturuyordu.

En geniş halk kitleleri Mahzuni'nin bu türkülerini çok çabuk benimser olmuşlardı. Çünkü onun türkülerinde kendilerini, kendi hallerini, dert ve devalarını buluyorlardı. 1972 Mayıs'ında üç devrimci genç idam edilince insanlar derinden sarsılmıştı. Bu idamlar bir top ateş gibi düşmüştü halkın yüreğine, insanlar için için yanıyorken bu yiğitlerin gidişine, onları asanlarla hesaplaşma isteği gün geçtikçe daha da büyüyordu. İnsanlar bir şey yapamamanın çırpınışı içerisindeyken, Mahzuni'nin yeni plağı üç devrimciyi asanlarla hesaplaşmanın sesi olarak yükseldi ve dilden dile yankılandı. *"Köşkün sarayın yıkılsın. Erim erim eriyessin, gözlerin yansın cürüsün. Sürüm sürüm sürünesin"*. Şarkışla'da Denizler'e ağıt yakan yaşlı kadının dizeleri kadar yalın ve doğal ve bir o kadar etkileyici bir sanat ürünü.

Anadolu'nun kırsalında kırmızı kılıfı içerisindeki sazını sırtına vurup köy köy dolaşan, köy odalarında köy sohbetlerinde sazını çalıp türkülerini söyleyen Mahzuni, emekçilerin aydınlanmasında küçümsemeyecek bir rol oynamıştır. Nice genç insan ondan etkilenip saz çalma, türkü söyleme gayretine düşmüştür.

On iki yaşında iken halkın Mahzuni'ye bağlanışından derinden etkilendim. Ben de öğrendim onun türkülerini. Yetiştirme yurdunda kaldığım yıllarda bir gün yurdun sinema salonunda yurdumuzu gezmeye gelen hemşirelere göğsümü gere gere 'Erim erim eriyessin' türküsünü söyledim. Konuk gelen hemşire ablalar başıma üşüştüler. Cebimi para ve şekerle doldurdular. Beni öpmeye paylaştılar. O sırada müdür beni çağırttı. Söylediğim türküyü amfiden dinlemiş. Odasına girer girmez kulağımdan tuttu ve çekti. *"Bu türküyü nereden öğrendin"* dedi. Cevabımı beklemeden kulağıma daha da sıkıca bükü ve *"Bir daha bu türkülerini söylemeyeceksin"*

diye tehdit etti.

Dışarı çıktığımda durumu hemşire ablalarım anlattı. Daha çok sahip çıktılar bana. Burada sahip çıkılan ben değildim aslında. Sahip çıkılan Mahzuni Şerif'ti. Beni alıp bahçeye götürdüler. Çimlerin üzerine çember olup oturdular. Ve beni ortaya alıp *"Mahzuni Şerif'ten ne kadar türkü biliyorsan bize söyle"* dediler. Bu anlamda görünen Mahzuni'nin halkın içinden çıkmış ve halkın onun türkülerini sahiplenmiş oluşudur.

Mahzuni'nin ölümü, ozanların bamtelinin kopuşu olmuştur. 1972'lerdeki baskı ve zulme karşı koyup devrimci gençleri *"Yiğitler, yiğitler bizim yiğitler"*, *"Bizim yiğitlerin adı Deniz'dir"* biçiminde savunması onun tutuklanması için son damla oldu. Gözaltına alınan Mahzuni Şerif, bütün ayak parmaklarının tırnakları çekilecek kadar ağır işkenceler gördü.

Karşı devrim hedefini iyi seçmişti. Silahların patlamasından çok daha etkili olan sanatın bu silahını susturmanın yollarını aradılar ve türkülerine yasak getirdiler.

12 Mart sonrasında gelen '70'li yılların küçük-burjuva devrimcilik anlayışı bu sanatı ve sanatçıyı sahiplenmeye tenezzül etmedi. Yüzyıllardan bugüne uzanan devrimci demokratik, yer yer sosyalist kültürün önemli bir halkası haline gelen bu sanatçı, egemen sınıfın saldırıları karşısında sahiplenilmek yerine aşırı, haksız sol sektör eleştirilere tabi tutuldu. Tıpkı sınıfın şairi mertebesini yakalayan Nazım Hikmet'i de küçümseyip eleştirdikleri gibi.

Sektör bir yaklaşım içerisinde olan geleneksel sol, Mahzuni'nin gelecekte oluşacak demokratik ve sosyalist kültürümüze sanat ve müzik alanında sağladığı katkı ve birikimi sahipleneceğine onu acımasızca küçük düşürücü bir tarzda eleştirmeyi solculuk bildi. O dönem solun saflarında yer almış olmamızdan, bu tür eleştirilerden dolayı ona dudak bükerek hale geldik, getirildik. Hiçbir kültürel birikimimiz ve bilinç doğrultumuz olmadığı halde,

kendimizi Mahzuni'den büyük görür olduk. Çünkü Mahzuni'nin türkülerinde ajitatif, slogancı keskin, ucube devrim propagandası yoktu.

Dönemin kibirli ve bilgiç sözde sol önderleri, onun sanatının, yaşamın özsuu içerisinde ve emekçilerin dünyasından fışkıran bir mayaya sahip olduğunu; bu haliyle yarının sosyalist devrimci birikimine kaynaklık edebilecek nüveleri taşıdığını; bu anlayış ve yaklaşımdan hareketle, onun eserlerinden öğrenmek, onun dil ve söz ustalığından, müzik ürünlerinden ilham almak gerektiğini; ve böylece, onu burjuvaziye ve sanat soytarlarına yem etmemek için ona sahip çıkmak gerektiğini göremedi. Kendilerinden olmayı hep yok saydılar ve küçümsediler. Saflarına katılan ve sanata eğilim duyan insanlara doğru bir sanat rotası gösteremediler. Onların yeteneklerini doğru bir yönde geliştiremediler. Bir bakıma sanatı aylaklık, sanatçıyı aylak gibi gördüler. Solun hiçbir dönem gerçek anlamda sahiplenmediği Mahzuni Şerif'in milyonlara mâl oluşunun sırrı üzerine uzun uzun düşünmek ve araştırmak gerekiyor sanırım.

Solun saflarında nice grup ozanları vardı. Bugün hepsi unutulup gittiler. Ama inanıyorum ki Mahzuni Şerif, tıpkı Yunus Emre, Karacaoğlu, Dadaloğlu, Pir Sultan, Seyrani ve Ruhi Su gibi yüzyıllarca yaşayacak ve dilden dile gönülden gönüle akacak bir ozan olacak.

Bu düşüncelerimden uç sonuçlar çıkartılmamalı elbet. Tabii ki, Mahzuni'nin de eleştirilecek birçok eksikliği ve yanlışlığı olduğu gibi, küçük-burjuva sektör solun saflarında da önemli bir devrimci sanat birikimi varolmuştur. Tabii ki, tüm sorun, bütün bunların harmanlanıp tanelerin saptan, samandan ayrılması yöntemini esas alıp almamaktır.

Sol Mahzuni'nin ölüm haberini, bir başka dünyada, bir başka gezegende olup biten bir olayın haberi gibi değil, biraz da bu içerikte bir değerlendirmeye vermeliydi bence. Böylesi daha faydalı olurdu sanırım.

Ozan Abbas Söylemez/Kayseri

Ölümünün 39. yılında

Nazım Hikmet aramızda!..

Nazım Hikmet aramızdan ayrılalı 39 yıl oldu. O'nu yaşamında zindanlarda çürütenlere, sürgünlerde yaşamaya mahkum edenlere inat, o yüreği devrim ve sosyalizm için çarpanların beyinde, yüreğinde yaşamaya devam ediyor.

Hem koca şairi anmak hem de onun kavgasını, eserlerini bugünün devrimcilerine, işçi ve emekçilerine anlatmak için Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde bir etkinlik düzenledik. Bizim için Nazım'ı anmak onun arkasından gözyaşı dökmek, ya da abartılı övgüler düzmek değildi. O nedenle Nazım Usta'nın düşünceleri, yaşadıkları ve yazdıkları etkinliğimizde öne çıksın istedik. Etkinliğimizi tümüyle bunlar üzerine kurduk.

Etkinliğin yapıldığı salonda sahnenin gerisine "Nazım Hikmet 100 yaşında" yazılı bir pankart, onun iki yanında ise büyük şairin resimleri asılıydı. 65 kişinin katıldığı etkinliğimiz devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başladı.

Ardından Nazım Hikmet'in kısa yaşam öyküsü okunmaya başlandı. Okunan metne uygun yerlerde ara verilerek, anlatımlar Nazım Hikmet'in kendi şiirleriyle ve onun şiirlerinden bestelenmiş müzik parçalarıyla devam etti.

Aynı yönteme Nazım Hikmet'in işçi sınıfına, partili mücadeleye, emperyalist saldırganlığa, sanata ve kadına bakışını anlatan diğer metinlerde de devam edildi. Mümkün olduğu kadar kısa tutulmuş metinler aralarda şiirlerle ve müzik parçalarıyla beslendi, zenginleştirildi.

Grup Eksen ve İKE Şiir Grubu etkinlik boyunca sahnede birlikte yer aldılar, içiçe sundular ürünlerini. Bu yöntemi etkinliklerimizde ilk kez kullanmış olduk ve buna rağmen bazı aksaklıklar dışında başarıyla da uyguladık.

Sözleri Nazım Hikmet'e ait olmayan tek müzik parçası Hasan Hüseyin'in koca şairin ardından yazdığı "Haziran'da Ölmek Zor"un bestesiydi. Grup Eksen ilk kez seslendirdiği bu parçayı da başarıyla sundu.

Anmamız böylelikle sona ermiş oldu. İzleyenler, özellikle de böyle bir etkinliğe ilk kez katılmış bazı işçi arkadaşlarımız programı çok beğendiklerini dile getirdiler. Bu da harcanan emeğin boşa gitmediğini gösteriyordu.

Esenyurt İşçi Kültür Evi çalışanları

İşçi sınıfı davası yeni bir mevzi kazanıyor!

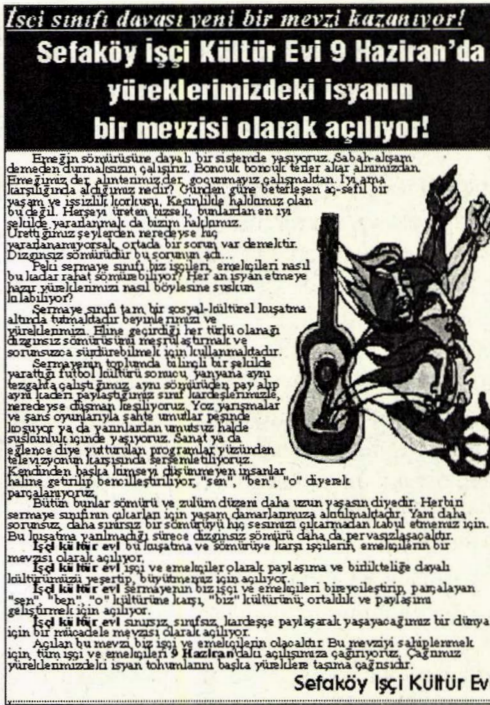
Sefaköy İşçi Kültür Evi yüreklerimizdeki isyanın bir mevzisi olarak açılıyor!

Emeğin sömürüsüne dayalı bir sistemde yaşıyoruz. Sabah-akşam demeden durmaksızın çalışırız. Boncuk boncuk terler akar alınımızdan. Emegimiz der, alınterimiz der, gocunmayız çalışmaktan. İyi ama karşılığında aldığımız nedir? Günden güne beterleşen aç-sefil bir yaşam ve işsizlik korkusu. Kesinlikle hakkımız olan bu değil. Herşeyi üreten bizsek, bunlardan en iyi şekilde yararlanmak da bizim hakkımız. Ürettiğimiz şeylerden neredeyse hiç yararlanamıyorsa, ortada bir sorun var demektir. Dizginsiz sömürüdür bu sorunun adı...

Peki sermaye sınıfı biz işçileri, emekçileri nasıl bu kadar rahat sömürebiliyor? Her an isyan etmeye hazır yüreklerimizi nasıl böylesine suskun kılabiliyor?

Sermaye sınıfı tam bir sosyal-kültürel kuşatma altında tutmaktadır beyinlerimizi ve yüreklerimizi. Eline geçirdiği her türlü olanağı dizginsiz sömürsünü meşrulaştırmak ve sorunsuzca sürdürebilmek için kullanmaktadır.

Sermayenin toplumda bilinçli bir şekilde yarattığı futbol kültürü sonucu, yanyana aynı tezgahta çalıştığımız, aynı sömürden pay alıp aynı kaderi paylaştığımız sınıf kardeşlerimizle, neredeyse düşman kesiliyor. Yoz yarışmalar ve şans oyunlarıyla sahte umutlar peşinde koşuyor ya da yarınlardan umutsuz halde suskunluk içinde yaşıyoruz. Sanat ya da eğlence diye yutturulan programlar yüzünden televizyonun

Sefaköy İşçi Kültür Evi

karşısında sersemletiliyoruz. Kendinden başka kimseyi düşünmeyen insanlar haline getirilip bencilleştiriliyor; "sen", "ben", "o" diyerek parçalanıyoruz. Bütün bunlar sömürü ve zulüm düzeni daha uzun yaşasın diyerdir. Herbiri sermaye sınıfının çıkarları için yaşam damarlarımıza akıtılmaktadır. Yani daha sorunsuz, daha sınırsız bir sömürüyü hiç sesimizi çıkarmadan kabul etmemiz için. Bu kuşatma yarılmadığı sürece dizginsiz sömürü daha da pervasızlaşacaktır. İşçi kültür evi bu kuşatma ve sömürüye karşı

işçilerin, emekçilerin bir mevzisi olarak açılıyor.

İşçi kültür evi işçi ve emekçiler olarak paylaşıma ve birlikteliğe dayalı kültürümüzü yeşertip, büyütmemiz için açılıyor.

İşçi kültür evi sermayenin biz işçi ve emekçileri bireycileştirip, parçalayan "sen", "ben", "o" kültürüne karşı, "biz" kültürünü; ortaklık ve paylaşımı geliştirmek için açılıyor.

İşçi kültür evi sınırsız, sınıfsız, kardeşçe paylaşarak yaşayacağımız bir dünya için bir mücadele mevzisi olarak açılıyor.

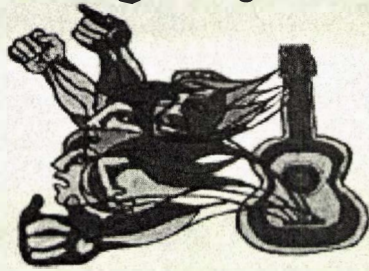
Açılan bu mevzi biz işçi ve emekçilerin olacaktır. Bu mevziyi sahiplenmek için, tüm işçi ve emekçileri 9 Haziran'daki açılışımıza çağırıyoruz.

Çağrımız yüreklerimizdeki isyan tohumlarını başka yüreklerle taşıma çağrısıdır.

Sefaköy İşçi Kültür Evi

Sefaköy İşçi Kültür Evi 9 Haziran'da Açılıyor!

Program
Fevzi Kurtuluş
Taşkın Aşan/Şair
Rahime Henden/Şair
Grup Eksen
Tiyatro Manga

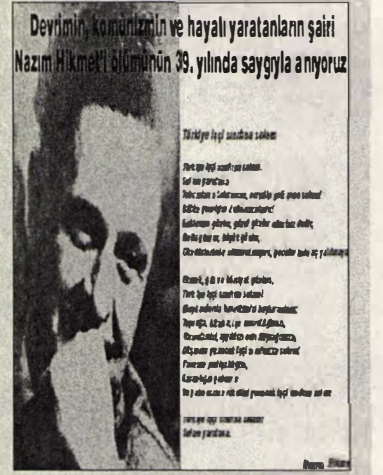
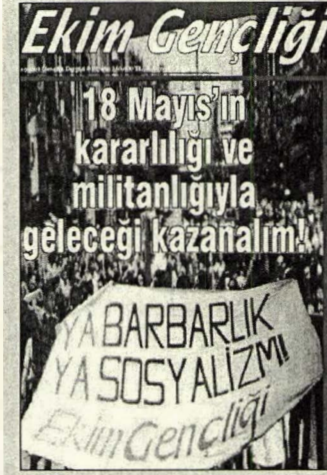
"Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine bu davet bizim..."

Saat: 13:00

Adres: Tefikbey Mah. İstiklal Cd. No: 9 İnönü/Sefaköy

Ekim Gençliği

Haziran 2002 sayısı çıktı!..

18 Mayıs'ın gösterdikleri

Kampanya çalışmamızda geçmiş bir yıl

'96'nın deneyimleri ışığında platform çalışmasının güncel sorunları

Yoğun ve ısrarlı bir politik çalışma

Geçmiş aşamayan geleceği kucaklayamaz!

Yaz çalışması, hedefler ve görevler (orta sayfa)

"Farklı tutum"un sahiplerinin pratiği

Kitlelerden kopukluk ve icazetçi zihniyet kırılmalıdır!

Direnen Filistin halkı kazanacak!

Avrupa'da eğitimin özelleştirilmesine karşı öğrenci hareketi büyüyor

İP çetesine karşı doğru tutumun önemi

Nazım Hikmet ve Ahmed Arif

Güneşi balçıkla sıvamaya kimsenin gücü yetmez!

Mücadele postası

Ölüm cezası koşulsuz olarak hemen kaldırılсын!

Ölüm cezası üzerine tartışmaların yeniden yoğunlaştığı bir dönemdeyiz.

Siyasi iktidar, ilkel bir intikam aracı olan ölüm cezasını kaldırmaya yanaşmıyor. Ölüm cezası üzerine yapılan tartışmalar ise çoğunlukla Avrupa Birliği'ne giriş koşullarının getirdiği zorunluluklar çerçevesinde ve Abdullah Öcalan'ın asılıp asılmaması üzerine yürütülüyor, konunun özü tartışılmıyor.

Tartışmaların Abdullah Öcalan'ın durumu üzerinden yürütülmesi ile çatışmalarda yaşamını yitirenlerin ailelerinin duygularının sömürülmesinin amaçlandığı açıktır. Özellikle faşist parti ve çevrelerin körüklediği bu tartışma hukuk normlarını hiçe sayan öneriler üzerinden yürütülmektedir ve siyasal etik kurallara tamamen aykırıdır. Bir tartışma yürütülecekse ölüm cezası ile hedeflenenin ne olduğu, hangi amaçla bu cezanın uygulandığı veya korunduğu, işlevi, sonuçları ve toplumsal etkisinin ne olduğu ifade edilerek demokratikleşmeye katkısı olup olmadığı üzerinden yürütülmelidir.

Çağdaş hukuk anlayışı yaşam hakkının ortadan kaldırılamaz bir hak olduğu, yaşam hakkının devlet tarafından ortadan kaldırılması anlamına gelen ölüm cezasının ise geri dönülemez oluşu, caydırıcı etkisinin olmaması ve topluma kazandırma fonksiyonu bulunmaması gibi nedenlerle kaldırılması gerektiğini uzun bir süredir kabul etmiştir. Cezanın bir ölçüm aracı olmadığı artık hakim olan bir anlayıştır.

Devletin yasal öldürme yetkisini elinde tutması anlamına gelen ölüm cezası ilkel bir kısas uygulamasıdır. Geri dönülmez oluşu nedeni ile cezanın kişiyi yeniden topluma kazandırmayı hedeflediği yolundaki görüşe aykırıdır.

Devletin zararlı gördüğü veya yaşamasında yarar görmediği kişileri öldürmesi anlamına gelen bu ceza tasarlanmış bir cinayetten başka bir şey değildir. Hedeflenen aslında ölüm cezasına çarptırılan kişinin yaşamından çok bu cezanın toplum üzerinde etkili olması ve toplumsal caydırıcılığın sağlanmasıdır.

Ölüm cezasının kaldırılması ve yerine ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasının getirilmesi ve hatta bu cezanın da af kapsamı dışında tutulması gibi öneriler yukarıda belirttiğimiz mantığın devamı görüşlerdir ve kabul edilebilir bir tarafı yoktur. İnsanlarımızı ölene kadar cezaevinde tutmak idamın uzun vadeye yayılmış uygulamasından başka bir şey değildir. Bu kamuoyunun kabule zorlandığı şekilde ölüm cezası yerine ömür boyunca ve şartla tahliyesi mümkün olmayacak şekilde "ağırlaştırılmış müebbet hapis" diye adlandırılan bir cezanın getirilmesi kabul edilemez. Bu değişiklik ölüm cezasının şeklen kaldırılmasından başka bir anlama gelmemektedir.

Yaşanan örneklerden görüldüğü üzere uzun süreli hücre hapsi uygulaması kişinin bedensel ve psikolojik bütünlüğünü ortadan kaldırmaktadır. İnsanı uzun süre hücrelere hapsetmek, kişiliğini yok etmekle eş anlamlıdır. Hücre hapsi bir işkencedir ve çağdışıdır.

Cezalar "siyasal sistemin ya da toplumun" suç saydığı fiili işleyen kişiyi belli davranış kalıplarına uymaya zorlamayı amaçlar. Bu nedenle kişinin ölene dek cezaevinden çıkmayacak şekilde cezalandırılması ile hemen idam edilmesi arasında bir fark olmadığı gibi bu amaca uygunluk da yoktur. Bu önerilerin sahiplerinin hepsi sadece Avrupa Birliği'ne giriş kriterlerinin şeklen yerine getirilmesini amaçlamakta, özünde öldürme fikrini değişik biçimde kabul etmektedir. TÜSİAD'ın önerisi gibi siyasal suçlar için ağır ve adaletsiz bir infaz rejimi öngören Terörle Mücadele Yasası'nın hukuka aykırılığını gidermeyi önermek yerine pekiştirmekte, siyasal suçlar açısından ağır infaz hükümleri getirmektedir.

Bu önerilerin benimsenmesi halinde şeklen Avrupa Konseyi'ne üye ülkeler içinde ölüm cezası olan tek ülke olma ayıbından kurtulacak; belki de daha sonra AİHS'ne ek 6. protokolün hatta yeni düzenlenen 13. protokolün de imzalanması ve onaylanması mümkün olabilecektir. Ancak devletin kendine tanıdığı öldürme özgürlüğü biçim değiştirerek devam edecektir.

Bu nedenle bir kez tartışmanın doğru zeminde yapılması için kamuoyunu uyarıyoruz. Ölüm cezası koşulsuz hemen kaldırılmalıdır.

**Çağdaş Hukukçular Derneği/
İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu**
06 Haziran 2002

Kültür Bakanlığı, en büyük Türk ozanının ünlü bir şairini "Fazıl Say: Nazım" CD'sinde Genco Erkal'a sansürlettirdi...

Nazım Hikmet'e büyük saygısızlık!

Doğan Özgüden

T.C. Kültür Bakanlığı, 2001 yılında, "Türk bestecilerinin eser üretimlerini teşvik projesi" kapsamında, teknik olarak çok iyi hazırlanmış bir CD yayınlamış, elimize yeni geçti. Kapağı: FAZIL SAY: NAZIM. Aynı kapakta Nazım'ı seslendiren iki sanatçının daha adı yer alıyor: Genco Erkal ve Sertab Erener. Seslendirmeye ayrıca Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası ve Devlet Çoksesli Korosu'nun katıldığı belirtiliyor.

Eser ilk kez 5 Ekim 2001'de Ankara'da seslendirildiğinde olduğu gibi, CD'sinin yayınlanmasından sonra da medyada büyük övgüler aldı. Yankıları Nazım'ın 100. doğum yıldönümü etkinlikleri nedeniyle hâlâ sürüyor.

T.C. Kültür Bakanlığı böyle bir CD yayınlar ve bizzat bakan CD'nin kitapçığına Nazım'ı öven bir önsöz yazarken, o bakanın mensubu bulunduğu hükümetin en büyük Türk şairinin vatandaşlığını inkar etmesi ikiye bölünmüşlüğü ayrı bir konu. .

İspanya'nın faşist diktatörü Franco da, 60'lı yıllarda dünyaya "demokratik" imaj verebilmek için, içsavaş sırasında katlettiği Federico Garcia Lorca'yı ön plana çıkartmış, tüm eserlerinin basılıp yayınlanmasına, oyunlarının oynanmasına, şiirlerinin seslendirilmesine, kendi bestelerinin icrasına izin vermişti.

Nazım Hikmet'i hâlâ Türk vatandaşı saymamakta direnen zihniyet de Franco'nun yolunda... Ne ki, bu ikiye bölünmüşlüğü, Franco'nun bile göze alamadığı bir cüretle yapıyor.

Nazım'ın en ünlü şiirlerinden biri, Türkiye'nin en büyük orkestrasının ve en tanınmış piyanistin eşliğinde, en başarılı Nazım yorumcusu olarak tanınan saygın tiyatro sanatçısı Genco Erkal'a sansürlenerek okutturuluyor. Bu sansür CD'de ve Fazıl Say'ın babası Ahmet Say'ın içeriğini hazırladığı CD'nin kitapçığında belgeleniyor.

Nazım, 1950'de hapisten çıktıktan sonra yazdığı ünlü "Akşam Gezintisi" şiirinde büyük bir coşkuyla mahallesini anlatır. Kasabın kapısına üşüşen kedilerden çamaşırcı Huriye'nin işsiz oğluna, mahallenin veremlilerine, Rahmi beylerin radyosundan polis jipine, sütçü Yorgi'nin kızından bakkal Karabet'e kadar, tüm sosyal, kültürel, siyasal ve etnik zenginliğiyle...

FAZIL SAY: NAZIM'da bu şiir de vardır, eksiksiz tüm tipleriyle... Ermeni bakkal Karabet de dahil.

Bakkal Karabet'in ışıkları yanmış...

Ne ki, Genco Erkal'ın seslendirdiği şiirde bu dizeden hemen sonra, inanılmaz bir

biçimde, tam beş dize atlanmakta ve "Mahallenin veremlileri"ne geçilmektedir. CD kitapçığında da bu beş dize yoktur. İşte sansürlenmiş dizeler:

Affetmedi bu Ermeni vatandaşı

Kürt dağlarında babasının kesilmesini.

Fakat seviyor seni,

Çünkü sen de affetmedin

Bu kararı sürenleri Türk halkının alnına.

Nazım Hikmet, faşizan bir yönetim tarafından yıllarca hapislerde çürütüldükten sonra görece özgürlüğünün daha ilk günlerinde, korkmadan, çekinmeden bu tarihsel gerçeği haykırabilmiştir.

Üzerinden tam yarım yüzyıl geçtikten sonra, Nazım'ın dizelerinin ve bu dizelerde dile getirilen gerçeğin, üstelik de Türkiye'nin en ünlü sanatçıları aracılığıyla sansür edilmesi tek kelimeyle utanç vericidir.

Bu, Türk halkının alnına sürülmüş yeni bir karadır.

MGK'nin emrinde kültür adına her türlü ikiye bölünmüşlüğü yapan bir bakanlığın bu yeni "kara"dan rahatsızlık duyacağı kuşkuludur. Ama şovenizmin sansürüne bilinçli ya da bilinçsiz âlet olan kültür ve sanat adamları, hem Nazım Hikmet'ten, hem de Ermeni ve Türk halklarından mutlaka özür dilemelidirler. Hemen şimdi...

(editor@info-turk.be
adresinden gönderilmiştir...)

Ağıt...

(Ölüm Orucu'nda yitirdiklerimize...)

*Bedenin ve açlığın
küçüldüğü
bilincin ve inancın
büyüdüğü
gökyüzüne susamış
akşamlarda
bির ateş topu
son neferi*

*İşitmiyor yine de
O dipsiz suskunluğumuzu
Unuturken onlar
ekneği
ve bilcümle yiyeceği
biz de unuttuk
acıyı
ve hissetmeyi*

*Onlar ki sevmezdi ağlamayı
Muzip ve öfkeli çocukları
Saysan bir avuçları
Ölümleri bitimsiz halaydı
Karanlığa gizlenmiş
tan kızılığı
kendini ele veriyordu
ölü moru bedenlerinde*

T. Yılmaz

Mücadele

Postası...

Bütün gücümüzle mücadeleye sarılmalıyız!

Merhaba kardeşler;

Daha önce hiçbir işyerinde çalışmamıştım. Hep kapitalizmi, sömürüyü kitaplardan okurdum. Genellikle gazetemizde çıkan işçi yazılarını okuyup yaşanan sorunları kafamda canlandırırdım. Kapitalizmin ne kadar acımasız olduğunu, insan hayatını hiçe saydığını, patronların işçileri makinaların bir eklentisi olarak gördüğünü çalışmaya başladıktan sonra yaşayarak öğrendim.

Daha işe ilk başladığım gün işten atılma tehlikesiyle karşı karşıya kaldım. Çıkarılacak iki işçi vardı. Bu işçilerden biri ya ben olacaktım ya da arkadaşım olacaktı. Patron bir haftalık deneme süresi tanıdı bize. Kim daha hızlı çalışırsa o kalacaktı. Kapitalizmin insanların kanını emdiğini, sömürdüğünü, açlığa-yoksulluğa sürüklediğini ve ölüme terkettiğini defalarca duymuştum, okumuştum. Ama insanlar arasında ayrımcılığa ve yarış yaptırıcısına bir oyun sergilemesine ilk kez tanık oluyordum. Keyfi işten atmalar, ücretsiz izinler, güvenceden yoksun, sigortasız, iş güvencesiz, sağlıksız iş ortamları vb. Kısacası köleliği görüyordum.

Sürekli olarak işçi çıkarılıyor, yerine yeni işçiler alınıyordu. Gidenin yerini hemen bir başka işçi dolduruyordu. Aslında bu durum karşısında bir şeyler yapılması gerektiğini söyleyince, insanların işten atılma gibi bir korkusu ve bahanesi de kalmıyordu.

Bizlerin ve bizden önceki çalışanların emeğini sömürerek yeni işyerleri açan, lüks içinde yaşayan patron sınıfına cevap vermenin günü gelmedi mi acaba? Daha neyi bekliyoruz. İşçi ve emekçiler bu soygun ve zulüm düzenine karşı sosyalizmi inşa etmeli. Bütün gücümüz, benliğimiz ve yüreğimizle mücadeleye sarılmalıyız. Başka bir kurtuluş yolumuz yok.

Ya bu kölelik düzenine boyun eğeceğiz ya da sosyalizmi kurup asalak patron sınıfına boyun eğdireceğiz!

Bir tekstil işçisi/İzmir

Sınıfsız, sömürsüz bir yaşam için örgütlenelim!

Selam olsun İşçi Kültür Evleri'ne...

Kurtköy İşçi Kültür Evi kapanalı aylar oldu. Ama dostlar yılmadılar, çalıştılar...

Şimdi sırada Sefaköy İşçi Kültür Evi'nin açılması var. Sefaköy İşçi Kültür Evi büyük güçlerin büyük sorumluluklar getirdiğinin bilinciyle açılıyor.

Ve diyorlar ki;

Eğer; yarının devrimci iktidarı tarafından insanlığın demokratik ve sosyalist kültür mirası sahiplenilip saklanacaksa ve toplumun hizmetine sunulacaksa, bugün de bizler bu kültür mirasını işçi ve emekçilerin hizmetine sunmak için her türlü azmi gösteririz.

İşte, İşçi Kültür Evleri bu kültür mirasının savunulmasının bir ayağını böyle oluşturuyor.

Ezen sınıf, işçi ve emekçilerin üzerine ölüm ve kan kusuyor; örgütleniyorlar daha fazla zulmetmek için örgütleniyorlar. Korkuyorlar, işçi sınıfının örgütlenip iktidarı ele geçirmesinden... Ve dostlar yılmıyorlar.

Tekrarlıyorlar, başka bir dünya mümkün! Sınıfsız, sömürsüz, bir yaşam için örgütlenelim!

İşte, İşçi Kültür Evleri işçi sınıfının örgütlenmesinin bir ayağını böyle oluşturuyor.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Yılgınlık yok direniş var!

Bursa'dan SY Kızıl Bayrak okurları

Gücümüzü birleştirelim ve kazanalım!..

Ben gecekondu semtinde yaşayan bir işçiyim. İzmir Onur Mahallesi'nde yaşayan insanların sorunlarına ortak olduğum için yaşadıklarımı anlatmak istedim. Aslında Onur Mahallesi'ni anlatmak bütün gecekonduları anlatmaktır benim için.

Bu mahalleye elektrik haftada birkaç kez gelir ve kısa sürede de kesilir. Birkaç günde bir de olsa elektriğin gelişine epey seviniyordum. Kimse doğru dürüst elektrik eşyasını kullanamıyor. Kullansa da yüksek voltajla gelip gitmesi, ani kesintiler eşyaları yakıyor, bozuyor. Kimse yiyeceklerini dolaba koymuyor. Hatta oturup akşamları doğru dürüst sohbet bile edemiyor. Hele bir de buna su kesintisi eklenince işin içinden çıkılmıyor. Günlerce susuz yaşamak beraberinde bir ton sorunu getiriyor. Okula giden çocukların sık sık yıkanamaması sonucu bitlendiği, okullarda öğretmenleri tarafından bit kontrolünden geçirildiği sıkça dile getirilmektedir.

İşsizlik, açlık, yoksulluk, çaresizlik insanları yıpratıyor, diğer yandan ise aile içi sorunlara neden oluyor. Gençler ailelerinden uzaklaşıp kötü alışkanlıklar kazanıyor. Elinde kuru ekmek, üstü başı yırtık, yalın ayak dolaşan çocuklar görürseniz hiç şaşırmayın. Buranın gündelik yaşanan manzaralarıdır bunlar.

Afrika değil burası Türkiye. Bir yağmur yağsın hemen seller oluyor, her yeri çamur basıyor. 1995'teki sel baskınında 70'i aşkın insan ölmüştü. Sermaye devleti bunu göstermelik yardımlarla geçiştirmişti. Aradan 7 yıl geçti ama her an ufak bir yağışta aynı durum yaşanabilir. Çünkü hiçbir şey

değişmedi. Bir odada 5-6 kişi yatıyor. Ve tanker suyu ile yaşamaya çalışıyor. İçinde yosun ve sayısız hastalık mikrobu taşıyan sularla. Evler nemli ve küflü, rutubet içinde. Her türlü böcek ve haşerat cirit atıyor. Burjuvaların kömürlük olarak kullanamayacağı evlerde yaşıyor bu insanlar.

5 km. ötemizde burjuvaların yaşadığı mahalleye baktığımızda ise tam tersini görüyoruz. Bahçelerini suladıkları su dahi hiç kesilmiyor. Zevke uygun sokak ve balkon süslemeleri, ışıktandırılmalar yapılmış. Ülkenin bütün zenginliklerini ve güzelliklerini istedikleri gibi kullanıyorlar. Bir yanda çalışıp sadece sefalet biriktirenler, insanca yaşamaktan mahrum bırakılan bizler, diğer yanda hiçbir şey yapmadan bizlerin sırtından geçinen asalak patron sınıfı. Ne garip ve ne büyük bir çelişki değil mi?

Biz ise ömrümüzü patronların işlerine adanmışız. Kendimiz için, bu kötü koşullardan kurtulmak için hiçbir şey yapmıyoruz. Üstelik biz milyonlarız onlar ise bir avuç. Çalışmayan asalaklar.

Biz örgütlenir ve gücümüzü birleştirirsek kazanabiliriz. Ancak örgütlü güç sermayeye karşı savaşılabılır. Ancak o zaman sermaye sınıfını layık olduğu yere, tarihin çöplüğüne gönderebiliriz. Birleşirsek kazanırız bundan kuşkusuz yok. Biz işçi ve emekçilerin kurtuluşu sosyalizmdir. Gücümüzü birleştirelim ve biz kazanalım!

Ya barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!

Yolu yok zulmün sen boyun eğmedikçe, yolu yok kurtuluşun isyanı seçmedikçe!

SY Kızıl Bayrak okuru bir işçi/İzmir

Ölüm Orucu şehidi siperdasım Okan Külekçi'ye...

Ağlamak istiyorum, ağlayamıyorum!.. Gazete sayfalarından düşüyor yüreğime acı haberin, burkuluyor yüreğim. Ağlamak istiyorum, ağlayamıyorum. Senden kalan bir çift göze tutunuyorum. Ne kadar da özledim seni!.. Bakışlarındaki o masumluk beliriyor, gözlerimin önündesin, sıcaklığın doluyor hücrelerime. Hücre hücre erirken saçtığın o alevle kavruluyorum şimdi.

Ayrılmış epey zaman olmuştu. Ümraniye zindanında ilk karşılaşmamız, tanışmamız beliriyor bilincimde. Sen yaşamı saran o küçük çocuğun kocaman yüreğiyle, o gülen gözleriyle, sıcaklığını, sohbetlerindeki o doyulmaz tadı ne kadar da özledim. Uzun uzun dalıp gitmelerin yoktu senin, gözlerle bakardın hep; haydi konuş, anlat dercesine yakalardın o sıcacık yüreğinle insanları.

Sonra bir gün tahliyen geliverdi ve marşlarla uğurlandın. Giderken gözlerinden, kavgaya, yaşamın sıcaklığına dönmenin o coşkusu, sabırsızlığı okunuyordu, tabii içerdeki yüreklerden ayrılmanın burukluğu da. Marşlarla uğurlanıyordun ve ben geliyorum diyordun. Geldin de! Artık TV'lerde görüyorduk seni, eylemden eyleme koşturuyordun, bizden ayrılmıştın ama yine de karşımıza çıkmayı başarmıştın.

Sonra operasyonlar girdi araya, dünyayla olan bağlantılarımızın kopuşu, seni tamamen kopardı bizden. Ama sen kopmadın, yine girdin içeriye ve ben bundan habersizdim. Tutsaklığın bu kez farklı sonuçlanacaktı. Bu görkemli direnişin içerisinde bir kızıl karanfil de sen olacaktın, ama ben bundan da habersizdim.

Bugün okudum gazeteyi, resmini gördüm, gülen o gözlerine baktım doyaya. Bir ateş düşmüş şimdi yüreğime. Ağlamak istiyorum, ağlayamıyorum, geceye döküyorum gözyaşlarımı, içimdesin hep. Hoşçakal...

E. Emek

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA**
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 **KAYSERİ** Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık	Yurt içi	30.000 000 TL	Yurt dışı	100 Euro
1 Yıllık	Yurt içi	60.000 000 TL	Yurt dışı	200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Şanlı 15-16 Haziran Direnişi 32. yılında işçi sınıfına yol gösteriyor!

"Düşmanı yenecek işçi sınıfımıza selam!

Paranın padişahlığını,

karanlığını yobazın

ve yabancının roketini yenecek işçi sınıfına selam!

Türkiye işçi sınıfına selam!

Selam yaratana!"

Nazım Hikmet